40 I-357 (bls 1-110) I.

1 Á Englandi hefur vegleya verið smíðuð ráðra-
ferja, sem er svo vökt undir, að skipverjar
verða að hafa kaðal kloftð náttúrulega fyrir
miðju enni, ef ekki á að hvolfa.

——„——

2 Maður nokkur keypti sér vindil hjá lyfsala
og ætlaði strax að kveikja í honum. „Hér
má enginn reykja inni," sagði lyfsalinn.
„Svo! Þér (hafið) selið vindla, og svo má
(enginn) maður ekki reykja þá hérna".
„Nei; við seljum líka upplýsingameðul, en
samt verður áður leyfist ekki að láta þau
verka hér." svaraði lyfsalinn.

——„——

3 Einusinni var (sóknar) prestur, sem vanvirðuleya
hafði fáa kirkjugesti, að messa. Í kirkjunni
var ekki aðrir en prestsinn meðhjálparinn og
hvein mein aðrir; en sem þeim bar að leitast
þrátt við presti, lábarðu þeir út í miðri
predikun. Þegar meðhjálparinn sér það
gengur hann til prestsins og segir: „Herra
er nú lokið messu minni! Þér gjörið svo vel
að lesa á eptir yður, þegar þér eruð búnir þá
nú ætla ég að fara, eins og hinir piltarnir".

4 Heraðing. Foringinn: „Leggið þið hér eins og
þið eruð langir til, helmagnir yckar! Þegar
félagar yckar eru að byjast!"

Einn dátinn: „Vit látumst vera fallnir,
herra foringi!"

———" ———

5 Svo bar til að tveir ejjátrúngar gengu þar hjá
er bóndi var að sá akur sinn. Annar þeirra kallar
til bónda með háðslegum róm og segir: „Hjálp
þér til, maður minn! Þú sáið eins og skyldan
býður yður, en við uppskerum ávextina af ejju
yðar." — „Þér hafið líklega satt að mæla,"
segir bóndi, þú ég er að sá kampi./

———" ———

6 Einnsinni kom maður nokkur við klæðar sinn í
söluhúð gullsmiðs í Lundúnaborg, og beiddi
hann að lofa sér að skoða nokkra hnífa
er sköðu í gluggarúm og hentu um leið á tvo silfur-
hnífa hjá gripa. „Þetta eru veðreiðarverðlaun" sagði
gullsmiðurinn og rétti konunnarni sinn hvorn
annan hnífanna. „Veðreiðarverðlaun! hvað er nú
það"! — „Já, þeir eru nefnilega pantaðir
til að vera verðlaun handa þeim sem skara
fram úr við veðreið"! — „Nú, nú, þá skil ég ykur;
en hvenær þeir til! Eigum við þá ekki að hlaupa
í kapp um annan þeirra?" Og í sama vetfangi

Leku hann á rás með annan hákarlinn í landinu, og gellandurinn á eftir. En kvennaðurr varn verðlaunin.

———"———

7 Barnakennari spurði einusinni dreng sit próf, hvað skyldur sá riginnan kostaði, þegar kunnar vóru lóttunur. Það var steinsklýt hjá svarað, en kennaranum afsakaði hann með því, að það væri aumar ekki von á að hann gati reiknað þetta, því hann hefði ekki afi sig á öðru en barnakapyggi og baunum.

———"———

8 Ungling's maður, nakkur, fjórðungsmaður kom einhvegis seint til manns, sem hafði þá atvinnu að leiga út hesta og akfygi, og beiddi hann að leiga sér hest og vagn. En með því hann var tregur til að leigja það, sem átturnum manni, keypti fjórðungsmaðurinn hvorthveggja að honum með því skilyrði að hann mætti skila því aftur þyrir sólarlag, þegar hann kæmi úr ferðinni, og undir þeir ásáttir urðu það. Þegar fjórðungsmaðurinn kom aftur, skilaði hann hestinum, og vagninum og tók á móti þeim einginn skilnað, en sem hann hjóst til burtferðar, kallar heimamaðurinn eptir honum

og segir: „Bíð þú svolítið við! Þú hefð ekki gaman mér einná leiguna fyrir hestinn og vagninn!" — „Nei, það skal hún ekki fá", segir Þórveigin, — „þú hvorttveggja átt ég sjálfur, en þú ekki!"

———" ———

Hún eraki leikari Foote, var einusinni boðin til miðdegisverðar hjá ríkismanni nokkrum, þegar hann átti að skanta upp frá borðum, lét húsráðandi sækja flöskuskíli með víni, og gerði mjög af hve gamalt hann væri, meðal annars að spyrja hann gest einn, hvenig honum líkaði á flöskunni. „Hún er ágæt líkt eptir aldri", svaraði Foote.

———" ———

10 Ólöfinna: (þegar hún kemur inn til barnanna): „Hvað ætlið þið nú í ykkur, krakkar! „Af hverju ertu að berja hana systur þína, Pétur?"
Pétur: „Ó, ég var bara að leika hér, mamma mín!"

———" ———

11½ Jón bar sig einusinni, þegar hann var nýkvæntur var að bera á borð fyrir húsbrúða sinn, að hún bað hann koma með steikarfat og hendi hann sér út um gluggann, niður í aðalgarðinn. Hennar boðum sé ekki hlýtt við verða, hvorki hérna í höfuðborginni, mathúsum, búðum og pöntunar

og heyrdis þeir líka út um gluggann. Húsbóndinn
vissi fyrst ekki hvaðan á sig stóð veðrið, en hann sá
þetta athæfi þjónsins, og hvarflaði á hann steinþegjandi,
því hann hélt að hann væri að í einu orðinu rót-
staka. Loks spyr hann þjónninn, hvað þetta eigi
að þýða. — „Ég hélt að þér ætlaðuð að borða
úti í aldingarðinum mínum, húsbóndi góður!"
malti þjónninn. Húsbóndinn skildi skrekkinn
og malti ekki orð frá munni.

---

12 Það var einusinni á veitingahúsi, að maður nokkur
var á gangi í kringum nýja borð í kaupmannahöfn.
Sér hann þá hvar gömaður kemur hlaupandi
á móti sér, og hugsar sér nú að reyna hvort það
væri satt, sem hann hafði heyrt, að gömunum
yrði aldrei orðlausir. Hann stöðvar þá gó-
manninn og ávarpar hann þessum orðum:
Heyrðu, kerlingi! „Ekki vantí ég þér getu segt
mér hvort skógurinn verður orðinn grænn á
mánudaginn kemur?" — „Það veit ég að sönnu
ekki fyrir víst," segir gömaðurinn "en" — og í því
rekur hann hornin rokna högg á augað — „þarna
skal ég ábyrgjast að verður blátt til morguns
og orðið grænt á mánudaginn."

13 Í samkvæmi nokkru átti gestinum hver um sig, að segja frá, eptir hvað þeir yfirleitt mest á afa sínum. Þá sagði einn þeirra: „Fyrsta vikuna sem ég var í hjúkrabarnaskóla, attaði ég að gleyma kunna mína, svo mikið elskaði ég hana, en nú iðrast ég mest af öllu eptir, að ég ekki framkvæmdi það.

———„———

14 Bóndi nokkur, sem oftsinn var skallóttur, las í dagblaði um ábúð, sem hár smyrsli vel undan. Hann bregður sér hið fyrsta þangað, sem þessi hár-smyrsli voru á boðstólum, og spyr eptir „hvernig sjálfum": Þegar hann kemur, stúlka bónda fyrst fyrir framan hann um hríð, þangað til hann segir: „Nú, nú! Þú ert þá hvorum sjálfur; já, ég hlýt að hafa villst. Þú þú ert skallóttur eins og ég."

———„———

15 Einusinni, meðan tvær hefðarfrúr, þá' stóðu arnar: „Hvenær hvers hefur þú eiginn manna einn spurt, tengdadóttir"? — „Hvað á ég að gjöra við þá tvo", segir hún. — „Þegar ég var spurður í aðra síðuna á klæðunum, þá fer hún af stað, og svo er hún síðan orðin að vera hennar samferða."

16 Húsmóðir norskrar ársgamalli vinnukonu sinni til lesturs á nýársnótt og áminnti hana um að gæta vel reglusemi og skikkanleg á hinu upprunnara ári. „Ég þakka yður fyrir," svaraði vinnukonan, „ og óska yður hins sama."

———"———

17 „Þér sparið yður heimsóknir eldrinda, ef þér komið oftimum þangað aftur," sagði járnsteypari norskur við annan mann. „ Er það mögulegt"? sagði hann. „ Hefið þér til! Segið þér mér þá hvað — þá þarf ég engin tól í vetur."

———"———

18 Skrá milli hraðsinna og andans.
Fóðurbróðirinn (sem hefir bróðurson sinn upp í heimi um hádegi): „Nú nú! Er þetta lagaðurinn þinn frá morgni til kvölds?"
Bróðursonurinn: „Já einmitt! Því á hverjum morgni þegar ég dett á fætur, hrynur upp hjá mér ógurlegt skrið milli hraðsinna og andans."
Fóðurbróðirinn: „Svo! og þá ber hraðið náttúrlega sigur úr býtum?"
Bróðursonurinn: „Nei, andinn sigrar að vísu, en seint og síðar í málinu og oftast lokið þeir um hádegi."

19 Karl: „Tarna er fallegur sakki!"
Friðrik: Ít, synist þér það? En fyrir þér ekki skrítið, að hann étur ekkert, nema það sé liggjið í honum áður."
Karl: „Sái honum þá aftan! Hver liggur í honum?"
Friðrik: „Hann gjörir það sjálfur."

———"———

20 Einusinni gisti maður nokkur á veitingahúsi, eyer hann hafði afklæðst um kvöldið, tekur hann sér upp þorsa steinn, bindur þá á sig, og leggst svo til svefns. Annar maður, sem gisti í sama herbergi, spyr hann, hvernegna hann gjöri þetta. „Það er varúðarregla, sem eg brúka", segir fyrrnefndur maður, - því mig dreymdi einusinni, að eg stæði á glerbrot og hendi svo mikið til af því í svefninum, að eg skal aldrei framar sofa berfættur, hvaðsem í boði er."

———"———

21 Að lokinni sjónleiknum var skipstjórnarmönnum á gamla á þeirrum til að skoða hina ýmsu staði, skipaði hann að bera þá niður í lyftinguna, til að leita um öll þeirra, en steypa honum fölsum útbyrðis. Nú viti svo til að einn skipverja, sem lokunum hafði áður dansað hafði legið í roli, en vaknað við óp, þegar hann var komin upp. „Hvað átið þið með mig?" spurði skipverjinn sem bar hann.

22 — „Fjórir, eins og hinir sem dauðir eru" segir eiginkonan: „Nei, nei! Berðu mig heldur til læknisins" segir hinn rordi — „því ég er ekki dauður." — Hvað eru að bulla! svaraði hann. „Ekki þú hafir heldur rétt á því, hundingjum finnst heldur en læknirinn sjálfur, sem er búinn að segja að þú sért dauður." „Nei, þeir viti hvað þeir segja læknarnir oftast."

---

23 „Nú fer ég alla skuldunauta mína heimsækja", mælti, sama þann 10 apríl, og samt á ég mikið peninga í henni heldur en þú." — „Hvaða skuldum fer þú — kvaddu með!" — „Jæja! við skulum þá ræða um það." Gjörum það! — „Ég hafi mikið verðfé, því ég á 10 prósent í bankanum mínum, en þú átt engan eyri í henni."

---

24 Maður nokkur, sem kom úr veiðiför, hafði sett í einar greipar í göngunni, sem hann hafði upp úr vatninu og setti hann þá sér við í hestið. Lögregluþjónn, sem var á gangi, spyr hann, hvernig hann gjöri þetta. „Það skal ég segja yður, kunningi!" segir hann. „Ég sé að hérna renna í hring, hvað á eftir öðru og alla ég mig að bíða hérna þangað til hann mun koma hlaupandi og stinga öllum peim arna í skrárgatið."

25 Kennarinn var oftsinnis Jóki í gangi, en af því at
hann hafði fengið sín leiðu misiðs mitani því,"
hagði hann sig fyrir og sofnaði. Meðan Jóhann var
har því að annan fatarnann; hann sá at Jóhann
var í nýjum og fallegum sokkum og með því at
hann þakkaði vin sínum gamlir og gatóttir,
mátti hann sín kærkjarið, hafði sokka skifti við Jóhann,
og hélt svo áfram leiðar sinnar. Þegar Jóhann hafði sofið
um sín nóttina, kemur að honum maður, akandi
í vagni, og kallar til hans: „Hatta upp á kappinan á
þér aða og ak yfir þar." Jóhann leit á fætur sér,
en er hann sá, að hann var kominn í gráa
og karbatta skifti, í stað nýju sokkanna,
tagðist hann út af aftur og segir: „Þú mátt
aka ofaan leggi! Eg á ekkert í þessum fötum."

———«———

26 „Hr. M.... er ágætur ritháfundur; hann gefur út hetta
5-6 bækur á ári!" – Ja, góð er mín það; en gangur
þá nokkuð út af þeim?!" Þetta lítla, lapm! Eg
held mín það, hann selur þær, meira að segja í
pundatali"

———»———

27 Í Parisarborg er maður, sem er svo kaldlangur
að maturinn er alt af orðinn kaldur þegar hann
er kominn ofan í magan á honum.

28 „Hvar fær drengir sína menn, eptir fær arma?“
spurði ríkismannsins sonurinn, er hann var að leika sér við
fátæka drengi. „Þeir fá sér konur á þeim aldri, sem
þeir geta sjálfir unnað á þeim og fundið
hvað fær eru ekki fullorðnir orðnir,“ svaraði
hann.

———“———

29 Hún spurði. Af hverju hvern kúnnum, sem kýrnar
ust í gær, arfleiði ég sem mína, ef þær finnast
ekki, að öllum líkindum fólkinu vinnumanni mínum.

———“———

30 Húsmóðirin: Skammastu þín ekki, María!
að vera í klukkutíma að sækja hálft kaffikönnu!“
Vinnukonan: „Þú verður að koma aftur á hús mæðri
góð! Það var heitt vatn

———“———

31 Heldi maðurinn sá hvað hann hjá stúlkunni,
en líkaði hann ekki þegar til kom. „Hvað heitir
þú að hvorum?“ segir stúlkan þunnum. „Það veit
ég mig ekki,“ segir hann, „en ekki er hann afi minn
heitinn.“ — „Þú hlýtur ég að“, svarar stúlkan þunnum,
„Ég minnist hann afi ömmunnar, en ekki höfðum
á þú!“

———“———

32 „Dauðinn er ég búinn lokinn,“ segir sjúklingur nokkur
við lækni sinn. „Hversvegna?“ spyr læknir. „Vegna
þess, að hann vitjar manns ekki nema einusinni.
Sama á sjúklingunum

33 Bóndadóttir nokkur kom einusinni til myndasmiðs, og bað hann að taka mynd af sér. „Á það að vera bjóstmynd?" spyr myndasmiður. „Ja, helst vildi ég nú að andlitið fylgdi með." svaraði bóndadóttir.

— „ —

34 Maður nokkur kom á járnbrautarstöðvar í því vagnlestin var að fara af stað. Kona hrópar þá upp í bræði og segir: „Hvaða fj....! Nú er vagnlestin farin frá h..... og ég átti með."

— „ —

35 „Þegar ég hafði afhent landsprófi þessa skýrslu sendu mér liðna vori allar skuldir sínar." skrifaði faðir nokkur syni sínum. Skömmu síðar fékk hann langt skuldaregistur frá syni sínum og neðan undir því stóð: „Verðir allra skuldheimtumanna minna enn samt prófdómarar mínir, því bið ég sýni upp á allar spurningar þínar."

— „ —

36 Klæðskeri nokkur kom einhverju sinni á dags-
lit heramanns, sem var skiptskuldugur og for-
hrumm fatar eikning sinn. Heramaðurinn var
ondvitað uppi í máni, og spyr hvað skuldin sé
mikil. „225 krónur", segir klæðskerinn. „það
er gott," segir heramaðurinn. „Viljið þér líka
upp skuffpúðinn, þarna við gluggan?" „Jamá!
en efsta skuffan er galkin". „það er satt — þeim
nærbo þá." — Hún er líka hún, .. og sú þriðja
líka." „Gáið þér upp þenna neðsta. Hvað
gáið þér í henni? Hún er troðfull af skjöl-
um!" „það er áðungis rétt. Það eru ábergðar
reikningar; viljið þér gera svo vel að leggja
reikninginn yðar hjá þeim?" sagði heramað-
urinn og sneri sér upp í horn.

———"———

37 „Ég verðurðu að borga mér þessar 10 krónur,
sem ég á hjá þér, þú peningana eru brigðir í
þessum heiðna árum." „Já, það er satt! Hérna
eru þá 5 krónur, svo skuld minni er upp frá hölð.

———"———

38 I Frí að maður nokkur gekk fram hjá skrán-
drengs fauk og hreyrn hattinum. „Verið þér
ekki að hafa ofan," kallaði drengur — „látið
þér kyrrum sitja."

39. Einusinni vóru tveir handverkssveinar saman á gangi í fögru héraði. „Það er fallegt," segir annar að skaparinum skyldi ljúka við að skapa allan heiminn á sex dögum." „Já," segir hann sem var múrarasveinn; „en fráleitum á þó er líka þar eptir," og benti um leið á háfjallinn annars vegar.

———"———

40 Kerlingu nokkur stóð sig af því, hve góður sundmaður hann var. „Það er náttúrugjöf," sagði annar maðurinn. — „allar blóðrar sýndu vel."

———"———

41 Einusinni var prestur að húsvitja drengi. Hlýddi annars yfir prestur: „Getur þú sagt mér, drengur minn, hvert sjálfsmorð er synd eða lögleg?" „Það er synd," segir drengur. „Getur það ekki líka verið heilög löglegt?" segir prestur. „Jú þegar það verður að vana," svaraði drengur.

———"———

42 Swift sagði fyrir um einhverju að kona með skyldum sér, þó hann ætlaði að fara út úr borginni. Þegar fjármaðurinn kom með skýrslu sagði Swift, þú hann kæmi með þau óhreinustu. „Mér finst ekki líka þú, að fara að hreinsa þau, þú þau verða hvort sem er óhrein á ferðinni," segir fjármaðurinn. — Litlu síðar bað hann Swift

– um kyrkiherin at kvarta. „Hvað ætlarðu að gjöra við hann?" spyr Swift. „Ég ætla að fá mér morgunverðinn minn," segir kjötsalinn, „það tekur frí ekki fyrir kig, at borða núna", mælti Swift, – „frí kig svangri innan skammar stundar!"

———"———

43 Kammarinn: „Hvaða kandídat er Jakk Karl í England-landi konungur?"
Kaffisveinninn: „Hann var kálskógarinn og dó af kálinu."

———"———

44 Í Vínarborg viðr það eigi til, að matsveinar skaut sig með skammbyssu í morgunsárið, en skammbyssur var hvatin mót-vini!

———"———

45 Árið 1759, þegar herdeildir Austurríkismanna sameinuðu sig her Rússa, reið Soltikow herforingi til móts við London foringja Austurríkismanna. Bar fundum þeira saman þar sem óbótamaðr nokkur hafði verið skotinn. Soltikow spyr hvað glæpamaðrið hefði til saka unnið, og sagði konan honum, að hann hefði myrt 2 konum í senn, og fyrir það hefði hann verið skotinn þá hló Soltikow og sagði: „Hefði ég átt að dæma hann, hefði ég látið mér nægja, að hegna honum með

þi að láta hann eiga þá þrjá."

---

416 Kaupmaður nokkur kvartaði undan því við kunningja sinn, að annar maður hefði svikið sig með því, að kalla sig sama, og hefði hann ætlað sér að skamma hinum fyrir það. „Það skaltu ekki gjöra," segir hinn. „Hversvegna þá?" „Vegna þess, að hann er þá vís til að kalla mig sama orð sín, og (væri það þá til en meiri misskilnings.) (Þá hefði þú að eins kvalað af mönnum.

---

417 Þegar keisarinn sagði einusinni við Napoleon mikla, að þjóðverjar vildu vanda að berja sér til frægðar og frama, en Frakkar einungis til fjár. „Má vel vera," segir Napoleon, „hver hefir til þess sem hann vantar."

---

418 „Hvar er hún systir mín?" sagði 4 vetra gamall drengur við móður sína, — systir hans var dáin. „Hún er engill á himnum," segir móðirin. „Það sveiflar þá líklega kærleikanum til þegar hann vill fá engil," segir barnið.

49 Hvorsd vendiskona kvenur hit kirkju. Hún hafði
verið sett par i mörg ár. „[illegible] það er óvant sjón,
að sjá þig hér," segir presturinn, - hann sá hana
i kirkjudyrunum þegar hann gekk i kirkjuna
hit að messa. - Hún bar sveki á málið þar -
„Ég þyrsti vita, að það sé ávalningur þeim, að
afneita hinum gamla manni og leggja nýtt
líf, við þvi þvi sit hingað komin!" Hún kvað svo
vera. „En hefðuð þér verið að það hugsuð
sóknaðinn, að sjá þeg i Gutshúsi áður en annar
hefði átt þess von, að þér væri hætt þannig
gamla lýgann? Sátt að segja sannleikann
fyrstur bónaði, að þora að skoða fólkinum i
hóp Drottins, meðan þér sit að jafn-ókvæð og
þér sit enn. Mér sýnist þér eiki að láta það
bíða dálítið, þó ekki væri nema tvo sem mán-
aðarkorn, svo að fólk viti, að þér væri orðin
annar maður!" - „það er nú svo," segir Konan,
„Guð segir mér að koma i dag, Djöfullinn á morg-
un, en þér að mannsins líkneum."

---

50 Biskupinn af Kantaraborg kom einusinn þar,
sem margir málsmetandi voru saman i umræ-
ðing um kirkelig efni þeir höfðu fundið i þörf.
„Hvað ætli þú sit að gjöra?" spyr biskup. - „Við
ætlum að fylgja, þá sem mest (fylgir) for Kef- [fylgi dagsit]

ikum! „Skelfing er á ykkur pilta!" segir biskup, eitið þið eigi hvað Gyði stráð gjöra, ég hef kapt slíka ánægju á því, ég fyrst man eftir mér, að ég hafi aldrei skrattað." Farið þið biskupinum Kolbein pilta," gellur eins við; „hann hefur unnið."

---

51) Einarinn var útaf ótrúnaðarmaður við Kirkju hjá prófastinum, og hafði oftlega í Kollafirði. Meðan Klemens var í skólanum, var hann oftlega að hafa fram í fyrir honum. Einarinn segir hann: „Þessir orð eru rétt úr Vídalín", stokkar síðan hrópar hann upp aftur og segir: „Þetta er úr Árna-postilla." Í þriðja „Þetta hefur hann úr Skírnarhugvekjum" — Nú fór að líða á prest, og kallar hann fram í Kirkjuna: „Látið þið drykkjumönnum út, sem hann þagnar ekki" „Þetta er (eftir sjálfan hann)", segir hann. sá kemur sjálfum

---

52 Maður nokkur sagði eitt sinn að Jón Kr. hefði verið vondur, kallað hið mesta níð. „(Satan er hvorki meiri eins mikils virði og ábyrðarmaður)" segir þá Kerling hans:

Upp skal engan virðir eður hafa orðið í illu fyrir óhreinskilni

53 Með svalli þínum leggurð hvíta grá hærur
fíður þíns í gröfina," → „Nei, það gat eg ekki, Torfi
því hann hefur parruyk!" —

54 Lækni: „Hvernig líður þér núna?"
Sjúklingnum: „Fyrsta skeiðin er ekki."
Lækninum: Taktu þá aðra fyrstu skeiðina." } ídem
adhuc

55 Hálfdán embættismaður sat í nefnd með öðr-
um bændum. Þeim bar á milli og hafði emb-
ættismaðurinn ekki annað við látið til þess að skynja
sinn málstað, en að vitna til lagatíma síns.
„Hvað ætli þið hafið orðið við það annað í ykkur
sem hafi gengið í tvo háskóla", mælti hann.
„Eg átti líka einusinni kálf", svaraði einn
bændanna, sem gekk undir hvimuss Rám,
og því meir sem hann sagði, því meiri
hálfur varð hann!" —

56 Kennarinn: „Er ósannsögli synd?"
Barnið: „Já", þegar hún verður að vana"
„En sjálfsmorð synd?"
„Já þegar það verður að vana." } eadem
Tehuing.
ittha
sama

57 Sýslumaður: „Segðu mér Móses litli, hefurðu lesið
sögurna um hann Jósef?" „Já, já auðvitað minn!"
– Gleymdu þú segðu mér, hvað synir bræður hans
drýgðu er þeir seldu hann?" „Já, þeir tóku of-
ofsóttu þyrir hann."

———"———

56 Vinnumaður segir húsbónda upp vist. „Það er
leiðinlegt fyrir sýslu ekki vilja vera, þú; ég vil ekki
elnemmtega missa þig. Hvað þykir þér að hjá mér?"
„Ég vil gjarnan vera kyrr. Ég þyrkist ekki láta mér
vant. Það er bara þrent sem mér þykir vanta.
Það er meira kaup, meiri frístundir og tækifæri
að búnaður hérna".

———"———

59 Prestur: „Brennivínið er ekkert orðið, þú minn."
Jón: (verður dyrgjunnt). Skyldur það ekki vera bölv-
uppi, að ríð eigum að elska óvini okkar
prestur minn?" „Jú, en það skyldur hvergi
að ríð eigum að svelgja þá ofan í okkur

———"———

60 Hann: „Bölvaður ekki fallegt!"
Hún: „Þarna þér þyrir komplimentin; mér
þykir líklegt að það er ómögulegt að gjöra þér
sama skil."
Hann: Það allra besta kost með ef þú vildir
segja ósatt einu sinni og ej gerði."

61 Riss mesten lidspresbus eins kálk ámiminngarsk-
fyrir lidsdeildinni ádur en hún kæmi af stað í árið-
inu sóttu Septjems 1877. Svo sem lög gjöra ráð fyrir,
bó hann ekki dust á. hver samskotaðus peim voru
afhentir hinum megin, er fyrðar úr hardágjum sá
reyndust vegir og ómyrkir, og kýti kvöldunum,
sem þeir atti von á þar, mæddi annars
með þessum orðum: „Þið munuð verða
fátækir vesa brennivín upp rentir hinduv, og
fá þó ekki að smakka dreyam dropa af því."

---

62 Bakari og smjörbóndi áttu skipti saman, Bak-
arinn kærði bóndann um loka vigt á smjörinu,
og fór til munna: „Dómarinn: „Áttu nokkra veg?"
„Já." „Þá átlu líka sjálfsagt lóð?" „Nei þau á eg engan."
„Hvernig ferðu þá að vega smjörið sem þú kaupir af?"
„Það er hægt; meðan bakarinn kaupir smjörbjá mér,
kaupi eg líka brauð hjá honum. þegar hann nú biður
mig t.a.m. um 3 pund af smjöri, fæ eg hann eitt af
3ja punda brauðunum frá honum, og vigta smjörið á
móti því." — Bóndinn var sýknaður í dómnum.

---

63 Gangandi maður bar það að, sem bónd var að
taka upp kartöflur. Spyr hann bónda, á hve löngum
tíma maður gangi til næsta bæjar þaðan. Bóndi
þagði, og hélt áfram verki sínu. Komumaður var

spyr hann aftur at sínu erindi, en fær svarit
sama. Við það reiðist hann og fer fantandi af stað.
Sá sem hann er kominn upp á kerlinni í burtu, klappar
hún á eftir honum og segir: „Það er hægt að ganga
um." „Því gaztu ekki sagt mér það strax?" „Ég vard
fyrst að sjá hve hart þú gengir."—

---

64 Norðan Ameríkumenn (Jankar) eru allra manna
spurulastir. Eitt sinn var einn á ferð á gufuskipi, með
mörgu ferðafólki. Þar var ungur maður með medal an-
nara, háfr-fínn leitum, og mjög dökkum á hár og
kinnum. Ameríkumaðurinn var altaf að horfa honum
langan tíma daga, leiz og honum byggi eitthvað
í skapi svo ungmennina kenni sér. Loks gaf
sig Ameríkumaðurinn að honum og segir:
„Ókunni maður! hvernig standar á því að þú
ert svo dökkur á hörund og hár?" Honum varð
fátt við og svaraði í athugaleysi: „Það hendir
stundum mann að hann móðir mín þegar hún
gekk með mig, hann hlýtr á stöku hverri!"
„Ætli hann hafi ekki náð henni!" svaraði
Ameríkumaðurinn og gekk burtu.

---

65 Einusinni fékk maður sér vagn mikinn vagn rétta.
Þegar á enda var komið, þá maturinn úti, og tók ei
vagn sínum hinn hæsta og mikilborgan, sem var

háls kúna, og fékk vagnmanni. Hann sýgaðist við og segir: „Hvað kallið þið þetta?" Hann: „Hvað kallar þið réttu íslensku þín?" Vagnmaður: „75 aura máltíðir." — „Þá kalla ég þetta 75 aura", var svarið.

---

66 Frakknesku sendiherrann sagði um Húsabæ: „Hann gjörir alt fyrir peninga, og þó vel það sem gott er."

---

67 Nikulás Bacé, stjórnarkona Elísabetar drottningar á Englandi, hafði oft á orði við sendiherra og ýtra-prjáli, hve þó vel sparsamlega er stóðu hans hagir, og lét sér lynda lítið íbúðarhús, þegar drottningin eins-hverju sinni sagði, að hún það, sem hann byggi í, væri aflóti fyrir hann, svaraði hann: „Húsið er ekki of lítið fyrir mig, en mikil ryðar hátignar hefur gjört mig of stóran fyrir húsið.

---

68 Í samkvæmi spurði frú Klinka hinn nafnfræga prófessor Ritter í Leipzig: „Hvað er heimspeki herra prófessor?" Prófessorinn átti erfitt með á þessari spurningu af kvenmanni svo hnyttin orð að verða. Vinur hans sem þar var við staddur og vant þess var, svaraði brosandi: „Það er heimspeki, að láta mikla klíma fát á sig þegar maður stendur hjá frúnni Klinka."

69 Hermaður eitt sinn skamt frá, er skjónustúlkurnar
voru með sjónpípur sínar, og horfði mest athygli á
meðan hann var að kenna henni fyrir. Loksins
lokst pelta, og skjónustúlkunum hafði nú ein
afláð í sjónpípum. Allt í einu leiptradi af himni
skjónbrygð mikil. Hermaðurinn hrópaði upp yfir sig
og mælti: „Pilta var vel haft, í meðan pessi eyrir
ágat skyldu, og skjóta með vatnbyssum par að sjá
heiði engar hræ, pegar hann skaut skjónum
sínum.

---

70 Hinn napoleonski Bretadrottning spurði einusinni dr. Johnson,
hvort hann gæti eigi hugsað sér nokkra par kvinn-
mannaðar, sem gæti villlast pað, að hrósinu sjálfum
væri ætlað „Nei" svaraði Johnson. „Hinum sætta væri betra
að skjóta í eitthvert pað land, par sem engin pekti
hann, en að fara til skjónustúlkna" sem svaraði hann."

---

71 Maður nokkur, sem oft var utan við sig, sat í lit,
sem hvolfdi, en hann var nær drukknaður;
skaut honum hrisvar upp en sökk jafnótt
aptur; En í priðja sinni bað hann alla sína
lið að synda svo hann næði landi. Pegar hann
var spurður að, hví hann hefði eigi undirsins-
farið að synda, svaraði hann: „Ég mundi þá
ekki optar þá, at ég kynni að synda."

72 Háyfirdómari, sem attadi að gjöra ungum lögfræðingi kúnnoda í fjölmennu samkvæmi, sem þeir höfðu inn boðnir í, sagði við hann: „Ég þori ýmsu að dýi, hvort heldur viðkvæ þér þá orða heldur eða ekki?" „Það er undirstaða að ég viti hvorn orða ekki" svaradi hinn ungi maður viðhafnarmeira, „þá ég hefi bæði séð og heyrt, að ekki hefur orðið háyfirdómari; en ég hefi aldrei heyrt, að nokkur heiðvar hafi komist til skikkan lögmar." —

———o———

73 Sautjan mönnum, sem ætlua ásamt lögmanni var boðin embætti sitt, sagði, að þetta hitaði gott hægleya vatnið dauða margra manna. Einn þeirra ætlaði að vera höfðað mál gegn honum, og hann spurdur að, hvað hann hefði meint með þeim. „Ekki annað," svaraði hann, „en það, að þar sem ég er nú sjálfur gufræðingur mikill, þá vildi ég að fara að læra lækningar og ætlast einhverntíma— ar að sem læknir."

———o———

74 Brandur ábóti var eitt sinn boðinn til Kvíabæ— jarkirkju hjá biskupi. „Háæruverðugi herra!" mælti ábóti við hann, í fyrsta lagi hef ég þegar borðað góðan morgun— verð, og snæddi miðdagsmat, og í öðru lagi vantar mig að minna yður, háæruverðugi herra, á það, sem þér virðist hafa gleymt, að það er föstudagur í dag."

75 Fatir nokkur spurði dóttur sína: „Hversvegna ert
alið að líkast um, hvar lilla, þegar við erum í
samkvæmi?" Hún svaraði: „Ég er að líkast um eftir
langlausum fyrirfólki. Fatir mínir góðir."

———„———

76 Í gömlu dagblaði stendur svolátandi auglýsing:
„Ung kona vantar klæði mína í morgu daga, þar til
„ég" að hún kemur aftur suður og klæðir. Enskur
skraddari þorparar hefðu skilt eftir hann skotlúr.
Ég hef enga mann hér á staðnum granaðan um
að hafa gjört þetta skammarstrik, því hann er
illa við mig; en gjöri hann það nokkurntíma
aptur, skal ég klæða hann. Allir samvizkusamir menn
hljóta að vera mér samdóma um það, að
honum hefði verið nær, að þerrja þetta fólska-
verk á sjálfri sér, heldur en á mínum
Kristindóms."

Kaupmannahöfn 17 maí 1819
Hortasteypara
Ekkja Kaupeni Hortasteypara

———„———

77 „Að síðustu óskaði, segir Íslendingur, „sá, sem kynni
þó langtum nytsamara, þeir það lýsir á nóttunni,
þegar dimt er, en svíki hann á daginn, þegar matar
hefur neja birtan."

78 Dáttan mét sedísskum gengur í Kring medal burt gestanna í gestaskálanni Table'hále. Englendingur sópar. Þeim álíum á diskum sínum og fer at borda. „Hesrið þér, herra minn", segir sessunautur hans, „ossar hirsum þiðnaum þessja sedisskur líka góðar" — „Ekki eins góðar og mér," svarar Englendingurinn og mælir skilvíngu.

---

79 Kerhöfðingjanna Rauðejarseyðar segði í lit hennama sína einhvegjasinni, áður en þeir skúnust lit at-Leyja móti víkingaherinum: „Haldi ég áfram, þá fylgið mér; flýji ég, þá drepið mig. Falli ég, þá hefnið mín"

---

80 „Farlamaður maður kom at vatningahúsi og bygði huser kirkjubúnaðinn sé. „Það er ég," svarði vatningamaðurinn, „þú kannar mín er ósárt."

---

81 Fjöntak einum átti leikmaður maður að gefa sínum leikfandanum ilmandi, en varð það á, að snappunga kom áður en hinum til þess var kominn í leikinum. „Það var ekki kennt at þú ert," sagði veitsmaður. „Ja bíddu við!" svarði maður, þú skalt fá annan fegar hinn er kominn."

82 „Allir kluku i kringum hana sína litlu hlið," sagði fangavörðurinn við fangann. „Það getur vel verið," svaraði fanginn, „en hitt veit ég, að litlu hliðin á fangaklefanum fer arna, sem ég sit."

---

83 Englendingur nokkur var í Parísarborg. Veitingakonan sá að hann gekk um gólf og gekk á eftir honum, en stöðvaði ekki dansinn. „Dansið þér ekki, herra minn?" sagði hún. „Jú", en ég gjöri það helst þegar ég er einn", svaraði Englendingurinn.

---

84 „Það er mesta heimskan og ósannindi", segði gamall maður, sem ekki hafði kunnað, að stafa sig blind. „Það á móti hefi ég aldrei þekt nokkurn mann, sem hefur viljað ganga blindur, að hann hafi ekki þótst sjá hálfu fleiri dyggðir hjá honum, en ég hefi kunnað sjálfur."

---

85 Þegar Napoleon var á hesti með lið sitt yfir Bernhards-fjallið, kvöldaði honum einn sinn svo ákaft og þreytti, og vörn margir fyrir honum yfirkomnir. Einn dáði lá sig þá lakast og stundi upp þessum orðum: „Drottinn minn! hefði ég þurft að hafa ríðsmanns-hökin og byssur á öxlinni, þegar ég skapaðri

fjallið að fara, þá hefðuðu haft þeð dalit-
ið lagra."

---

86 „Hvernig sagðist þér í dag, lagamaður?" sýdi stud-
ent við skólabróður sinn, er hafði skipt í skólann
um daginn, til að hafa próforðu. „Og ig hedd
nogu vel" sagði hann, „þeir forvaldu as mánir
gøtur, en allar séfnaðarnir hló."

---

87 Einiði einn lagðist veikur og læknir var sóttur
til hans. Hann skrifaði lyfjaseðil og skipaði hin-
um lyfjaber, sem hann átti að glæpa morg í sam.
Að sonnesgni vinu lyfjabans sát i lyfjaboðina
og vonu þau í líkam ódæjum. Dagnin eptir kom sa
læknirinn að sjá sjúklinginn, og sá, at hann var
jafnveikur sem fyrj kvaðst hann aldrei skuja á
þei at meðalið skuli nokk hafa verkat. „Það gekur
kannið lit af þei," mælti hónði, „at hesin sem
aldri kemur út úr ódæjunum empa." Bónda
skepnan hafði tekið sér eptir, at hann átti
að eta ódæjurnar með ám sósu, og hafði
líka gjört það.

---

88 „Þegar þú fert at taka þú konfekt," mælti
kvekari nokkur við sinn son, „skalt hafa bæði
augun opin, en þegar þú ert gjætt, skalt láta

þau aptur til skipsins."

---

89 Heimamaður nokkur drap skemmjaman í geðsjúkrahúsi einu. Geðsjúkum kvartaði yfir þessu og sagði: „Veistu þú, að þú hefir drepið skemmjaman minn í óðakasti nýlega, kona mín?" „Já, það er mín allsannan getið," svaraði heimamaðurinn rólegur, „þú gjörðir vel að skrifa hann á reikningum mína."

---

90 Skipstjóri nokkur, sem staddur var í sjúkrahúsi til lækninga. Bróðir sjúklingsins andaði daufann; sinnar 5 mínútna fjarlægð til komnir til guðs orðsins." „Guð fyrir sér fyrir," kallaði skipsprestsmaðurinn.

---

91 Í gamalli bók hefur fundist óbirgjanet sáð við gift, er þarnig á að vera: Klemm giftvörðu að vera vinnukona fyrir sjúkrahúsinu, sem aldrei hefur langað til að giftast. Klemm að þvo í myllubæ malaðra þess, sem aldrei hefur stolið af nágrönnum, sem hann hefur matað, Klemm í tvo að þvotta á líkgarði þess prests, er aldrei hefur verið ágjarn; Líkan á að ánetjaði Klemm með kæru fyrir málaferlum manni, sem aldrei hefur haft neinn þann sjúkdóm, er hann

hefur flutt orðið fyrir. Lækir skal leggja klæðning
á gigtarsjúkling i viðurvist þess dómara, sem
aldrei hefur dæmt rangan dóm, og mun brautt
langt að leita fullkomnari bata.

———"———

92 „Hættið þér nú að gráta, góðan mín", sagði presturinn,
sem var að huggja ekkju eptir lát manns hennar;
„við eigum allir, hvort sem er einhvernteima að deyja".
„Ó, ég er nú ekki að gráta af því", svaraði ekkjan,
„heldur af því, að maðurinn minn skyldi aldrei deyja
á annan hátt, þar þá hefði ég náð í ham ríka hans"

———"———

93 „Hversvegna er steggr ýfðar svart en hár ýfðar svona
hvítt?" — „það kemur til af því, að steggr
er 20 árum yngra en hún."

———"———

94 „Ég er sannarlega orðinn með augun á mér,"
sagði kona nokkur við lækninn. „Ætli þér vitið
þá annaðhvort eru þetta?" spurði læknirinn.

———"———

95 „Ég ætla (ætlaði), ef ég á nógu ekki verður engleg",
sagði gómsæt og léttúðleg maríós við frænkuna
sína, en þú getur rétt þig á það, að hjarta mitt
er samt sem áður bæði ungt og fjörugt." „það er
líka sálfræðilegt, frænkuna mín", svaraði skólastúlkan,
„því þú hefur víst aldrei heyrt það minnst annað."

96 1. Bréf: Kæri faðir! Ég er svo vinnum kafinn við
að læra, að ég hefi naumast tíma til að skrifa
þér. Sendu mér 5 krónur; meira næst. Þinn
elskandi sonur. Petersen yngri"

2. Bréf: Kæri sonur! Ég hefi ekki heldur mikinn
tíma, og sendi þér því aðeins 20 krónur, meira
næst. Þinn elskandi faðir. Petersen eldri.

---

97 Gömul jómfrú sagði að kartöflurnar væru ágætar
og kaupið, það væri hægt að fá fá, en erfitt að
vera af með þá aptur.

---

98 Kaupmaður var kominn í gamlan Gyðing, sem
átti hús, til að semja um Gyðingurinn
hafði ákaflega mikið skegg, en dómarinn
var þar á móti nauðrakaður. „Ef samningarnir
bresti skeggin, mælti dómarinn, „þá er hún úr
úrslitin!" „Ef að samningarnir fer upp í skeggin",
svaraði Gyðingurinn, „er ykkar velvirðingar skeggið
laust við hana!"

---

99 A.: „Eruð ekki kuldi á þér, að skríða inn í
allt í ekki með nokkru móti að kalla á miðstöðvarnar fyrir í dag."
B.: „Það er rétt satt, hvernig stóð á því?"
A.: „Jú, hann vildi ekki taka þar 20!"

100 Þegar Schiller var í Þýzkalandi, fékk hann tilsögn í [illegible]. Nágranni hans, sem var í nöp við hann, sagði einusinni við hann: „Þú leikur á hörpu eins og Davíð, drengur minn, en samt ekki eins vel." Schiller svaraði í skyndingi: „Og þú talar eins og Salomon, en samt ekki eins heppilega."

———a———

101 Gestgjafinn: (við gest er hjarnaði við drykkju áður fyrr) að byrja, en sem gestgjafinn þó hlýtur heimtaður við að kveikja): „Ja, ja, hr Meyer! mér þykir það leiðinlegt, að það skuli standa upp á mig þó 12 flöskur séu á borði."

Gesturinn: „Já, ég hugsaði það, mér yðar vorri upp á það besta í fyrra; — nei, látið þá þeim að standa hérnakorn enn þá, en látið mig þá hafa þá af þeim mínum."

———b———

102 Maður, sem var að hátta nótt, var hvað eftir annað truflaður af einum lítilsigldum, sem altaf var að kalla fram í fyrir hjá honum. Loksins fékk hann náttmaður og sagði: „Nei, þetta er ápolandi; í hvert skipti sem ég byrja að [illegible] heimskingjum lið að brúka munn."

103 Kona, sem var óánægð í hjónabandinu, sagði eitt sinn við mann sína: „Hafðu eitthvað betra í matinn, en að gjöra það." Hann svaraði engu, en sagði: „Það skyldi ég líka gjöra ef ég ætti neina konu á matarbekkinn."

---

104 Kaupmaður, sem átti í langferð, fór að líta eftir kaupvöru sinni áður en hann fór á stað, en hún var þá í búðinni eða stofunni. Kallar hann þá á þjón sinn og segir eftir kaupvörunni. Þjónninn vissi hafði flutt hana upp á efsta loftið í húsinu, en hún skyldi „standa kátt" meðan húsbóndinn væri að heiman.

---

105 Kaupstaðarstúlka, sem hafði flutt á brúðkaup í sveit, kom einn morgun inn í fjós og segir við mjaltakonuna: „Hver kýrin er það, sem mjólkar aum?"

---

106 Maður nokkur vildi fara sér eitthvað, en gat ekki almennilega komið sér að því. Hann tók þá einn kötturinn hennar, fór að strjúka hann og segir: „Má ég eiga hana kisu mína?" Segðu já, kisa mín! mátti skilja hann „Mjá!" sagði kötturinn

„María.“ Þá varð Gísli þegar þá að orði: „Ef þú leggur það í vana þinn að gretta þig svona.“ „Gretti þín þig þegar þá vant líkt annan“ sagði María.

———"———

107 „Segðu alla mína kæru að ég komi heim“, sagði sveinninn mitt sem skilnað skjálfandi á kinn — ingja sinn. „Það er mér ómögulegt“ svaraði hann og upp á stað: „Ég hef gjafir eins og mikið sem Jólkarlinn“. — „Ég skal segja mér, ef ég fæ eins pen — ingana“. „Það varð nú eins fyrirhafnarlaust, gæsunin mína, þín „pessa mikla fræði en ég ambáttir ídagsk, en hún er í Korna, svo ég sýni þú þínum greiðvirkni“ „Þess þú getir keypt einhvern lit að hjálpa vök á þínum hands þér!“

———"———

Kurteisi

108 Sendiherrann: „Eða villuð stranda í þessi veður mig seina enn nokk?“

Sjómaður á veitingahúsinu: „Það skal ég segja yður herra minn! Í kvöld, þegar ég sótti skjólfötin mín, þá fann ég bundna í fyrramálið, gleymdi ég að bjóða yður góða nótt; nú vildi ég bæta úr ókurteisi minni. Góða nótt! herra minn!“

Gott afsökun.

109 „Hvernig fórstu at því, drengur, at gagga svona fyrir
öfriðleya sín skakka?" „Það er ekki mín at
kenna mamma!" „Eðr því at kenna; hvejum
því, sos sem?" „Jóhönnu kennarinn okkar
segir öfriðleya at fyrir sín sá hvorkki ey því get-
ur orðið skilið að þegar ey geng á kóða, klyðja hol-
anin a skónum að annarr sin á við; skilurðu
því ekki, mamma!"

Stúlkan

110 Stúlkubarn: (því inn af kampinum, klæddr til ómmu sinnar):
„Amma! Þú ert öfriðleya vón að geta kennt mér
gildar ástæður fyrir hvejn sem vera skal. Getur-
ðu líka sagt mér hvernig kennur vorar ann
skapaðar af svona skömm afri?" Ómman:
„Það get ey unnirtað drengur minn! Hafðu
að Drottinn mjög láta allan þann sæg sem til
er af hamlaðnum, kunnast á vonarvöl með
konum ey börnum!"

Vinsamlegt tilboð.

111 Jónarinn: „Það er mín óðlungis óvinjan legt
hvernig þú hefur farið að draga heim framleið-
ann með hinni hendinni!"
Akarí: „Karotti ey vigi að syna yður það sjálfum!"

Skilningsgáfuna

112 Kennslukonan: „Til hvers var engum manni hitta?"
María: „Til að eiga með"
Kennslukonan: „Hver eyrun?"
María: „Til að heyra með."
Kennslukonan: „En nefið?"
María: (hugsar sig dálítið um): „Til að snýta sér með."

— „ —

Mikið sparaði

113 „Hvað er pella, sem ekki á heima í fjósi á sínu matar, eftir sjóma fyrstur?"
„Ójá, ég hugsa líka að vatnið kosti ekki neitt."
„Nei, en þú skilur glasinn með þessa pumbu!"

— „ —

Til nákvæmni mikils áttast.

114 Bóndakóttu var send að finna sóknarprestinn.
„Hvað heitir þú, skvetta mín, segir presturi
„Nei, nú er ég alveg hissa" segir bóndakóttu,
„þú þekkir mig ekki? þú, sem hefir þó sýnt mig"

— „ —

Það stendur á sama.

115 „Hvort vilt heldur eyjú eða sprungið nú! hvellið!" sagði kona kennarans, þegar hún var að skamma krakkana.
„Það stendur á sama," svaraði drengur hnuggin í bragði, „ég fæ hvort sem er ekki svo mikið

vit, at ey finni braðir ef fer!"

Ranglat ákvon.

A.: „Hann Jakop kallaði mig i gær gamlan asna."
B.: „Það var satt", fór ent þá enn á barla aldri!

Ósiðir barna.

Skósmiðurinn: „Hættið þér, herra minn! hvenær ætlið þér að fara að borga mér það sem þér skuldið mér fyrir?"

Sjónleikarinn: „Hvað ætli ég viti af því? Þér vitið hvorugir, að ég er sjónleikari, en engrin spámaður."

Úr skólanum

Kennarinn: „Hvað hét sonur Davíðs konungs?"
Læriveinninn: „Davíðsson!"

Sálvarandi veitingamaður.

Faðirinn: (til sonar síns þar sem þeir eru á gangi úti fyrir): „Nú, fyrsti litli! Gaktu nú strax með hraða á stað til að vita hvað margar krónur eru í hópnum þeim arna."
Sonurinn: „já, faðir minn." Matreiðslan varð fátæmar og skipti sér með Fjórum."

Á kaupstaðnum.

120 Bónda ætlaði heyrnardaufur heim á kaupstað og bað þjóna með kartöflum. „Hvað er í pakkanum hjá þér?" spurði annar. „5 kr. 25 aura" svaraði bóndi sem hélt að hinn væri að spyrja hvað hann allt að kosta. „Það er nú nógu mikið að bumbast á þér, flóni þér." — Ja, mér var nú bannað það heima! Hvers vegna fórstu þá hingað?" „Ég hugsaði bjóst við að ég fengi meira heim á [illegible]

Misgripi

121 Lítinn svein var [illegible] að læra sín daglegu „maður á þak", var einusinni sem oftar sóttur til sjúklings. Þegar hann sá sjúklinginn gaum gaf hann að lækninum á líðandinni á honum, en tók í ógáti um vinstri síðuhliðina á sjúklingnum sér, og sagði upphátt við litla fóstra: „Nú, það er þá ekki annað að mannsinum, en að hann er fullur! Hvern fjandann ætlast þú að segja mig. Ég hefði það sannarlega ekki leyfinn til að sjá það."

---

122 Í Vesturheimsblaði nokkrum stendur svolátandi auglýsing: Dans og kennari hann hafa ætlað fyrst fyrirlestur að halda í kvöld og muna einnig gjöra það hinsvegar mögulegt, það á að hefjast kl. á morgun

123 „Venjalega er maður ay kona talin sem einn maður," sagði ungur kúði, en ég ay kunnanúv sunn 10."
„Hvenig stendur á því?" spurði sinn kaus „Jú, kunan mín er Nr 1, en þegar ég stend hjá henni, er ég mútl"

———"———

124 Barnakennari eretekur lagði fyrir skóladrengjun að nefna nafn sitt, hann Svensen, í hvert skipti sem þeir töluðu við hann. Einusinni spyr hann einn drenghnokkan hvað hann heitir: Drengur svarar: „Ykkur hann Svensen, hestamúr hann Svensen," „Þú átt ekki-að nefna nafn mitt við hverja stúlku" segir kennarinn. Drengurinn byrjar þá aftur og segir „Ykkur, hestamúr, hundunum, asnunum og svínið hann Svensen?

———"———

125 Hún nafnfrægi rithöfundur, Fontainelle, var einusinni spurður að því, hver væri munurin á klukkunni og konunni: „Klukkan minnir oss á tímann, en konan latar oss gleyma honum", svaraði Fontainelle.

126 Keisarinn var málaflutningsmaður að kalla
um, hvað bændur voru heimskir. Bóndi, sem hafði
lítil, sagði: „Þeir ættu sjálfir af öllum að ergjast af
því, þeir því lífið á heimskunni sín ekkur, ef að
vér vorum ekki svona heimskir, þá myndum
vér enga málaflutningsmenn hafa."

---

127 Prófessorinn: „Nú hefi ég haldið langa ræðu
um sjálfsmorð. Hvað hafið þér lært af henni?"
Studentinn: „Það, at sjálfsmorð er svívirðilegt
fyrir heilsuna."

---

128 Fangi nokkur, sem dæmdur var fyrir að hafa stolið
að bújörð út úr fangelsinu, sagði við dómar-
ann: „Ég er ólánsmaður, herra dómari! Þeir
hafa sjálfur sagt mér að ég skyldi ryðja
mér braut og reyndi ég þá fyrst að ryðja mér
inn og síðan reyndi ég að ryðja mér út, en
mér er samt hegnt fyrir það hvorttveggja."

---

129 Húsbóndinn: Það gleður mig, Sóna! að þér hafi
verið fær af því að bjóða viðskiptavini í
minni búð. Jónína: (kjökrandi): „Ó, það er nú
ekki af því húsbóndi góður!"
Húsbóndinn: „Hvað meinar þú með því?"
Jónína: Ó, það veit sá sem allt veit, að mig

langað svo til að eiga glermeistaranum og vegna þess fóðir ég á kúnni og alt mögulegt, en mig allan hann að fara að eiga hana Karolínu svo að það stoðar mig ekkert lengur hvað margar rúður sem brotna!

Hann kom upp um sig.

130 Barnið: (grátandi við móður sína): Mamma! Óhreint hann pabbi gaf mér aftan undir."

Faðirinn (reiður): „Herði þá! ætlarðu að fara að skrökva upp á! Viltu þá þegja upp á:"

---

131 „Ólí eftir vaxandi?"
„Já."
„Getur þú lánað mér 2 krónur?"
„Ég er eyðandi."

---

132 Vinkonan: „Hvað kostar brúðarkjólið þitt?"
Brúðurin: „Hamingju minnar."

Undirfermingjaskólanum.

133 Undirfermingjinn: Nú, nú, nú 16 hver er yfirmaður undirfermingjans!"
„Yfirfermingjinn"
„Rétt: en yfirfermingjann"
„Hvaðan hann?"

134 Hann: „Mér fyrir þá mikið ánægju, að fegar ég hefi tíma, á ég svo hægt með að halda hug-arnum föðurnum ást nokkurn; mér finst ég vera svo heimakær."

Hún (með hlátrarsvip): „Svo, þeir eru þá víst alls engir kæfir."

———„———

135 Barnið (kallar á eftir smiðnum, sem hélt á naglapoka), „Heiðar! það er gat á pappírnum sem þú gafst mér nöglunum."

Drengurinn (roleg): „Ó, það gerir ekkert til, þeir finnast allir aftur."

Barnið (undrandi): „Hvar?"

Drengurinn: „Á reikningsborðinu."

———„———

136 Líttu á, elskan mín! Þetta albúm keypti ég á uppboðinu fyrir 7 krónur. Það kostar annars 15 krónur, svo þarna sparaði ég 8 krónur."

„En þurftirðu þá á albúminu að halda?"

„Nei, ekki beinlínis, en hefði ég ekki keypt það, þá hefði ég ekki getað sparað neitt."

———„———

137 Kennarinn: „Hugsaðu þér nú að ég hafi 8 krónur í vasa mínum og fái svo 9 krónur í viðbót. Þá hafi ég þá hvorum þeirra tveggja fimm; hvað hefi ég þá?" Lærisveinninn: „Skuld, herra kennari

138 Meistarinn: „Að éta annan líklangan dýr, já, það er sem þú getur, en að vinna – nei, það er nú ekki hægt að tala um. Slepptu gen ekki, og slepptu verðmæti aldrei fyrir aft. Nú, hvað er þetta! Þú skapar ekki úr engu glæsigarn og látum sem þú hegni ekki sem ég segi."

Drengurinn: Jú, en ég hélt að meistarinn væri að tala við sjálfan sig."

---

139 Karling, sem var að lesa húslestur, las: „Hjálpræðið sagði við konuna". (Í því vantar henni líklega á seinustu dögum ævinnar.) „Farðu burtu að sofa gat á öxlin svertingja, skelpa!"

---

140 Karl, sem líka var að lesa: „Jesús segði við lærisveina sína" .... Farið þið frá gjörið skarkar."

---

141 Karlinguin: Páll postuli segir í bréfinu til Korintumanna: „Það getið skipað öðrum en mér að vaka sjúkravappar."

---

142 Einusinni spurði prestur barn á kirkjugólfi: „Hver postulanna var það, sem afneitaði Kristi?" Barnið vissi það ekki og þagði. Þá fór karlinguin sem var viðstödd var, að hvísla. Presturinn vildi sér að barni og sagði: Viljið þið, kona góð,

orra fyri barnit?
„Það var harm Pilatus," sagði Kerling, „hvussu
vart heldur ekki lítið um það, garvinum, at
harm skyldi fara út og hongja sig — tóaki var
ov óvikin mikið."

———"———

143 Gestarnir: „Sig lítið of mikið af vatni í
vínið
Gestgjavinn: „Nei, það er nú fyrst á móti; eg
hefi latið of lítið af vínið í aftur."

———"———

144 Gestarnir: „Má eg bidja um 25 viðla fyri 33 aurs?"
Gestgjavinn: „Velkomin, herra mín, eg vil bidja yður
at gera tað ov at kvetja aftur í fyrin
en tér eruð komnir út."

———"———

F Jungaklæðarnum

145 „Hvussu kemsta hingað inn Klára?"
„Hvussu eg kemst inn! Tað var nær at seyja
mær hvussu eg á at komast út aftur, hált
ei enginn gaddur, at komast inn, fegar 2
vaktarðir fylgdu mér."

———"———

Mýl Klæðarsvein

Nýtt lítunarafni

146 Faðirinn: „Hvað ætlar að gjöra mína litla?"
Barnið: „Ég ætla að líta bróðurna mína sauða."
Faðirinn: „Ætlar þá."
Barnið: „Ætlar bræðrinn"
Faðirinn: „Hvaðan hefur þá þeir að hún ætlar sauð
en þá?"
Barnið: „Hún mamma, hún segir svo oft að
hann á þá sá sömu sauð af bræðrinn."

———"———

147 Kennarinn: „Hvernig einyrkjar þeir Paradís
barnið mitt?"
Barnið: „Eins og fagran aldingarð með ein-
hverjum forboðnum ávöxtum."

———"———

146 Má ég biðja um þessa 4 aura, sem hún Anna
gamla var vön að fá hérna á hverjum laug-
ardegi?" — „Jú, en hún Anna gamla á að
fá þá sjálf." „Nei, ég held síður; þá hún
hérna upp á í gær og afþakkði mig að
handlóni sinni."

———"———

149 Fálkinn skipari í Landsnámaborg sendi oftsinnis
Katrínu til konungs sinnar, sem lá
hættulega veik. Katrín bjóst ekki við
miklúlli langvinn þeir ónæði sitt, eptir þó

að dema, hvað alt var fáanlegt fyrr sinni, en hyggað ist þó, þegar skrifarinn sagði honum, að hann ætti Gotkonur lit í eigu sinni, og fyrr skyldi hann fá hvert sem hann lagnaði konuna sína eða dræpi. Upphi að konan hafði brúkað [illegible] sér, skildi hún ist, og krafðist ist þó lækninum að fá sinar Gotkonur. "

„Hm, hafið þér þó lagað konuna mína?" sagði skrifarinn. „Nei, að vísu hefi ég ekki gert það, en — —". „Nú, jæja, þá hafið þér líklega drepið hana?" „Nei, konuna kemi til" —

„Hvað mig þá fá ef hefja mig!" hélt skrifarinn áfram, „þá ætlar að fá 90 kr. hvort sem þér lækninguð eða drepið konuna mína," en nú þá þér hafið hvorugt gert, þá borga ég ykkur ekki einn eyri."

———"———

150 Gestgjafi, sem þó gagnvart kirkjugarði, lét hetra yfir dyrnar hjá sér: þar er betra að vera hérna en hinumegin.

———"———

151 Hinn helgi Hervígsmúr segir frá merkilegum hjónum: Maðurinn hafði 20 kerur en konan 22 merr."

152 Maðurinn A: „Hvernig líður honum syni yðar?"
Mað. B: „O, hann gekk ekkert sagt á
náttúrini, versalingur"
Mað. A. „Er hann fá veikur?"
Mað. B. „Nei, en hann er orðinn — naðurvitur."

———.———

153 Maður nokkur var spurður að, hver munur
væri á Heródes og Rothschild.
Hann svaraði: „Heródes var konungur Gyðinga
en Rothschild er Gyðingur konungaeinna."

———.———

154 Ritstjóri nokkur í Ameríku gat þess einu
sinni í blaði sínu, að þar í bænum væri
maður nokkur, sem ekki hefði sézt ófullur
í 10 ár. Daginn eptir birtist ritstjóranum
áskorun frá 25 bæjarbúum, sem krafðist
þess að hann upplýsti greinina af
hverju væri meint til sín."

———.———

156 Maður nokkur, sem var mjög varasöm,
hafði altaf með sjer orðatiltæki
þá sem hann dreymdi

———.———

157 Hefðarmey, sem var mjög ástamála, hafði
sér trúnað hjá hirðmanni konungs nokkurs
Abernethy, en hún bar sig illa að, að

læknirinn kemst ekki at fyrir henni." „Leyfð mér að sjá hana fyrir hungurs", segir læknirinn. Hún gjörir það. „Hafið þér nú svona ást á yður hungrinu á meðan ég lifa."

---

156 A: „Af hverju líkist þér svona lítið konu?"
B: „af því, að af hungrinu ætla ekki að lifa lík manni."

---

159 „Í hattabúð í New York stendur lítil með sínum gullnum búðarborðum." „Hver situr á skuttastólnum upp fyrir haus?" „Sérhver sá, sem ekki borgar strax hattinn sinn í peningum."

---

160 A: „Hvernig getur þú fengið af þér að stappa líkami mínu í kirkjugarðinn?"
B: Af því, ég flyt þaðan í burtu á morgun og skrökvaði mig frí að skila kirkjugarðinum í sama ástandi, sem ég tók við því."

---

161 „Gefið þér mér dálítið lagsmaður" segir flækingi nokkur við undirforingja.
„Hvað þér svo leggjumst að kalla mig lagsmann?" segja hermennirnir.
Sýnist, hann undirforingi; við hegðum þú hafir — þú fyrir mótstöðumann og ég fyrir lögum segir flækingurinn.

162 „Jæja, verður nú sagt gamli vinur; þeir sem
mig sni ekki framar."
„Ætlarðu virkilega aldrei að koma aftur?"
„Nei, aldrei."
„Ja, getur maður þarna gróið að taná
nú 2ókunnan."

---

163 Maður að nafni Peyton, sem fyrir nálægum í
Wales, ákærður fyrir dauðasök. Hann játaði
sök sína og bæðist vægilegrar. Kviðdóm-
endurnir fóru eftir til að ákveða dóminn
og komust brátt að þeirri niðurstöðu að
Hann Peyton sýknan. Eldri skyrendurnir
urðu skelkaðir og skildu ekkert í þessum
dómi. Þá mælti oddviti kviðdómsins:
„Við þekkjum Peyton fyrir það að hann er
barn og vitum að hann er sá mesti lygn-
hundur í þessu héraði, það er því undrunar
að hann lygur á sig þessum glæp, úr því
þú höfum við vér dæmt hann sýknan sakar."

---

164 Einhverju sinni spurði stúlka pilt að því, hvort
hann mundi fylgja sér til grafar þegar hún
dæi. „Já með mestu ánægju", svaraði piltur.

165 Bóndi nokkur sagði prestinum einusinni að hann hefði séð vofu.
„Hvar sáuð hana?" spyr presturinn.
„Uppi á kirkjugarðinum," segir bóndi.
„Hvernig var hún á hátt," spyr presturinn.
„Hún var alhvít," segir bóndi.
„Huggaðu þá og látstu hana ei valda engan við-skilnað," því hefur hann séð skuggann sinn."

---

166 Greifi nokkur fór í bað hvar sem hann gat, en borgaði ekki fyrr en hann mátti til. Einusinni kom hann inn til hattaranaara til að fá sér nýjan hatt; setti hann upp og ætlaði að skila eftir gamla kúfinn sinn fyrir nýja hattinn. „Þér verðið að afsaka, herra greifi," segir hattaranaarinn, að ég get ómögulega tekið yður fyrir þenna nýja hatt, nema þér borgið hann strax; það kemur til af vissri orsök."
„Nú, nú, ætli ég viti orsökina?" segir greifinn.
„Hún er sú," segir hattaranaarinn, „að mér er ekki um, að taka afsan fyrir minum eigin hatti, en það myndi ég þó neyða til með að gjöra í hverri sinn, sem mér veitist sú sæmd, að mæta yður, að svo lengi sem þér ekki hefðuð

borgað mér hattinn."

— x —

167 Ungur heimaðrur nokkur, sem var mesti óstyri, skar sig opnlist á hendinni með permahníf sínum. Í ósköpum sendi hann eftir lækni, sem skipaði sjúklingnum að fleyta sér einu og hann gæti í byggjabúðinni eftir hefðbiplástri. „Er nokkur hatta á ferðum?" spyr sjúklingurinn. „Hatta?! Já víst er svo" segir læknirinn; „ferr ef hann fleygir sér akki, er hætt við — að skurðsárinu verði grónum áður en hann kemur til baka."

— x —

168 Ungur sjúkraliðsnemi kom til leikhússtjórans, sem nafnkunnur var fyrir fjárdrátt sína, og spyr hann að hvort hann megi ekki lesa upp fyrir honum leikrit í einum þætti, er hann hefði samið. „Kannske" segir leikhússtjórinn, „en ég hefi hálfleiðis fastáætlunum hvíta, hve lengi leikrit í 1 þætti er lesinn — annars jafnlengi og ég er að reykja 3 vindla. Nú kveiki ég í þeim fyrsta. Byrjið þér að lesa!" — „Ráðhúsfundurinn sem hafði þann náttúrubrest að stama dálítið, lék nú lítt að lesa; en af ákefðinni, stamaði hann enn þá meira, en hann var vanur, svo hinum áheyrendum sem

að lesa framan af. „Fyrsti vinkillinn!" Kallar leikhusstjórinn, um leið og hann fleygði skuldunum og hvarf í næsta vinkli. Manneskjan átti nú eftir mest tvo fjórðuparta af leikritinu, hefði nú að lesa, sem mest hann má, og gaut augunum óðuhvorn til reykjandans, sem reykti í gríð og erg; en ekki var leikritið hálfnað þegar hann segir til að annar vinkillinn sé búinn og hvarf í hinum fyrja. Nú var annaðhvort að hrökkva eða stökkva. Stundum fór reykurinn ofani hálsinn á viðhöfðingjanum, og lá við sjálft, að það ásamt hinni fyrðsku hungri ætlaði að kafa hann; en hann lét ekki hugast af hólkinn, svo þegar að hann fór að sjá út til óvarna, hljóp hann upp á nýtt samtalið, og sintalið, svo hann lagði við leikinn í þri sem leikhússtjórinn hafði síðasta vinkilstubbinn. „Það er ekki svo afleitt leikrit þetta", segir leikstjórinn; „í öllu falli er það spunný hugmynd, að láta allar persónurnar stama. Bara að ég fái þau, sem eiga að leika tríólofinn persónurnar, til þess." „Sta-stama." át viðhöfðingjanum eftir; „þa-það eru ekki þessar persónurnar, sem sta-stama, þa-það er jú hún, sem sta-stama!" „Hvað segið

þér!" Kallaði leikhússtjórinn, og leist vera áðl-
ungis hissa; „en það ekki þessarinnar, sem
skamma?" En það var það eina sem nokkurt
lið var í í öllu leikritinu. „Jaja stingið þér
því þá aftur niður hjá yður og lofið mér
að vera í ró!" Rithöfundurinn labbaði sneipt-
ur í burtu."

---

169 Daniel Burgess bauð einhverju sinni miðdegis-
verð hjá vini sínum í Lundúnaborg. Að lok-
inni máltíð var borinn á borð stór ostakaka.
„Hvar á ég að skera á þessum?" „Hvar sem yður sýn-
ist," segir húsbóndinn. „Heyrðu, þú," segir Burgess
við þjóninn", farðu með ostinum þann arna hein
til mín, því ég ætla að skera á honum þar til
morgunverður er framreiddur."

---

170 Kvekari nokkur sem var á ferð í ofviðri,
bað þannig fyrir: „Þú mikli guð, ég skal
ekki óska þig mörgum bornum; bjargaðu
aðeins mér einum, við hina þiggjum
gjarnan gott hvað sem þér ágætið."

---

171 Gjöraskamtur.

Bóndi nokkur, sem var gefinn fyrir
ofdrykkju og ósjaldan kom heim dauðadrukk-

skvöld í vetrardag eða klöfugið ingunna og, skonti sig svo eið að konda í kana snjó-boltum. Sóknarpresturinn, sem fór um farin veg, vitað bónda fyri þetta atferli hans, og sagði honum að það sé bæði Gotte og óvinsælt af honum, að misþirma fanny konunni sinni. „Nei, víst ekki," sagði bóndi; ég er bara að þessu að gamni okkar; því þegar ég hitti hana, þá er mér skemt, en þegar ég hitti hana ekki, þá er hennni skemt!"

———"———

172 Landstjóri norskur í Kína hafði lært að spila „vist" af Englendingum. Þegar hann í fyrsta sinn fór að spila við fyrir gestgjafa sína, hrópaði hann upp með ódalegu angnaráði: „Spilið þið nú út hjarta helsturnar ykkar, ellegar ég lat hálsinn af ykkur hausinn!"

———"———

173 Fulamaður norskur kaut gömmum skaupi af rommi. „Ég þakka yður fyrir undirtökin", segði gömmaðurinn, en sem standur þori ég ekki að drekka það; því í fyrsta lagi er það af sömmu dagi; í öðru lagi skyldi þeir vita, að ég er algjör bindindismaður; og í þriðja lagi er ég búinn að drekka 4 staupi í morgun."

174 Kenslustund i Þrándheimi!

Kennarinn: „Gekkstu segja mér hvað klukkuna er?"
Lærisveinninn: „Það veit ég ekki."
Kennarinn: „Ef þú skyldir nú sjá tólfuna á himninum yfir mótt, hvað segðir þú að það væri?"
Lærisv.: „Ég segði að það væri sunnudagur."
Kennarinn: „En ef þér væri nú fortakslaust sagt að það væri ekki sunnudagur heldur mánudagur; hvað myndir þú þá segja?"
Lærisveinninn: „Ég segði það væri laugardagur."
Kennarinn: Kennari þinn lýgur ekki. Hann það nú ég, sem fullyrti það, að það væri sunnudagur hvað myndir þú þá segja?"
Lærisveinninn: „Ég segði að þú hefðir fengið sjón heldur miður nýtan í dag."

---

175 Kaupast á öllum sölubúðunum segja verðurfræðingarnir að sé NA-5 á morgun. Aftur fullyrði maður, sem hefur reynslu í því efni, að heilarið standi á sölubúðunum sé sú, þegar kona manns kemur að honum í því hann er að kyssa vinnukonuna."

---

176 Tilheyrandi: „Ég skyldi hætta því bara ef ég vissi hvað ég ætti að segja."
Stúkan: „Það gerðir þú víst ekki, ef þú vissir hvað ég meinti

177.

Skrækur sem hafa steinhringi á fingrunum
fanga helmingi oftar að klóra sér í höfðinu,
en aðrar skrækur.

---

178 Kerlingin: „Nú nú, Karl litli, hvað er þá krapta-
verk?"

Karl: „Það er þegar pabbi kemur ofanúr heim
að kveldi."

Kerlingin: „Það er víst ekkert kraptaverk."

Karl: „Jú, svo segir hún mamma."

---

179 Persar segja: Áður en þú leggur til orustu
skaltu biðjast fyrir; áður en þú ferð í sjóferð
skaltu biðjast hvívar fyrir; en áður en þú gjörir
þig skaltu biðjast þrívar fyrir: —

---

180 Kerlingarnokkar lagði fyrir dreng orðtak, og sagði:
„Faðir þinn fer á dýraveiðar og skýtur fyrst 2 héra,
í annað sinn 3 og í 3ja sinn 5 héra; hvað skaut
hann þá marga héra samtals?"

„Núll héra," svaraði drengur, því að pabbi hitti
aldrei nokkurn lifandi skepnu."

---

181 Faðirin: „Þér viljið þannig enga eintveja
af dætrum mínum; Sú ynglta fær 25,000
krónur í heimanmund, sú í miðið 50,000
og sú elsta 100,000 kr.“ —
Biðillinn: „Leyfið þér ekki mína eru, sem er dáiðið ein?“

---

182 Sjómaður nokkur fell ofanúr siglutrénu nið-
kyrtis. Um leið og hann datt, bíður hann guð
að hjálpa sér, en í því sér hann í kaðal-
spotta, teknar sig á og segir: „Nei það leggur
ekkert á því í þetta skipti

---

183 Konubarnið spurði telpu sitt þyngi hvað „barn“
væri í fleirtölu. Telpan hugsar sig um dá-
lítið og svarar: „Fríburar.“

---

184 Kjáðverjinn: „Það ætlar mig að hegna yður
fyrir að fara hungurnál“
Frakkinn: „Ætlar hann að hegna hungurnál þó þó!
Nei, yður skjátlast. Það er ég, sem hefi vel
yðar hrygnarnál.“

---

185 Héraðsdómarinn: „Hvernig líkar yður nýja
búðin mín?“
Ritdómarinn: „Ágæt inngangurinn enn
alveg rétt.“

186 Hún:: Jaja, svo þér hún þá orgu."
Hann:: Jú, ég hún þri sem ég skil.
Hún:: Hu jaja, það er nú einmitt það sama.

---

187 Ung kuffanney sagði: Fá þri, að þegar hún var á fund í suðurlöndunum, hefði kunnað jarðskjálfti. Þá gellur pilturinn við og segir: „það er nú sem annað, að það hvarflar eða þar sem þér eruð."

---

186 Trestrup:: „Það er þokkaleg saga, sem ég hef heyrt um yður, Søren Nielsen; þér hafið skammað skólakennarann yðar yfir á veitingahúsinum."
Søren Nielsen:: Ó, nei, nei, þá er kannske sannara; en segi prestinum ekki líka sitt af hverju tagi þegar hann er fullur."

---

169 Hefði ég vitað það, systurnaður góður, að það væri svona erfitt að fá hjónaskilnað, þá skildi ég aldrei hafa gift mig." sagði maður nokkur - sem var að fá skilnað að fá konunni sinni. „Já, það er hægra að komast inn í Vítis, en út úr því aftur" sagði systurnaður.

190 Gleðskaparbit bað

Unglingsmaður í borg með 300,000 íbúum óskar að fá sér konu með jafnmörgum krónum.

---

191 Dómarinn: Af hverju hugsið þér til nafnsýslarfegan þér vinið Lestur Jacker?"
Ákærði: Af því ég myndi hreint ekkert hafa ég hélt þá í svipinn."

---

192 Hefringi: (við líkmann) Kunnið þér að synda?"
Líkmaður: „Já, herra Hefringi."
Hefringi: „Hvar hafið þér lært það?"
Líkmaðurinn: Ég lærði það í vatni herra Hefringi."

---

193 Úr dagbók

1. janúar. Það er bent að konunni minni. Hún hefur of lítið að gjöra og of mikinn að tala."

2. jan. Konunnin er ágætlega vel menntuð. Hún er við giftusamlegu hélt hún aprílbarn Sprinkstra, en ni heldur hún á bara Sjóni með einum.

3. jan. Konan mín er Japanskur einsi og gröfin, það er að segja gröf með lyktarmi sem allt verður lesið a

4. jan: Það gengur leitt að mér og það er kunnugt.

---

194 Á.: „Mikið dæmalaust eru góðir við konurnar þínar, að láta það eftir hverri, að hafa þrír vor um viktina, og vera þó ekki fyrir hann sjálfan."
B.: Hvað heldi eru að fara með, ég gjöri það til þess, að hún geti ekki verið að mæla á mig en hún er að berja, því annars getur slatið í hanni beim."

---

195 Á.: Af hverju var hann Bjarni svikamiðar ekki endurkosinn í bæjarstjórnina?"
B.: Af því hann hraut svo hátt á fundunum, að formaður bæjarstjórnarinnar vaknaði við það."

---

196 Læknirinn.: Hvar kemur þú til?"
Sjúklingurinn.: (Kemur inn landafræði) Í fótinum fyrir neðan hálsinn."

---

197 Skytta, sem skaut á hún og hitti hana ekki, sagði: Það er hægra að vera skollaður, en skjóta hana."

198 Barónsins: „Þú ; skrifarinn vakti mig ekki kl. 4 eins og ég skipaði þér?"
Þjónninn: „Je-jeg ætlaði gjöra það, en þér sváfuð þá, herra barón."

---

199 Dómarans: „Hafið þér ors nokkurt fram að færa yður til málsbóta?"
Ákærði: Já, herra dómari, það er afmælisdag-urinn minn í dag."

---

200 „Hvernig finnst þér að þér, að vera svona vel-antaður og hraustur sveina við á aldrinum?"
„Það er, eins einfalt vinur minn, meðan ég var fátækur, sagðist ég vera ríkur, en þegar ég var orðinn ríkur, þá sagðist ég vera fátækur."

---

201 Kaupfélagarnir Lév og Cohn eru svo hor-hyggnir, að í hvert skipti sem þeir loka hver í kvöldin á öðrum, leita þeir báðir á sér fingrunum á eftir.

---

202 „Hver hefur sagt yður þessar fréttir?"
„Hann Jónsen málafærslumaður sagði mér þær." „Nú, málafærslumaðurinn; en nú skal ég segja yður nokkuð. Hann lygur svo mikið að mínum kvóti ekki

einuarinni þú gapastokk af þú vom kom
upp."

---

203 A.: „Hvað reykandu oni marga mídla á dag
kunningi?"
B.: „Ó, þetta 7-8 stykki"
A.: „Ef þú hefdir nú sparað saman alla þá
peninga, þá gætirdu nú keypt þér Skraut-
hýsi hjerna þá."
B. „Þú reykir víst ekki?"
A. Nei. aldrei nokkurntíma."
B.: Nú, hvar er skrauthýsið þitt?"

---

204 Læknirinn: „Hvar fjandinn sjálfur er að vakja
mig um miðja nótt í svona hundaveðri."
Bóndi: „Já, þa e'e, é hélt ekki þú Komust
hi dessi a gegna svona fáki einsi og mé
og minnum líkum á daginn."

---

205 Kúnd: Hjálp, hjálp, hjálp! Kann Ísak lítti
gleypti 10 eyring.
Kann: „Þi labbaðu svona Lena; Þú
labar einsi og strákarnir hafi gleypt
20 Krona gullpening.

206 Húsmóðirin: Nú skulum við fara að
í Kvöldmat."
Vinnukonan: „Hvað á ég að kaupa mikið?"
Húsmóðirin: „Ó, ég held það sé nóg að
kaupa 10 álnir."

---

207 Skáarinn: „Það er nú orðið mál fyrir yður
að borga mér þessar 15 krónur sem ég á
hjá yður; ég vil ekki þurfa að fara oftar
svona langar veg hér að kalla eftir þeim."
Skuldapjóturinn: „Þér þurfið þess ekki
héðan af, því ég flyt mig í nágrenni
við yður í marta mánaði

---

208 A.: „Ef þú fyndir milján krónur myndir þú þá
skila þeim aftur?"
B.: „Ég veit ekki almennilega; hvað myndi þú
gjöra annars?"
A.: „Jú, ef það væri einhver ríkisstjórinn, eins
og t. d. hann Rotschild, sem hefði týnt
þeim, þá hirði ég þeim sjálfur; en ef það
væri einhver blásaklaus sauður, sem hefði
týnt þeim, þá skilaði ég þeim aftur."

209 Þingmaður nokkur sagði af því við annan þingmann, að hann opnaði aldrei munninn á þingi. — „Fyrirgefið," mælti hinn, „ég hef opnað munninn eins oft og þér, því í hvert skifti, sem þér hafið hlaðið ræðu, hef ég farið að geyspa."

---

210 Hinn enski ritsnillingur Lee sagði um prestana, að af þeirra völdum mundi fleiri í heiminum bornir, en til himna leiddir.

---

211 Bóndi nokkur spurði annan bónda, hvort hann ekki gæti vísað sér á góða mjólkurgeit til kaups. Bóndi kvaðst geta selt honum hana. — „Er hún þá góð?" spyr hinn. — „Já, ég held mig það," segir bóndi. „Ég þurft að kaupa mjólk á annað borð, þá skaltu kaupa geitina mína."

14 dögum síðar hittust þeir aftur. Þá segir sá sem geitina keypti: „Það var góða geitin, sem þú seldir mér!" — „Hvað meinarðu?" segir hinn. „Nú, það kemur ekki dropi af mjólk úr henni, svo ég verð að kaupa mjólk eftir sem áður." — „Já, það sagði ég þér nú strax í fyrstu." — „Sagðirðu það?" spyr hinn. — „Já, ég sagði að ég þyrfti að kaupa

mjólk, þá skildirðu kanna ekkina mína, og
við það stend ég."

---

212 Þegar verið var að innleiða metramálið, kom
gamall kona inn í búð, og bað um 2 pund af púð-
ursykri. „Það heitir nú „kíló" — sagði búðarstúlk-
in, með reisingi. Gamla konan fórnaði
upp höndunum og hrópaði upp: „Hamingjan
góða hjálpi mér! Já svo má lengi lifa sem
lifir. Ennþá þá má hafði að kalla það púð-
ursykur!"

---

213 Konan: "Að þú skuldir drekka svona eins og sum,
hvern hjónum ykkar annan!"
Maðurinn: „Viðurkenna kannske heldur að ég drykki
þá alla í einu lagi?"

---

214 Að loknum messu ávarpar prestur bónda,
sem var við kirkju, og segir: „Af hverju
komið ekki oftar messu meðan ég blessaði yfir
söfnuðinum?" "Ég er ekki ýtar eðlis arbaur," svaraði
bóndi

---

215 Bónda nokkrum las í dagblaði. „Elsku mesti
maður ekki slíkt áreiðanlegt!" — „Nei þú hrúi ég
við," segir bóndinn, „þeir eru náttúrlega allir

216 Gestunarvegurinn er jafnan greiðfar; veitinga-
húsin koska vitskuld hann.

---

217 Gut er allstaðar norna í Róm, þar hefur
hann jafnt í sínu stað.

---

218 Flakkari nokkur ávarpaði keldri konuna og
sagði: „Gefið mér í guðs bænum eitthvað,
annars verð ég að taka það til bragðs-
sem ég gjöri naudugur". Maðurinn hugsaði
að hann ætlaði að fyrirfara sér, og gaf hon-
um krónu, og spurði: „Hvað hefðir þú gert an-
ars, ætlaðir þú að sálga þér bara?" „Nei
sagði flakkarinn, „annars hefði ég neyðst
til að fara að vinna."

---

219 Blað eitt í Ameríku hrósaði happi yfir því,
að það hefði orðið á undan öðrum blöðum
með skýrslu um skelfilegt járnbrautarslys;
og sagði: „Vér vörum svo lánssamir, að einn
af fréttariturum vorum var með einlest-
inni, og hann var svo heppinn, að missa
ekki neina af sínum handleggjum; með
hinum fleytir hann sér að ríta öllum
atburðinum."

220 Maður á hverki að kalla gott við illt sinn sjálfan sig. Tali maður gott, þá líður þeim þeir ekki; en tali maður illt um sig, á maður á hættu, að þeir verði kviðnir.

---

221 Á skipi, sem var að farast, kom sjómaður aftanúr káhetta og hrópaði: „Fortíð yður, herra minn, skipið er að sökkva.“ „Svar:“ „Hvað kemur það mér við; segðu skipstjóranum frá því.“

---

222 Bóndinn hjá myndasmiðnum:
„Hvað kostar hjá yður, að taka mynd af nautinu mínu?“ Myndasmiðurinn: „3krónur“ Bóndinn: „En ef hún sjálfur með á sömu mynd—einni?“ Myndasm.: „Líka 3krónur það kostar jafn, hvort sem það er eitt eða tvö naut á sömu myndinni.“

---

223 „Það er skrýtið, að mjólkin skuli vera svona heit í þessum kúm“, sagði litlum dreng, sem kom með mjólkina. „Ó, það er af því, að hún mamma hefir í hana heitu vatni í morgun, í staðinn fyrir kalt vatn, eins og hún er vön“, gaggaði litla stráknum. ——

224 „Verðu óhræddr, kvinnsnótir mín, ef mætti mig
eiginn." sagði vinnukonunn; hún datt ofan
skjaldarn og niðurá dell pottbrúnni ídáðin
hennar.

---

225 Unglingsmaðurinn mikkarn, sem bú ratcara
með fóðurn sínum; sem var skólóttur,
bil að láta klippa sig. Rakarinn segir
hann hvernig hann vilji láta klippa sig.
„Eins og hann pabbi minn" segir piltarinn,
með hárkraga í kringum mið klipptan hvirfil".

---

226 Maður nokkur kvartaði jafnan undan fé,
er hann hitti kunningja sinn, hvað hon-
an sín væri vond við sig. Karl varð loks
leiður á þessu rausi og sagði: „Já, þetta
er alveg satt, sem þú segir, kunningsinn
minn, hún er alveg ópolandi, og ef ég hefði
þig oftar krafta undan henni, þá gjörði
ég hana arflausa!" Petta hrauf, og klaga-
málin hættu.

---

227 Gestur nokkur kom inn í veitingahús
og spyr veitingakonuna, hvað karmari-
fuglinn hennar kosti. „15 krónur", segir
konan. „Jæja, þá skuluð þér hafa þá" segir

gestur. „Hvað meinið þér, herra minn?" segir Kinan. „Steikið þér hann bara" segir gestunum. Von bráðar bar Kinan kanarifuglinn á borð fyrir gestirin, sem segir. „Gott, leikið þér mig nú fá af steikinni fyrir 50 aura."

---

228 Barnakennari nokkur sagði börnunum sína af helpu, sem lausnaði ítt með góðu, og gaf Nýjatestamentið dreng, sem hafði bar-it hana. Í næsta fríbrina sá eitt stákunum í skólanum annan dreng, og fyr-ir hann var spurður, þí hann hefði gjört það, svaraði stráki. „Eg gjörði það til þess, að þú líka Nýjatestamenki."

---

229 „Af hverju ætlið þér ekki gefa honum syni minum dollar yður?" Svar: „Af þvíi ann- fólin áskaðar, að hann er óþolandi." — „Já, það getur nú satt verið, en þó er hún litla systir góðrum, sem í honum er."

---

230 Kongurinn í Siam hefur fundið upp óbrigð-ult mital við bólunni. Hvar sem hann heyrði af barn eitt hafði fengið bólurna, lét hann brenna hengirúm með öllum ábreiðum sem til Kalda Kala."

231 Kona nokkur í Ohio (ohaí) í Ameríku, sem skuldaði vinnumanninum sínum 360 dollar, gifti sig honum, til að afplána skuldina. Síðan sagði hún skilið við hann, og kostaði það 60 dollara. Hreinn gróði 300 dollarar.

---

232 Í kirkjugarðinum í Chatham er legsteinn með svolátandi grafskrift, er maður nokkur hugsaði sér konunni sinni: Eftir fyrri konuna sagði hann: „Drottinn gaf, Drottinn hefir tekið, sé nafnið Drottins lofað." En eftir seinni konuna: „Ég bað til guðs og hann heyrði mig og frelsaði mig frá minum höfuðsmanni".

---

233 Sérhver samvizkusamur maður gleðst í sínu hjarta yfir því, að eiga sæta presta, því að þá sér hann þessi orð Jóhannesar skírara bókstaflega rætast: „Orðið var hold"....

---

234 Garrick hirti, sem ekki gat átalað sig á dómsmyrkinu, sagði: „Það vildi ég að forsjónin hefði látið þá bíða með að taka upp þenna nýja mynt, þangað til við ættum allir kominn undir grænu torfu, gröfum standandi."

235 Maður nokkur í Hollandi hafði vanið endurnar sínar við, að synda í heitu vatni, og lærði það svo vel, að þær vörpuðu hvort sem heldur hitsodnum eða harðsoðnum eggjum, eftir því, hvað lengi hann lét þær synda.

---

236 Sagt hvernig er hungur. Þessvegna reyni hver um að brúka það, svo það ryðgi ekki.

---

237 Heimurinn líkist akri öskrinni hans Nóa: það eru margar skepnur í heimi en fáir menn.

---

238 Bóndi nokkur á suðurnesjum réði til sín vinnumann fyrir umsamið kaupgjald. Rétt vinnumaður lá sjóróðra um vetrarvertíðina í aðra veiðistöð, og með því hann var vel hagur, smíðaði hann þar skip í landlegum og fékk borgun fyrir. — Þegar húsbóndi hans fékk það að vita, dró hann það af kaupinu. Því hann taldi sig eiga að gæta hans; en með því því gátu ekki orðið á eitt sáttir, því það í mót mikli þeirra, og vann húsbóndinn málið. Lítur svo og bítur þar til vinnumaðurinn fór úr vistinni;

sagði heimkindinn honum frá, at hann yndi at gera einkvørja rátstøfun fyrir fjørga fenn, er hann mundi eiga í vandum með dáttur sínir vanmektarmenni fyr á heimleiðis. Svarði vinnumaður fyri sig, at ið fari eru hesti veri um samit, at hann tori at gagn sitt meðan hann eri hjá honum, fyri hvørji hann líka at vera atvinjátandi gagnfjes, sum dáttur hans vanmektarmaður hefði af sær hoft. Og skyldi so með fenn.

---

239 Fyrsti hinnaður, sum staddur var á jólakvøld kindaba, setti sig fyr niður á hæl-benk ítið í gættinum, til at horfa eftir; en af fyri honum fatti hann at sitja á hinum benkinum, beiddi hann kinda um „kitlu", sum fyrsti kvøldi. Kindi, sum ekkert skildi í fyrsta, hélt at hinnaðurin vildi at malt lit at mega kitla dáttur sína, og segði honni at hann vildi snággvast fitla hana. Kindadóttir gjørði tað og hneigdi sig smátt hvørsvegna fyri hinnmannum, endurtekin hann fá við hana beiðni sína um „kitlu" og atlar hin fá at rjúka at honum og kyssa hann. Hinnaðurin, sum sá,

að hún hafði misskilið sig, segist ekki
hafa meint kossa, heldur „kitzen" og beri
um leið á sér á sendaman á sér. Stúlkan
skildi það nú, sem hann vari að bjóða
sér eppa að kyssa sig þar, hristi höfuðið,
rakst á fokvond í burtu, og sagði: „Nei má
ég bara vera frí."

---

240 Maður nokkur, sem var mismælagjarnt,
byrjaði einusinni ræðu um hvernsætbirda —
mátt á þessum orðum. „Það eru nú
liðin nokkur ár síðan ég fór að fá áhug-
a á Hvernamálum."
Annað sinn kom hann í fjós til stórbónda:
„Þetta er fjötmennur kúahópur." sagði
hann þegar hann gekk út.
Einusinni var hann að segja frá Hinnik
et páfakalandaferðum, sem hann sudur á
Norður-Italíu. Þá tók hann svo til orða.
„Hann gisti á Italíu hjá henni Norður-
Matthildi frandkonu sinni."

---

241 Mikill gota hnífur er þetta, sagði
Karlsen; ég rakaði mig með honum
fyrsta, og flatti mig með honum
á eftir. —

Það eru ekki allir, sem kunna að hrapa, sagði Karlinn; hann datt af hamrinum í vatnið.

---

242 Karlinn vissi ekki í hvorn fótinn hann átti að stíga fyrir munni. Þessvegna steig hann í bóta.

---

243 Vatalega er misjafnt hrotaket á hornum, sagði Jólpan (af hrossakuknum); hinn klappaði fótum hesti.

---

244 Sveitakona, sem aldrei hafði séð ofn, var eitt sinn um vetrartíma boðið einn í herbergi þar sem lagt var í ofn; hún var að skoða sig um og taka á grjótum hlutum og fannst þá að ofninn er heitur; setti fyrir hann kyntegt á vetrarfrostinu og segir: „Sá held ég sé mig heitur á sumrin."

Gott ráð.

245 A: „Það er sagt að ráðskonan fari stela frá þér, og samt ætlar þú að giftast henni.

B: „— Já — það er einmitt líttast. mátinn til að ná í peningana mína aftur."

246 Móðirin segir við litla dóttur sína: Nú eigasku bráðum afmælisbróður líkt að leika þér við." Barnið: „Ó, það verður gaman — veit hann pabbi það?"

---

247 Eitt sinn var verið að draga seðla um húsdýr á „Tombólu" var þá hrópað upp orðið "Nr. 13 feitt svín"! Þá gellur við feit og digur slátrara-kona svo glöð: „það er ég."

---

248 Karlinn á Barnaspítalanum segir við konu sína, sem situr við rúmið hans: „Mér finnst gaskan mín, þrælbirna hreður minni í dag, reynda að sjóða handamér einu hennanga" Konan: „Ó, hvílíkt smá við eigum svo fáa, ég má varla eyða þeim fá erfiðisdrykkjum."

---

249 Barnið: „Hafið þér frétt að bróðir minn er dáinn?"

Prestinum: „Já, mi er hann kominn til föður-húsanna, við vildum góðu vinir — en mi sjáumst við ekki framar." —

250 Kaflar úr gömlum prédikunum.

a.

„Búskonan tekur mjölkina, og lætur hana í skokkinn, berst hana, lemur hana, og skekur hana með sinni kuðlu; síðan skilur hún hið óðra frá hinu óðra, nefnilega smjörið frá áfunum. Áfunum hellir hún í sáinn, en smjörið lætur hún uppá sína búrkyllu. Eins fer guð með oss. Hann ber oss, lemur oss, og skekur oss með sinni himneskri kross-kuðlu; síðan skilur hann hið óðra frá hinu óðra, nfl. sálina frá líkamanum. Líkamann leggur hann í gröfina, en sálinni lyftir hann upp, upp á sína himneskri búrkyllu. Þegar ég nú stamdi í dyrunum sem staddur ofar dreifi minum, og sé ykkur velta niður lík kelvikis, eins og lambaspörð ofan eftir hardri hjarnfönn, þá vann ég signa mig og segja: „Skratkinn gefi ykkur það, ykkur var nær að hlýða mér, þegar ég prédikaði fyrir ykkur í Hafnarfirði."

b.

251 Ef allir menn ýta að einum manni, og öll fjöll að einu fjalli, og allir steinar að einum steini, og öll vötn að einu vatni,

og sá hinn stóri maður stadi uppá þeir hinn
stora fjalli og kastadi þeim hinum stóra
steini ofan í það hit stora vatnið. þá
mundi Kvina eiti ándan lept bonsarabonsi,
minir elskanlegir. Eiui mun fara, minir
elskanlegir bræður. þegar sálum ytar ógnu-
legra verður stuyrt niður til helvitis á
efsta degi."

L.

252 Vér viljum vitum að Osi í gær. Hvað sáum
vér þar? — Vér sáum eina örn og ein kat.
Örnin gruntist að kraska í hann kleinum,
en laxinn gruntist að rifa undan hermi hornar
lar. — þá hugsudum vér: sjá leikin mikil. því að
þannig gruntist hinn helviski hrafngl djöful-
inn að rifa undan oss vor andlegu salarlar.
Hvað skulum vér fá til bragðs taka, minir elsk-
anlegir? Vér skulum taka þráð þrenningarinn-
ar og þrifa hann á mál einingarinnar, og
flétta saman allar vorar andlegu sálarholur,
svo að hann sá hrafngl mái ekki að rifa sig
þar inn með klónum, sí sona, og sí sona."
(Krafsar með hendunum á víst ósi kafteif.)

c.

253 „Dæmisaga. eit ég segja yður, elskan legu
bróður og systur: Menn vóru á bát fyrir
utan ósa, og hvirfilbylur kom og hvarfði bát-
num. Einn af háseum komst á kjöl, sem
gat að eins einum flutt og flaut á honum,
þá kom annar upp að hliðina á honum
og sagði: „lofaðu mér á kjölinn". – „Ég lofa
þér ekkert á kjölinn" sagði hinn. Sjá, þat
skyldu skrifað, að þú eigir að elska sjálfa
þinn eins og sjálfan þig; lofaðu mér á kjölinn."
„Já, en hvar skyldu, að ég eigi að elska hann
meira en sjálfan mig: ég lofa þér ekkert á kjölinn."
Þessvegna sjáið þér, min elskan legu börn að þó
heilög ritning segi oss, að elska náungann eins
og sjálfa oss, þá bjóðum hún hvergi að vér elsk-
um hann meira, og getum þvi svo farið á skyld-
um v., að vér verðum að elska hann minna en
sjálfa oss þegar á mannlinnar reynir."

---

254. Blessað hungrið" sagði Kalvin. „Það er
birtan á nóttunni þegar alt er dimt; en
ekki skil ég í þvi hvernig sólar ofsjónin
er að gleyma sig á degium, þegar birtan
er mest."

255 Ungur maður spyrði stúlku hvort hún vildi samkvæmt
sínu vera kvæntur. Bað hún nógu stundar.
Þegar þau voru komin heim að húsdyrunum,
stundi stúlkan því upp, að hann mætti ekki
segja neinum manni frá því, að hann hefði
gengið með sér. „Verið þér óhræddur" sagði
maðurinn, „ég skammast mín ekki fyrir
það fult eins mikið og þér"

---

256 Maður nokkur í Ameríku lá á banasæng-
inni og var að gera testamenti sitt. Meðal
annars ánafnaði hann konu sinni 500 dollara
árleya. „Konan ykkar er ung og getur gifst aftur"
sagði notarius; „á hún þá að missa gjöfina?"
— Nei, í öllum bænum skrifið þér heldur 1000
dollara". „Nú, helmingi meira; hvers vegna?"
— „Jú, sá sem giftist henni, hann á það sam-
arleya skilið, og mun reyna, að hann verði
að þeim fullkomna þó þetta fylgi með."

---

257 Bjössi í Landi, sem er kunnur á Vest-
landi fyrir hnittin yrði sín og keiðlinga,
var allra manna hraðastur við vætti-
fíl, og hafði þann sið, þegar hann reið
yfir ár, að hafa sín bæði í fangið og reiðan.
Einusinni mætti hann Bjarna skáeki

Thorarensen á Oddeyri, og spyr hvaðan herra amtmaðurinn hefi að. „Ég kem austan yfir Lyerá; og seið hann sín uppá Björnskrá" sagði Bjarni. „Bölvaður apakáturinn" sagði Björn í Lundi. —

---

258 Hestarnir hér ekki það sem ég hefi sagði Kallin; varpaði malpokanum sínum yfir öxlina og steig á bak.

---

259 Bóndi norðanað á Norðurlandi misti konu sína. Dagin eftir kom kunningi hans til hans; og var bóndi þá að slá úti á túni. Áðkomumaður fer að auðkenna harm útaf konumissinum. „Minnka ekki á það" segir ekkillinn með grátstafinn í hálsinum, „já mikill skaði var orðið það, sanna um hábjargráðistíman."

---

260 Presturinn hafði haldið jarðarför rétt um eyrad og sekt og eilífa fordæmingu. Þegar hann kom út úr kirkjugarðinum kom til hans fátækur karmaður jarðgöngum mjög, carp meðaldra ónáðinni og sagði: „Af minna baki brotnu alla sína ofi, hafa hvorki í sig né á, og fara svo til helvítis; það kalla ég fjarska ójafnaðar prestur góður."

261 Samtal við manneskju.

„Það er líkast, sú ensku sit búnir með þessa skipsbóga, sem rakst upp í höndunum á okkur um daginn og engin íhlaup til að fá nýtt kjöt í bráðina."

„Og verður ekki að því annað, uppi á hyllunni eiga að standa leggar af Káðrum Kristnibotta"

262

Lakmiun: Hvernig gastu fengið af þér að eyja slíkum, sem stamaðir svona guðalega?"

„Það var nú einmitt það, sem kom mér til að giftast henni; ég sá nefnilega strax í hendi mér, að hún mundi aldrei geta orðið nálægum, ekki málóð.

---

263 Konan: „Skelfing glápirðu á mig maður, maður, þú ert þó ekki vanur að geta mér hýrt auga í seinni tíð."

Maðurinn: „Ég er að hjálpa kálaum um það, hvað það eiginlega hafi verið, sem mér hefur þótt fallegt við þig þegar ég kvongaðist þér"

264 Maður stendur fyrir framan Gísla úr hjá konu sinni; konan segir: Hvað heldur þú segja ef Gísli brytist út úr búrinu og léki sér úti? — „Verði þér að góðu."

---

265 „Hvað kemur til þess, að Jón, sem kemur svo ódrengilega illa saman við konuna sína, hefur hana með á alla sína ferðalagi?"
„Það er af því, að hvergi hjá annarri konu kann hann að líða í friði."

---

266 „Hvers vegna heldur þingmaðurinn oftar þessar löngu ræður heldur en hinir á þessu þingi?"
„Það er af því að hann er nú giftur, og fær ekkert orð að segja heima hjá sér."

---

267 Bóndi: „Nú afbýður mér ósvífni þín; þú kemur og biður að gefa þér, sem hefur þú nýlega erft mörg hundruð krónur."
Betlarinn: „Já ekki dugar nú að leggjast í leti og ómennsku þótt þú sért."

---

268 Hvað er það, sem hraðskákmenn í þeirri heimtiðu peninga fyrir að kenna mönnum í skákmenn mínum, kann

sem hefur omittað alla sveitina
og ábyrgað yður vöja akurinn. Þér
eðlilt heldur að borga sveit."

---

269 Högvörð: „Þú hrint því ef til vill ekki, að þar
sem lið hundar sem eru hyggnari en eig-
endurnir?" „Jú, því hrinji ég dável, ég á sjálf-
ur hund sem er svo góður."

---

270 Hans: Þú megið hrá því, hr. Jónsen, að
ég vildi leggja líf i sölurnar til
þess að gjöra yður hennin gjörsama."
Hans: „Já, hara ég viss, að þú hefðir hugt
lið yður, því nógu mikill peninga-
upphæð. Þá skyldi ég laka því þakk-
látlega."

271
Börnin: „Við eruum komin til þess að bjóða
þér góða nótt, pabbi minn."
Faðirinn: „Ég hef ekki hima mína, komið
þið i fyrramálið."

272
Aðstoðar málafærslumaður afleitt við-
skiptagaspitala að alcigu sinni. „Ég
hefi gratt það mest út á ritleysingum,
og þú er best þeir fái það aftur sagði hann."

273 „Það mun nú vera vel viðrað úti
og bíða þessi piltur sem þú átt að
sigla, Katrín mín?" „Og ekki veit ég annað,
prestur minn; hann sagðist seinast ekki
búa á fjandann, en ég er óhræddur um að
það lagast með tímanum, þú sorna var
hann föður mínum sálugi, fyrri maðurinn
minn, og það segi ég yður satt, að við vor-
um ekki búin að vera saman meira en
hálft misseri þegar hann var farinn að búa
á hann einn vel og þú prestur minn
góður, og vonki ég yður þykki nú mikið
sept blessaður verið þér."

---

274 Lækni ráðlagði roskinn kvenmanni það
til heilsubótar, að giftast. „Jæja", segir hún;
„þú ert lækni minn, segið þú mig þá"
þetta kem nokkurð flatt upp á lækninn.
Hann áttaði sig samt og svarar: „þú
verður að gá að því blessuð vertu þér, að
læknarnir eru aldrei vanir að gjöra menn
ráðlegga með öðru." „Þeir taka þann engi
einn sjálfur."

275 I enskum vitfirringaspitala var vitfir-
ingunum einusinni bodin verila. „Þeir
hógudu sér ódfimanlega.“ „Þegiðu á
þetta hefur í sögu fært.“ Það var ein-
ungis átt, sem eyrði, að ekki vorðu
með feldu! Það var engin þeirra druck-
inn í vinnunni.“.

---

276 Sjómaður nokkur, sem átti svarta kyrri
konu, vard einusinni kyrri fár, að vofa
sæktu hann um nott. Hann vard
hræddur, en hafði tapp hugann um
sídir, og segir í eyrdarnum samt. „Hver
erta?“ „Sjálfur engill, er líklegt þú gerir
mér ekkert át, en eitir fjandinn
sjálfur, þú vorna ég þín ferir ekki að áreita
hann mág þinn, þvi ég á hana sidsti
þína kyrri konu, sem ég þú veist.“

277

Konan: „Þú leggur í bátnum og skiftir þér
ekkert af mér, ég held þér patti
vorna um mig, ef ég vori ód-
in bók.“

Maðurinn: „Já, einkum ef þú vori
almanak, þvi þá gæti ég átt
von á annari hvorri árásiftri.“.

278 Árni: „Hvert ert þú að fara?"

Pétur: „Jarðarförin hennar Stínu á Hóli er í dag, mér var boðið í veizluna, og á morgun á að grafa hana Stínu frá Hjalla; mér er líka boðið í þá veizlu!"

Árni: „Þessir geta það! Þér er boðið til allra skemtana, en það fer að fyrir þér oftar gamli og vitan hjá okkur fátæklingi einum."

---

279. „Komdu nú blessaður og sæll Smith; nú er langt síðan við höfum fundist, enda hefur þú breyst svo mikið, að ég alls ekki varla að þekkja þig."

„Ég þekki þig ekki og heiti ekki Smith."

„Nei, hvað skrattinn, hefurðu breytt nafni líka?"

---

280 Húseigandinn: „Hvenær ætlið þér að borga mér húsaleiguna, mér sýnist það hafa dregist nokkuð lengi."

Studentinn: „Gamning ykkar minnir mig á það, sem svo oft er talað að skrifa um: hve skrýtnir menn sjá sjálfan sig."

281 Konan: „Ég skil ekki hvernig þú fórst að hlæja að sveri þeirri ritleysu sem sú kon- ura vall."

Hann.: Ég var neyddur til þess, ég skuldaði kon- unni 100 krónur."

———"———

282 Studentinn.: „Það er ógudlegt af ykkur að heimta af mér í vöxtu 9 procent."

Gyðingurinn.: „Guð líður á það ofan jörð, og þú sýnist kunna það 6 procent."

———"———

283 A. „Þú ert fuglinn, þú —"

B.: það vorum bræðurnir af mér; en þú ert leiðsögumaður, þú, og það vorum ekki af þér á meðan þú lifir."

———"———

284 Vinnukonan.: „Þú sagðir mér um daginn að þú ætlaðir að skilja við manninn þinn, en ég hef nú heyrt að þú sért hjá honum ennþá."

Konan.: Ég skal segja þér, hvernig á því stendur, ég hafði við að fara, þegar ég sá hve vont konunni þótti um að verða laus við mig. Nú ætla ég að gera hon- um það til ills, að vera kyr

(bíðunna)

og gefa aldrei aftur skilnað, hversu oft
sem hann biður mig um það."

---

285 Hún: „Ekki trúi ég því, að nokkur maður
geti orðið ástfanginn af ást."
Haun.: „Jú, það hafa margir orðið, annars
hefðu ekki svo margir gift sig."

---

286 Hún.: „Í dag eru hún ár síðan við giftumst.
eigum við ekki að fara í kirkju og
þakka guði?"
Haun.: „Það getur þú gert, ef þér sýnist, ég
hef enga ástæðu til þess."

---

287 Haun.: „Hvers myndir þú vara ef ég hefði
gjört að verða konan mín?"
Hún.: „Sá veit gjörst sem reynir."

---

288 Gott ráð.: „Hermi var farið að leiðast að
maðurinn hennar, sem hét Friðrik, var
úti á drykkjuskálanum hvert kvöld, og
fann á nótt. Bæði og ámintingar
dugðu ekkert. Fór hún þá það ráð eitt
sinn þegar hún beyrði að hann kæmi
heim um hánótt og atlaði að ljúka
upp hurðinni, þá hrislar hún í gegnum

skriðargaldið: „Ert þú þarna Vilhjálmur,
faðir gatilega. — Eftir þetta var Friðrik
heima á hverju kvöldi og svaf með annað
augað opið, og skammbyssu hlaðna undir
koddanum."

---

289 Hún: „Ó, hvað þú varst blíður og góður við
mig, Jóhann, þegar við vorum trúlofuð,
manstu eftir því? Hvenær ætlarðu að
verða eins blíður og góður aftur?"
Hann: „Þegar ég trúlofa mig í næsta sinn."

---

290 Nikulás í borða í Kaupt. þótti búsmali
nábúa síns, er hét Sigurður, venja Konur
sínar of oft í engi sitt; fór hann því eitt
sinn í þungu skapi og rak búsmalann
yfir landamerki í engi Sigurðar; en þegar
hann sá það, kom hann miði fénu aftur
illum orðum um kallaði Nikulasar; við
það reiddist hann enn á meira, svo sam-
sáðsmenn lauk með því, að hann rak þús-
und í kaupt Sigurðs, svo hann fékk ekki
Nikulás iðraðist þessa verks mjög, og
var hrædur um að hann yrði lögsóttur
fyrir barnaskap. Næsta sunnudag
eftir þetta fór hann til Kirkju; sagði

Þá presturinn vil kann: „Það var gott
mitt, Nikulás, að þú drapst ekki kann
sigurð um daginn."
„Já, segir Nikulás, „það segist þér satt, prestur
minn góður; það er auðséð, að guð hefur
verið í verki með mér."

---

71 A.: „Hann er vöknuður í nótt, sem ég
ætla að tala við, það er best þú farir,
svo þú sjáir, hvort upphlaðið er rétt."
Bóndi: (Selur lit 13): Rétt er það sem komið er
og þá hleypur hitt að vera rétt, svo mér
er óhætt að láta þetta í buddunna einu
og það er."

---

292 Skósveinsdrengnum gat aldrei gert húsbónda
sínum til hafið og fékk jafnan löðrung
fyrir hvað eina, sem hann gerði. Einn
dag kemur hann standandi á á rúmstok-
unum og grætur.
Skósveinninn: „Hvað gengur að þér, drengur?"
Drengurinn: „Kona húsbóndans er nýbúin að
eignast barn."
Sveinninn: „Hvað kemur það þér við?"
Drengurinn: „Jú, mér verður [illegible] kent
það eins og alt annað."

293 Móðirin: „Gjörandi er ábyrginn fallegt hér."
Sonurinn: „Já, gjörandi fallegt."
Faðirinn: „Þú átt ekki að hafa eftir það sem hún segir, það er svo heimskulegt."

---

294 Karlinn: „Blóðið er ekki bölvunum, Björg mín, það getur heimið frá á þeim a efsta degi, helv. ormunum þeim arna."

---

295 A.: „Hvernig þótti þér mér segjast við bræðrabið í dag, þegar eg mælti fyrir minni kvenfólksins?"
B. Mér þykir þessi ræða aldeilis góð, hvað oft sem eg heyri hana, fyrir þá sök segjast hélt eg sinni röðunna í öðru lagi."

---

296 Sjúklingurinn: Er það eigi hættulegt fyrir mig, af mér mislíkar eða ég verð hræddur?
Læknirinn: Já sjálfsagt!
Sjúklingurinn: Jæja, ég vona þá að seinasta sinn gjöra verði saman gjarnt, eða kanni ekki fyr en ég er albata.

297 Kún.: Ef það er hættulegt, sem að mér gengur, atla ég að biðja yður, herra læknir, að segja mér það á latínu, svo að ég verði ekki of hrædd þó ég heyri það.

---

296 Gestirnir.: „Er læknirinn heima?"
Vinnukonan.: „Nei, hann var sóttur til sjúklings."
Gestirnir.: „Það var leiðinlegt, ég ætlaði að borga honum strax."
Vinnukonan.: „Svo - hvernig þér viðið, ég held hann sé heima."

---

299 Læknirinn nefnfagur.: Þér hafið látið sækja mig, hvað gengur að yður kæra frú?"
Kún (hrokafull).: „Ég er barnlaus."
Læknirinn.: „Er það það, sem að yður gengur? Ég hef engin meðöl handa yður við því, og þessvegna hef ég ekkert hér að gjöra. — Að svo mæltu, bið hann heila vin og frú."

---

300 Dómarinn.: Ég dæmdi hann áðan til að borga sekt. til fátækrasjóðs.
Kærandi.: Til fátækrasjóðs! Hvað er það?"
Það sagði ég, en ekki fátækrasjóðurinn

sem fékk kjäftshöggið."

---

301 Dómarinn: Þú attir eigi leyfa af greiða 20kr. í sekt, en af því þetta er í fyrsta sinn, sem þú ert ákærður, þá ætla ég að loka öðru auganu, og láta þig sleppa með að greiða 10kr.

Ákærði: Ég á ekki nema 8kr. í eigu minni, svo ég get ekki beðið dómar-ann að draga lítt augað í pung, sem svarar 2 kr.½

---

302 A. var bjargað frá að drukkna, og ætlaði að gefa björgunarmanninum 25 aura í bjarglaun.

B.: Ég tek ekki móti svona mikilli hetmiug-unni en fúslega bjarglaun fyrir slíkan mann sem þú ert.

---

303 Kaupmaðurinn: Það var góða óhamingju, sem mér viti lit í gær. Konan mín strauk frá mér.

Vinurinn: Það var leiðinlegt. Hver strauk með henni?

Kaupm.: Peningakassinn.

Vinurinn: Það var það versta af því öllu.

304 Jórunn: „Hvað haldið þér að ég sé gömul?"
Prófessorinn: „Ég er ekki Jórunn fróðinga."

— " —

305 Hún: „þú kemur þér aldrei á dansleik!"
Hann: „Ef þú vilt ekki bíða eftir mér
kveð ég hana."

306 Pétur: Þú gengur með glóðaraugu Kristján.
Kristján: Já, það er af því, að ég er trúlofaður.
Pétur: Hvernig á ég að skilja það. Hefur kær-
asta þín gefið þér á'ann?
Kristján: „Nei, það var hún Steinunn hérna."

307 K.: Ég óska þér til hamingju í hjúskapnum
með þinni fallegu og ungu konu.
B. Ég þakka. Hún er elskuleg, en best er þó
hve litillát og nægjusöm hún er.
K.: Já, þú hrósar ég, það er auðséð hvað hún
gat gert sig ánægða með þig."

— " —

308 Konan, nýgifta: Ég er hrædd um, að þér hafi ekki
þótt maturinn góður í dag elskan
mín.
Hann: Jú, hjartað mitt, hann var vel til-
búinn, en ég hefði samt, að það
hefði verið þrentuð í matreiðslu-
bókinni þinni.

309 Hún: Þegar við erum gift, Kari Óskar, þá verður þú alltaf heima hjá mér, og svo skal ég sjúga og leika á hljóðfæri fyrir þig. Viltu lofa mér því.

Kam.: Jú, það get ég gert, ég hef aldrei verið svo mikið gefinn fyrir að skemmta mér.

---

310 Vinurinn: Allir sýnist þú vera í fjörugu skapi í dag.

Gyðingurinn: Ég held að fullt útorða sé lit þessi, Kunan sem varð svo hatherlega veik um daginn, að ég fórti ekki annað en keka dýrasta kaffinum í bæn- um fyrir hinlækni.

Vinurinn: Batnar henni þá ekkert?

Gyðingurinn: Jú, henni batnaði eftir fína daga, og er nú stálhraust, svo þessum miklu peningum lá læknisins- er flaygt lit einskisgagns

---

311 Kunan: Ég hefði átt að fá þér hunnskan kenn en ég er, ef hún hefði ekki átt að sjá það, að þú ert hættur að elska mig, þótt allt sé sidan við giftumst

Kam: En það hefði mér verið ólíkt ómaks- ulegt

312 Studentinn: Lífið er mér orðið óbærilegt
ég hef ekki frið til að lesa, og er hvergi
orðið friðar skuldakröfum; ég er skuldugur
við svo marga, en engan mikið. Lánaði
mér fyrir 500 kr. til þess ég gæti orðið stúd-
entsins við alla

---

313 1. Student.: Þið vorðið svona lengi að prútta
um fjárkaupverðið við skrattans bóndi,
þið borgar honum hvort sem er aðrir
sinn eyri.
2. student.: Já, það segir þið satt, en hann
er svo óánægjulegur vandaður maður,
að ég vildi síkja hann um sem minst
upphæð.

---

314 Kaup.: Hvernig getur yður komið til hugar,
að ég hafi sagt, að þér ósatt hermið; ég
skal aldrei hef verið sá einni, sem borið
hef á móti því.

---

315 Hershöfðingi: Ég er kóm að sjá yður,
koma fer, á gangi í dag, og ekki meira
5 dagar síðan allir comrium yðar fóðrið.
Ég hef nú verið í 5 stórorustum og ekki
látið eð fyrri hrjóða hermna, en fæða

við ej þó ekki leika eftir yður það sem
í bodi orði.—

———•———

316 Konan: Maðurinn minn er sannarlega
friðsamur annars karlmanna; það er
varla svo lítið lítil, sem hann ekki hefur
vanið sig af.

———•———

317 P. Geiztow var allt sinn í leik demdur
til að segja engri skiftu einhver mót-
ungsyrði, en þó akveði hann jafnframt
gjöra bragarbót. Hann fræmagði dæmum
þegar og mælti: „Eg vildi óska þess, að
fjandinn atti yður — — og at ej vor fjand-
um."

———•———

318 Gestur[a] gestgjafinn: „Fljótlega þér, matur;
lostin er að fara á stað".
Íslendingurinn: (á leið til dyranna): Ekki skal ég hrá
þér, að þið verðið svo hlálegir að hinkra eftir
að dátiðið, eftir mér, eg kann bráðum. Ég þér
hafi vagnlestin fram hjá honum, svo
hann vant að bíta kíl nasku fendar.

319 Dagim eftir fótinga Alfons 13. Spánarkon-
ungi skóf Pétur í spanska dagblaði „Hau-
stkinn Spanarkonungi þónaðeit alton-
mitlagat að fá ast í nátt kl. 3.

---

320 Læknirinn: „Góðan dagin, Pétur minn!
Hvernig er heilsan?"
Pétur: „Ég er nú eitin rakkrumagan
finkin, það á ég ýður að þakka."
Læknirinn: „Segið þér ekki þetta, Pétur
minn, það er ekki eg heldur
gut, sem hefur gefið ýður heilsuna."
Pétur: „Jaja, það er gott, mér kemur það
líka betur, að eiga við hann sum
lækninn."

---

321 Læknirinn: Ég sanglæðst ýður!
Sjúklingurinn: „Ó, hvað þér, að þér getið
lækna mig?"
Læknirinn: Nei, það var annað, sem ég
átti við. Við læknarnir höfum kannt
ekkert par um, þegar þeir eru dá-
inn, að þenna þenna sjúkdóm við
ýður."

322 Lars Mattheson, orðfrægur skrítlusmiður, spurði eitt sinn skáldið Rahbek, er nýlega hafði fengið kross: „Getur þú sagt mér, hver munur er á því og asnanum?"
Rahbek: „Nei, það veit ég ekki"
L. M. „Asninn ber sinn kross á bakinu, en því á hjóstinu
Rahbek: „En getur þú sagt mér, hver munur er á því og asna?
L. M. „Nei."
Rahbek: „Það er ekki von, ég get það ekki heldur."

———"———

323 Dómarinn: „Það er ekki einn maður fyrir að stela stóru innbroti og þetta. Hver var með þér — — — þú svarar þú ekki?"
Þjófurinn: „Það vaxi tilfinningu mína hana dómari, að þú skulir gjöra svo lítið úr mér, að ég hafi þurft hjálpar við þetta litla."

———"———

324 Maður nokkur sem var að taka mann-tal, spurði gamla, ógiftu piparmey:
„Hvað eruð þér gamlar?"
Hún: „Ég hef ég aldrei séð."
Hann: Rétt er það, en hvað hafið þér oft verið [illegible]

325 Hún: „Þú hefur víst verið háif ringlaður,
þegar þú sendir mér bréfið í gær.
Þar var ekki einn einasti stafur rétt-
ur."

Hann: Nei, ég viss vel hvað ég gerði; ég
elska þig svo heitt, að ég á engin
orð yfir það, og þessvegna varð ég
að senda þér blað it autt."

---

326 Á leiði: Grafskrift á legsteini:
Hér hvílir Þórður Sigurðsson
sáttleg a blandar mér,
á líf upporisu vonar
átjánhundruð og fjörir.

---

327 Um leið og slegið var á fót B... sagði
hann gráttáttega: „Hvað mun mín, að
sínnu er fótur minn til þess að ganga
á hurum, en það er ætlun ég sjálfur,
sem hef keypt til þess, en ekki annar?

---

328 Tilkynning um manslát:
Hérmeð tilkynnist ég, að dóttir mín á 54.
aldursári sinni, eftir 14 ára að hafa
þjáðst af sívaxandi lasleika, burtkallast
með óvæntum hætti elskuð eigin —

kom mina N. N. til betra lífs; þar sem
eð ágirndarstarfsemi sýni, og veitti einn
þeirra honni mótlæti hinumegin;
einn í Ameríku, einn í Englandi og
einn hjá honum Kristjáni Konsúl.
Viðingarfyllst N. N."

---

329 Bjarni svaraði og skrifaði vorið 1836
í bréfi til Ólafs Einarssonar á Brekku
sem gátnisleyst, er honum þótti mikur
fróðleikur hvíla á landi, og endar svo þessum:
„Ef þessu fer fram, þá fer ég að biðja
þess, að föðurland eð mitt taki dyggðar,
og drepi af sér lýsnar

---

330 Bændurnir á Barnaspítalanum.
„Ég hafði hvað eyðilegra ég hef lifað:
hafið þér, að ég geti frestað sálu minni,
ef ég get skrifað jörðina mína?"
Presturinn: „Enginn spyrðir það, og sjálfsagt
er að reyna það."

Kerlingin ofurheyrði drenginn í eldhúsdyrunum,
og spurði hann með annarri
verkarinn hvað á gluggunum. Drengurinn
svarar því, að hvítinn þeyji sig, en hvað-

sin minni þá., Rétt er það" segir Kerarinn. Við þetta verður drengurinn svo hræddur, að hann vill sýna Kuklmáttu sína betur, og bætir við:„ Þessi sýna eru dagarnir á sumrin í Litanum svo langir og stuttir á veturnar í Kuldanum.

331 Tvær konur gengu saman og mættu fleirum mönnum; örnur þeirra segir: „Þarna koma þá Jesus okkar, mannsins okkar og manns maðra okkar." Útlaginn: Þessir fleiri menn hafa bæði mist konur sínar, en átta sína dáttirlina hver, og giftast svo hver annars dáttur.—

---

332 Hann: „Viljið þér vera konan mín?"
Hún.: „Hafið þér gildan vitnisburð frá öðrum konunni yðar?"

---

333 Ingimundur keraður matti bónda á Oskjuliðinni með nokkra hesta í taumi á leið til Reykjavíkur. Nautið hné var á milli klyfja, bundið við baga. Ingimundur leit oft á húðina, skar á bandið og fór með hana. Þegar bóndi leitar aftur, sér hann að hún er

er farið, og kemur strax í hug á Engjamanni
manni hafa stolið hestum. Engi bóndi þá
við, skilur hestana eftir og nær Engjamanni,
leitar af honum hárinu, og hirðskammar
hann fyrir tiltækið. Engjamaður svarar
engu, þar til hann segir rólega: „Hvaða
ósköp liggur illa á þér maður; mér dýrist
að fá þér aftur mitt hárið að vera glaður
yfir því, ~~að vera orðinn skallapoppur~~, að
fá hárið aftur." Þá varð hann að hafa 'ana".

---

334 Einusinni kom bóndi austan úr sveit til
skólakennara nokkurs í Reykjavík.
Kennarinn var hýbýlaprúður, lagði
ábreiður á gólfið og ílát til að hrækja í.
Nú hrækti bóndi á gólfið, eins og hann
var vanur, en kennarinn bað hann
þá að hrækja í ílátið: „Blessaður verið
þér", segir bóndinn, „ég hélt að gólfið
sé nógu gott handa mér."

---

335 Karling týndi fjóslampanum, og
segir: „Hann finnst í vor, ef
grös lifna á skítnum."

336 Sama kerlin g sagði: „Komin eglur,
og annar skattinn minn og áll kóng-
ins úti."

337 Kona: „Jæja, elskan mín! hvernig gengur
þér með sokkana mína? Hvern þú
eat að prjóna?"
Hún: „Og ágætlega! ég er byrjuð á
þeim seinni."
Kona: „Nú, er hann er sá fyrri?"
Hún: „Hann prjóna ég aftast á efstið."

338 A.: „Hvað kostar að hlusta á samsöngum?"
B.: „Tvær krónur"
A.: „Geið þér svo vel, hérna er 2 krónur"
B.: „Heitið þér ekki að ég segði, það
kostaði 2 krónur."
A.: „Jú, en ég er hégnaður á ódru
eyranu."

339 A.: „Hefurðu tekið eftir því, að það er
ált orð í íslensku sem allir lesa
rangt?"
B.: „Nei, því hef ég ekki tekið eftir.
Hvaða orð er það?"
A.: það er orðið: „rangt".

340 A.: Þú ert sá langsamasti matur sem
til er í heiminum."
B.: „Vegna hvers?"
A.: „Það er vegna þess, að þú ekkert gjálfur
þig mest af öllu, og átt engan
meðbiðil."

---

341 Frúin (við stúlkuna, sem gæta átti barnsins
og gengið hafði út með það): „Hvað er
þetta, Bilda, hvað hefurðu gjört af
barninu?"
Stúlkan: „Af barninu! Já, Betta
fannst mér þegar ég var á heim-
leiðinni, að ég hefði einhverju
gleymt."

---

342 Af hverju drekkur þú öl og portvín
saman lamp?" „Það skal ég segja
þér lagsi! Ef ég drykki einúngis
portvín, þá yrði ég fullur áður en
ég er afþyrstur; en ef ég drykki ein-
úngis öl, þá yrði ég afþyrstur áður
en ég yrði fullur."

343 Þegar konungurinn var hér á Íslandi árið 1908, bauð hann höfðingja nokkrum miðdegisverð. Maðurinn var svo hrifinn af þessari upphefð, að hann sagði: „Ytar hátign! Þenna miðdegisverð skal ég reykja alla mína ævi."

---

344 „Góði vinur, gerðu mér nú þann greiða að lána mér tíkall; ég hef gleymt buddunni minni heima og hef ekki einn eyri á mér."
„Því miður get ég ekki lánað þér tíkall, en ég skal samt hjálpa þér til þess að fá peningana."
„Ég þakka þér fyrir það; það er fjarskalegur vel gert af þér."
„Hérna eru 10 aurar; farðu heim til þín með sporvagninum og sæktu buddurnar þínar."

---

345 „Ég giftist fyrri manninum mínum til fjár, en þeim seinni af ást."
„Þú ert þá víst ágæt núna?"
„Nei, það er nú öðru nær, því fyrri maðurinn giftist mér af ást, en sá seinni til fjár."

346 A.: „Að sjá hvað brúðgumin er lunta-
legur.' Ein lengdafátir hans er þátt á
móti i besta skapi."
B.: „Þú er ekki svo undarligt, það er
altaf sailla að gefa ser pissja."

---

347 Hin.: „Ekki getur ne aðrað mig fyri
það, at ég elski þig á nóttunni
áður en i it giftumst."
Hann.: „Nei, það hefur aldrei hegst, að
roðhugiðran ekki rottuna."

---

348 Laisveinurin.: „Þú loftuð at tala
um heiðarin i dag hr Kennari!"
Kennarin.: „Ja, nú hef ég nokkrut
annað i höfðinu; ég skal gjóra það á morgun."

---

349 Í reisuni go hvna
Kennarin.: „Ef þú átt ókrónur og ég
tek 3/3 parta af þeim, hvat
fa ég þá mikið?"
Þátur.: „6 mánaða fangelsi, hr. Kennari."

---

350 Þegar eitthvar hefur tekið annar-
manns hatt i misgripunum fyri
sinn hatt, þá er það altaf segin

saga, at sá verður fyrr var við misgrip-
sem kent hefur á lokaði hattsveini."

---

351 Frúin hefur verið úti, og fegar hún kemur
heim, sem börnin hátttið; hún spyr fá
undrandi: „Hvernig stendur á fví góði
maður, at fú hefur látið börnin fara
at hátta?" Prófessorinn (oftast viðutan):
„fau buðluðu mig við staf mitt, svo
eg afklædi fau og fekk fau til at fara
at sofa." Frúin hissa: „Og vóru fau
tilleiðanleg til fess?"
Prófessorinn: „Já," alt nema lilli angum
til fóta; hann ólmaðist og vogði eg
lét eins og hann væri hyltur:
hann vildi hvergi ekki í rúmið,
en hann mátti til sæmdar.
Frúin: „fessa fanna til fóta?"
Prófessorinn: „Já"
Frúin: „fú trúi eg líka vel, fað
er hann föðurnir lilli sonur náðúa
okkar."

---

352 Gestgjafinn: „Það er ekki ein ein asta flug-
a hérna eptir um mig um?"
Gesturinn: „Nei, eg sé fær líka fau sem

allar konunar í sínuna."

/ 353 Maður nokkur skrifaði skilnaðarbréf-
andi bréf: „Kæra Elín! Fyrirgefið
mínar ástleysi mitt. Eins og þér mun-
ið, fór ég til yðar í garðyrkjuna, en svei
mér sem ég man, hvort þá lokuð mér,
eða ekki." Skilnaðarbréfinu
svarað: „Elsku mínu!" „Það er búið
á kistuna fyrir mér eins og yður. Ég man
það, að ég hryggbraut einhverri í gar-
yrkjuna, en ég hef steingleymt hver
það var."

/ 354 Karl nokkur var að leita sér lækninga
við kvöl í fótunum hjá fræðum lækna-
skólalæknana í höfuðstaðnum, og lét
læknirinn í ljósi við hann, að það
væri betra fyrir hann að skera skinnið
af löppunum á sér. Þá segir Karl: „Jæja,
farna sagði læknirinn minn heima.
En mér fannst samt vissara að ráðfæra
mig við yður, um það fyrst."

355 Sjóferingrinn: „Það er stórmerkilegt
að ég skuli vera hissandi: Einmitt
datt ég inn stundvíst aftan í sjóinn,
og í öðru augnabliki sprakk rúðan-
arbátur með mig í loft upp."

---

356 Konan: „Ég vildi heldur að þú gætir
grafið manninn á morgun."
Greifarinn: „Á morgun? Nei, það er ómögu-
legt!"
Konan: „Það eru aumu vandræðin, að
verða að láta hann standa
svona lengi uppi í þessum hita."
Greifarinn: „Nú, ég held það gjöri ekki
mikið til. Það er ekki svo
sem um hefið sé að tefla."

---

357 Skólakennarinn: „Getuðu sagt mér hvort bein-
agrindin sú arna er af karl-
eða konu?"
Stúdentinn: „Hún er af konu."
Skólakennarinn: „Nú, af hverju sérðu það?"
Stúdentinn: „Af því, hvað kjaftarnir
eru slitnir."

358 Bóndinn í Fornahvammi, sem var að hirða dauðu kúnna- og hross-skrokkana, sem hann hafði drepið úr hor, sagði við sjálfan sig eða í hálfum hljóðum, svo hátt að einhver nágranna hans heyrði: „Það vildi ég að guð léti þetta ganga jafnt yfir alla!"

359 Í einu mesta fiskileysis-ári var það „daglegt brauð" að menn fengu ekkai meiri afla á dag en 2 eða 3 í hlut. Sigurður „Kandi" sem kallaður var, lét þó venjulega ánægju sína í ljósi með það að segja: „Þetta kalla ég nú góðan afla hjá oftsinn, bara ef enginn fengi meira!"

360 Sveitadrengur gæzlti kennara síns frá þabba sínum, hvort hann þætti ekki gott fleski. „Já, það er hreint það besta, sem ég fæ," sagði kennarinn. „Heilsaðu þabba þínum frá mér og segðu honum það!"

Nú leið og beið og altaf var kennarinn að vonast eftir, að þabbi drengs-ins sendi sér nú bráðum fleskstykkið. Þegar honum fór að lengja eftir sendingunni, greip hann drenginn einusinni hvernig það gangi nú með fleskið frá honum þabba hans. Strákur var fljótur til svars og sagði hinn kotroskasta: „Þínum batnaði aftur."

361 Grósséríus: „Þér eiljið eiga dóttur mína, herra liðsforingi, en þér eruð svo vodaleg skuldugur að það getur nú ekki orðið af því."
Liðsforinginn: „Heimanmundurinn hjá honum liggur það alltsaman, herra grósséri."
Grósséríus: „Já, en ég vil hafa það ekki."
Liðsforinginn: „Hvað meinið þér?"

Grósselma: „Þér gruar ei eiga allar 5 dalur minar til „d klumast á skuldasúpu mína".

ú 362 Sýslumadurinn: „Hvernig gat þér mi hugad til hugar ad fara ad stela skeidinni, hnífunum og gaffli minum, þegar þú varst búin ad svikja af mér mat og borga gestgjafanum matinn eins þú átt?"
Árborg: „Nú, ég atladi audvitad ad selja þadtil ad borga med því mínum".

ú 363 Kristbjörg: „Því lesurdu ekki rétt ad hafa nógu hátt í lestrar her-bergi mínu, Anna? Þad er ekki nema 8 stiga hiti í því".
Vinnukona: „O, ég held ad 8 stiga hiti sé nú nógilegt í ekki stóru herbergi".

ú 364 Frúin: „Ertu búin ad vökva blómin, María?"
Vinnukona: „Já, ég held nú það; það er víst liðug viku síðan ég vökvadi það".

ú 365 Grósselma: „Hún hefur dóttur minar fylgja 25,000 krónur".
Bjöllum: „Heimanmundurinn er þó alls 50,000 krónur".
Grósselma: „Nei! Hvad meinid þér?"
Bjöllum: „Jú, hefur hún ekki fad hundur?"

ú 366 Kennarinn: „Til hvers gengur madur í skóla?"
Litli Anni: „Jú, það er nú einmitt það sem ég er ad bjóda heilann í".

ú 367 Þórhjúnn: „Hættid þér til, það eru engin förmerki á bréfinu yðar!"
Björn: „Nei, ég tók þau ekki af bréfinu".

ú 368 Þorsteinn: „Jæja, Pétur minn, ekki tóbak hvorum fingri ad drepa".

gður þegar hann henti steininum í höfuðið á gður."

Pétur: „Nei, prestur minn, ég vildi ekki óska að hann hefði gert það."

Presturinn: „Og þó þá það?"

Pétur: „Svo ég hefði getað horft á þegar hann hefði verið hengdur."

369 Fordamaður: „Viljið þér ekki gera svo vel að vísa mér á hvar lögreglustöðin er"?"

Hinn aspurði: „Nei, ég hef ekki tíma til þess. En farið þér inn í aðra hverja sölubúðina hérna og farið þér alla leið þegar þér náið í, áður en þess að borga það, og þá verður gður sjálfsagt fylgt til lögregluvarðarinnar."

370 Frúin: „Þó kemur ekki nema með aðra skóhlífina?"

Vinnumaður: „Ég hélt þér þegjandi ekki nema eina, þó það sé ekki gat á nema á öðru stígvélinu gður."

371 Hann: (þýðandi): „Hamma, nú ídag ég gisti, að ég hengdi gelmmu".

Hún: „Getta grunadi mig og nú Kolla samvisku mig."

Hann: „Nei, það er maginn sem hrella mig."

372 Konan: „Hann maðurinn þinn ekki þarfi að vera hjá konunni hingað getur þangað?"

Fangin: „Nei, ég held nú ekki. Ég þó að þær geti ekki viðað, þó held ég að það sé fullgott handa mér."

373 Yfirbalgurinn: „Getta var ágott. Eftir þessa bardi tek ég lóst mig eitt pund."

374 Konan hans: „Ekki það hafi þú ekki verið skítug?"

Frúin: Nú verður „kalt" hjá okkur annað kvöld, svo ég vona að þú 3

hjálpir til eins og frú getur, Gunna mín."
Vinnukonan: „Jó, með ánægju. Eg kann alla nýtízku-dansana."

375 Árni: „Ung dragnót! nótt að ég gleypti lotteríseðilinn minn."
Bjarni: „Jó getur verið eins mín, að ní meiri fitt kemur úr."

376 Frúin: (við seinustu vinnukonu sína): „Hvernig líkar þér nú lífið í hjónabandinu, Lína mín?"
Lína: „Ja, þó' e' nú ði sína eins og maður líkar það. Ef það hefði verið vistaskiptingur, þá hefði ég varla upp frá því lengur."

377 Bakarinn: „Heyrðu Karl minn! Ég keypti nú vagn áðan frá þér, mína notaða mynd, en það voru aðeins 8 pund. Jú hérna hafði ég nær ½ pund í kvart afgang."
Bóndinn: „Ja-ja" gleymdi ekki neitt úr. Eg á engin lóð og hef svo bara verið úti í nótt 8 pund brauðmynd gðar, og það hefur altaf staðið heima".

378 Frúin (nýgift) (við bóndakonu): „Þér eruð víst allan daginn að hreinsa gólfið?"
Bóndakonan: „Af hverju haldið þér það?"
Frúin: „Af því að það er altaf svo mikið fótspor í eldhúsinu, þegar ég lít inn þar."

379 Árni: Ætli ég kaupi ekki heyhlaða annað en þetta.
Bjarni: „Ertu farinn að verða skrýtinn?"
Árni: „Nei, en hérna hefi ég séð mér tvisvar áður, en farinn að spara."

380 Árni: „Heyrðu hvort það, að hann Hannes Kúnings ætlar hérna verið dómari í Jóns Eiríkssonar málinu við hann Stefán?"

Bjarni: „Hvað bólaði fleira á manninum, á hann skyldi ekki halda
Kaupa hestinn og gleyma að borga honum."

381 Frúin: „Þú ert viss um að gleyma því að það var ei, sem hann bað
með skrautgripi, húsgögn og peninga í búið; en hvað áttir þú til að
en þú giptist hans?"

Maðurinn: „Ekki og ég!"

382 Lögregluþjónn: „Hvert ætlið þér að fara?"
Herrann: (Kendur): „Ég er að leita mér að húsnæði."
Lögr.þj.: „Eruð þér að leita að húsnæði, nú enn miðja nótt?"
Herrann: „Já, ég er að leita að húsinu mínu."

383 Bóndi: „Hversvegna fórstu í vetur að garnana hans Þorgeirs Þór
Ketilssonar í Þórnýjarfjöll til hans Þorbjörns?"
Hann: „Það skal ég segja þér. Þegar ég kom var hér sem oft í sömum
erindagjörðum; þá vorum við búnir að drekka allan daginn."

384 Herrann: „Hvað viltu þá fyrir hestgreyið þitt, drengur minn?"
Drengurinn: „2 kr. fyrir annan og 2,50 fyrir hinn."
Herrann: „Af hverju viltu þá 50 aurum meira fyrir annan hvorn-
inn; þeir eru þó alveg eins báðir."
Drengurinn: „Af því hann gleypti 50 aurum áðan."

385 Frú Lárus: „Af hverju kallið þér alltaf aldrei á Túlínus
Jónsson?"

Jón Ólafs: Það skal ég segja yður. Ég vil ekki láta nammina mína vita, að
ég steypti sama oft mín stúlkur. Hann heldur að hætta
að sama mína, sem við höfðum fyrir jólanna sakir.

ik
386
1.

Einsdal eldhússtúlkunnar:

„Vér eldhússtúlkurnar eigum sjaldnast sjö dagana sæla og menn hafa lítla
hugmynd um, við hvað erfið kjör við eigum að búa. Ef við erum frísar sýn-
um, verðum húsmæðurnar illa við okkur, ef við erum ófrísar, þá er hús-
bóndinn ónægur. Ef við búum til slæman mat, þá erum við skammaðar;
búum við til góðan mat, er allt étið upp af hinu fólkinu, svo ekk-
ert verður eftir handa okkur."

ú
387

Kennarinn: „Hefurðu lært í að eldra kennara sinna og af hverju er það?"
Hans litli: „Af því að skrifað stendur: Elskið óvini ykkar."

ú
388

Prestinum: „Það var skammarlegt hvað hann Árni hrapaði hátt í kirkjunni í dag".
Bjarni: „Víst var það skammarlegt, enda hrösuðu margir menn það að hann hefði orðið sig."

ú
389

Móðirin: „Hefurðu verið í sunnudagaskólanum í dag, Gunnar minn?
Gunnar: „Já, mamma".
Móðirin: „Hvernig stóðum þá á því að faðir skortyrkti af kónginum á sér?"
Gunnar: „Það kemur sjálfsagt af því, að ég kom með sunnudaga-skólablaðið
heim, en á allri fyrstu síðunni er sagan af Jónasi og hvalfiskinum."

ú
390

Hann: „Ætlar þú aldrei að verða mér frú, ástin mín?"
Hún: „Já, frú sinn og gullið!"

Hann: „Það er nú svo, en það hefur nú aldrei verið mér tráð og ejaldan
verið langt-kjá mér."

391 Herann: „Hvernig standur á því að mér finst kaffið vera langsnum sterkara
núna heldur en vant er?"

Bóndinn: „Mikill skrambi! Eg hef líklega tekið tvöfalt fleiri og
stóra ausu yðar kaffis nitt."

392 Á.: „Hvað er það makalaust hvað hann K. er nirfilslegur."

B.: „Sko, er hann það virkilega?"

Á.: „Já, hann er svo mikill grútur að hann vill vinna til að fara
hvorna túna í fangi um til þess að hún eldi eldi skömmu síðar."

393 Frúin: „Skrepti út, Hanna, og gáðu að hvort loftþyngdarmælirinn hefur fallið."

Vinnukonan (fer en kemur aptur): „Já það hefur verið alveg rólegt, frú; hann
hangir ómatanlega uppi."

394 Dómarinn: „Hvað afhentuð þér elsku lögregluni stóra buddu eða þér
fundið?"

Fangin: Það orðið svo framorðið að ég gat það ekki.

Dómarinn: Já, en þér gátuð þá skilað henni strax morguninn eftir."

Fangin: „Já var hún þörf."

395 Kennarinn (fyrir utan apa-búrið): „Hæ, börn, hver er nú mennirinn
í nér og apanum þarna?"

Axel: Að þér standið fyrir utan búrið, en hann fyrir innan.

396 Frú Anna: „Fyrsti faltarinn, sem Guð mán, sagðist elska eg, ef eg neitadi sér".

Frú Bjarg: „Já hefur verið eitthvað seggjadur. En hvað fær skyldu stelpi láta elska hann í gozlu vandhald".

397 Frú Anna: „Það var einmitt það sem eg gerði: Eg giptist honum."

Damon: „Eg sá stúlku í dag, sem gaman væri að!"

Herrann: „Fær hafið mátað litið í spegil?"

398 Samuel Frakki: „Haldið þér ekki, Lolarinn, að það sé óhætt fyrir mig að vera í svona mögnum klæða-samstæðunum?"

Lolarinn: „Jú, þér hafið eflaust góðs fyrir meiri hreifingu."

399 Frökenkáta: „Eg hef altaf álitið að hann bróðir sinn væri allra mesti kjáni, og nú er eg orðin alveg sannfærð um það."

Fröken Olga: „Hefur hann sagt þér?"

400 Árni: „Það vildi eg að eg væri orðinn gráhærður."

Bjarni: „Það er undarleg ósk. Því óskarðu þér þess?"

Árni: (í því hann lítur af sér hárkollunni) Af því eg er skallóttur".

401 1. Vinnukona: „Hvað gerum við að húsmæðurinni?"

2. Vinnukona: Húsbóndinn segir að það sé sitt af hvoru „kvöldmatur hennar".

402 Langavaðarinn: „Hvað er þetta. Eruð þið kannski hingað komnir einsamir upplur? Þá er víst alveg óbætanlegur".

Fanginn: „Ómei, hann fangaverður sinn hefir á þó vænt: hálfan mánuð lengur
fjötra, en ég er vanur að vera"

403
Árni: „Ég hefi mist margar tennur við að tjá þær ósannu"
Bjarni: „Hvernig hefurðu þó fylt upp í skörðin í bökurnar þínum sönnu?"
Árni: „Þar lét ég bekennar sem ég fá til láns".

404
Dómarinn: „Hangar fólk nú aldrei neitt lit að sinna?"
Hatkarinn: „Jú, stundum klemmur það fyrir, en ég er svo góður með það, að ég vil
oftast halda eftirlitsgjarnan minnum í skefjum".

405
Sonur múrarans: „Ég er fjarskalega minnislaus, herra dómari; getið þér ekki
sagt mér eitthvað við hæfi?"
Dómarinn: „Jú, minnistöfl og blýant".

406
Grósserinn: „Þér eruð togaralegt nauð, Hansen".
Sendisveinninn: „Það er hálf-lítið hrós fyrir mig".
Grósserinn: „Og líka fyrir nautið".

407
Kennarinn (í skiptið): Einn og þrír gjöra, gjöra þrír eitthvað, og hvorugu þrír
eitthvað gjöra, eitthvað þrír bræðrum fá að gjöra".

408
Maðurinn: „Nú er ég gengin í félag um hafnir það augnamið að skemta borgina".
Konan: „Það var fallega gert af þér. Þú ætlar mig þó líklega að eiga lengur vera
að skröltu með strunan garnalega hatt á höfðinu"
Maðurinn: Barfla nú ennþá einusinni að fá þrír nýan hatt mína? Hergoðar

ekki vera neitt annað?"

Konan: Jú, ég þarf líka að fá vísu í afmælisgjöfina."

409 Prinsessan: „Þú verður að fara að vanda þig af að hegða þér."

Maðurinn: „Nú, þú hegðar líka"

Prinsessan: „Já, það er nú einmitt þess vegna. Það er aldrei gott að vera ókurteis við aðra."

410 Konan (úti í garði): „Hvað á ég nú að gera? Ég fékk bréf frá Kristínu, en eftir póststimplinum á ég ekki að taka hana úr afmælisgjöf fyrr en að 20 mínútum liðnum."

411 Gestirnir við veislu konunnar: „Enda þótt ég gangi af göflunum, kæra, þá hættir að dreifa með sorglegum gjöfum"

„Það sé ekki í tísku; finnst ekkert hvort annað er."

412 Einu sinni var karl og kerling í koti sínu. Einn góðan veðurdag kemur kall inn til að borða morgunskattinn. Það var ólöguð í ætt. Fer að hann leitar ástæðu, sér hann allt í einu fljóta ofan á. Segir hann þá við kerlingu sína: „Hvað er þetta kona? Hvað syndir ofan á í ætinum núna?"

Þá segir kerling: „Nú, hvað heldurðu sosum að það sé, nema tárin hennar Kristínar úr barnæsku"

413 Bóndinn: „Skelfing eruð orðin hörð í lyndi, Gestur minn."

Gestur gamli: „Ojæja, það hefur líka margt á daga drifið fyrir mér: Eg er búinn að liggja á fjórum bæjarþingum og tvisvar orðið úti."

414 Rauðhetta vasbaga mistir pressulambið ofan í pyttl; varð henni mikið um það.

Góðum degin gemlingur góður, helvíðis fjárrapsófarturinn
drap sig afann; og gek jeg þó ekki sólina úr fyrir gemlingarni.
varð lömuð hálf á hægri

Hleypur hann þá heim á fjriðja setrið, mætir þeim í hlaðinu og segir:
(„Góðan daginn lamb, fjárhundurinn drapst af ann!") Snýr hann við það
heim á leið. Þegar hann kom heim á hlaðið, mælir hann dátlum sínum
og segir: „Það væri nær fyrir þig, Lína litla, að þjóna herdar á óæðingana
þína en að standa einn og þorðlaus í fjárhúsdyrunum úti á hlaði."

415 Málarinn: „Ég vona að þér hafið ekkert á móti því, að ég sitji hérna í eyjunni
meðan ég er að mála".

Bóndinn: „Nei, ég get sparað mér með því einn fuglahræðu".

416 Skóarinn (við Rata Pétur, sem ekkert er kunnugur í Jótum): Hættu þér í Jóturs Pétur,
og skammastu þín"

Lati Pétur: „Má ég ekki leggja ögn lengur, mamma mín, ég þvæ alveg eins skammast
mín í rúminu"

417 Ismaël: „Það var mikið mús á hornið á Austurvelli í dag; það var
hróðað kakó hvað eftir annað."

418 „Hest er nú farið að svíkja", sagði Karlinegin, þegar hún leit í spegil-
inn. „Ósannsögli vonu spegilarnir þegar ég var ung".

419 Frú A.: „Hvernig á ég að fara að fæða, að halda manninum mínum heima?"
Frú B.: „Fara úr sjálf".

420 Hún: „Ég er alltaf svo hrædd þegar eldurinn er."
Hann: „Hér þykir það ekki svo undarlegt, annaðeins aðdráttarafl og þér hafið."

421

1. Vinnukona: „Hvaða lykill er þetta?"
2. Vinnukona: „Það er lykillinn að búrinu og að hjartanu á húsbóndanum mínum."

422

Skraddarinn: „Svo þarf að vera litbúið í sumundagjöfina hennar."
Húsfreyjan: „Já, það þarf stafkarlinn og barnunga; en ekki og reikningsvinnumaðurinn má bíða."

423

A.: „Hvað leggur hann fyrir sig þessi nýi maður, sem leigir hjá ykkur?"
B.: „Hann er einhver mesti hugvitsmaður núlifandi."
A.: „Hverju hefur hann fundið upp á?"
B.: „Helzum niðurlagningum aftökunum til þess að hvorki hjá þér að borga húsaleigunna."

424

Gestirnir: „Á þetta svo sem að heita eða skjaldbökusúpa?"
Fjármaðurinn: „Já, hann minn; vatnið í henni er leitað úr fjörðunum, sem skjaldbakan var höfð í á ferðinni."

425

Dómarinn: „Hvað hafið þér lagið til nafns yðar?"
Ákærði: „Það skal ég segja yður: Ég fann aðkjaga með nafnnafnaðalnum, og þann vildi ég náttúrlega nota."

426

Eldabuskan: „Húsbóndinn minn, sem ég var hjá, bráðnaði aldrei margarín; húsbóndinn gat ekki étið það."
Fórnin: „Hvaða maður var það?"
Eldabuskan: „Hann bjó til margarín."

427

A.: „Ég dreymdi í nótt að ég ætlaði að fara að borga mér þessar 20 krónur, sem ég skuldar mér."
B.: „Nei, ertu virkilega svona hjátrúarfullur að þú trúir á drauma?"

428

Skraddarinn: „Eg er nú ordinn úrkula vonar um, að þér togið mér nokkurntíma það sem ég á hjá yður. Eg ætla því að gefa yður þessar 20 krónur, sem þér skuldið mér."

Skuldunautur: „Já er það nú á sjálfu sér ekki neina samnefnari, að þér togið mér 8 krónur frá allri, sem ég hefi brotnar, og að þér séu ekki meira en 12 króna virði."

429

A.: „Þér sitjið hér á matsöluhúsinu lifandi dauðir og lifið í draumum. Skuld þér ekki hreddur um að skuldheimtumenn yðar hitti yður hér?"

B.: „Nei, þeir hafa engin efni á því að koma á matsöluhúsum."

430

Spyrillinn: „Þér þekkið nú upptur með lopatreyjum?"

Bóndasonur: „Ætli það sé hún stendur á vegi, en við þurfum að fá sólskin."

431

Rústpan: „Þér getið ekki fengið neinn vasahlúk í dag, herra prófessor; þér verðið að kaupa yðar notaðra úti."

Prófessorinn: „Nú, en ég veit ekki betur en ég eigi 3 tylftir af vasahlúkum."

Rústpan: (dregur út skúffu): „Já, þeir eru nú hérna með götum; en þér hafið hvítt hnéð á þá alla og þannað mér að leysa þá."

432

Skáldið: „Hafið þér lesið skopvísurnar mínar, herra ritstjóri?"

Ritstj.: „Já, og það löngu áður en þær láku út."

433

Systurnadur: „Hvernig gat þér dottið í hug að fara að stela silfur-skraut-gripum frúarinnar?"

Sjóferingi: „Ætli hún ætli fann enga ást gulli."

434

Biskupsefnið: „Af hverju hafið þér lagst svona þókina mína?"

13

Ritlómarium: „Af því ég hefi leirid hana."

434

Studentum: „Tólum því ger hvad framordid var í nótt, þegar ég kom heim?"
Heimsódarim: „Mukkan hefur veirid eitthvad á ad gerha fyjur, því þó
vahnadi ég ey hélt ad það vóri kominn jardskjálfti".

435

Heimfreyjan: „Ef því heldur elski Petur á þraus en þetta, Maria, þá leik ég adra vinnukonu".
Vinnukonan: „Jú, gerid þér það, þá gengur vinnan betur".

436

Vinnukonan: „Húsbondinum sendu þetta skeytskyni til bátsins. Hann þolir
ekkert við fyrir ýldulyktar af því."
Hestsveinum: „Ég hefi ekki selt það til ad þessa af því, heldur til þess ad éta það."

437

Hún: „Þú ert hættur ad elska mig, Kristur. Þú kemst ekki í gotkvædis tara af
því ad það var reyning".
Hann: „En elska hefi ég mátt ekki láta fyr detta í hug ad það vóri
reyningunni ad kenna."
Hún: „Af hverju var það þá?"
Hann: „Ég hafdi enga regnhlíf."

438

A: „Ég þekki mann, sem er svo feitur, ad hann hefur ekki séd fætur sína í tíu ár".
B: „Það fyrir mér ekki svo mikid; ég þekki mann, sem er svo langur, ad í hvert
skipti sem hann þarf ad taka ofan hattinn, verdur hann fyrst ad klifra upp
439 stiga til þess ad ná í hattinn".
Læknirinn: „Hafid þér lesid um þessa pilludós, sem ég ráddagdi ydur?"
Sjúklingurinn: Já, ég er búinn ad því, en ég finn ekki ad það hafi neitt verkad

14

á mig ensló. Lofið er ekkja ekki farið af dóminni ensló."

440 Hann: „Það er leiðinlegt hvað nafnið mitt er algengt. Ég heiti Caro Jón."
Hún: „Allavaðu segðu ekki satt. Ég vildi Cara að ég héti frú Jónsson".

441 Hann: „Ég er gaddaður þeirri gæfu að vita hvað aðrir hugsa um mig."
Hún: „Það hlýtur að vera voðalegt leiðinlegt fyrir yður."

442 Hún: „Þér skuluð ekkert lána talast af fegurð minni né ástúð. Það er það eina sem ég get hrósað mér af fyrir utan mentun, auðæfi, fyndni, þrekleysi og heiðarleik."
Hann: „Þér gleymið lítillætinu, frökken."

443 Frú A: „Er það ekki voðalegt að hugsa til þess, að dóttir gjörir skuli vera alein úti Atlantshafinu!"
Frú B. „Onei, hún Hann að segnda."

444 Hún: „Allavaðu farðu ekki með þessu lygatóki, ég vandræðist voðalega hræddur um þig".
Hann: Ekki skallin vera það, geiið mitt. Dáinarkeppinautarnir bera það með sér að það dæja lausnina fleiri í tíminum síðu, en í lyftöfunni"

445 „Hún saman fer dæja minnu fram", sagði Merlingin. Í fyrra sagði hann „Landinn, landinn", en nú segir hann svo skýrt „Landinn. Landinn"

446 Sigrý: „Ég er í vandræði Mýrn núna".
Gerða: „Með hvað?"

Signý: „Það stoal ég segja þér: Adolf hefur lofað að hætta að
drekka, ef ég giftist sér og Hinrik hefur hótað mér
að fara á ofsafyllirí ég ég vildi ekki eiga hann."

Frú Jensen: Við hverju er vinnukonan að gera að tala frammi í eldhúsinu?"
Frú Hansen: „Hún er víst bara að tala við sjálfa sig."
Frú Jensen: „Já, en hún hrópar og kallar."
Frú Hansen: „Já, hún er soo óstaðsæl heyrnarlítil."

Herra Falk: „Ungfrejan Ertan er nýja Sturleis stúlka"
Herra Hansen: „Af hverju veistu það?"
Hr. Falk: „Jú, ég kaus hana að eltjast í hoginda tól á „ballinu í nótt,
og þá sagði hún: „Eltjið þér gamla fíflið."

Þórdís: „Mundu það, Agnes litla, að iðið barn á ekki að fara á dansleik
næsta dags, sem það á að gera í dag."
Agnes litla: „Já ég þá verða í dag klukkunnar sem ég átti að verða á morgun."

Barnahennarinn: „Getur nokkur sagt mér hver það er sem er mikið en sjálfur
lýgur inn?"
Pétur litli: „Ég get það. Það er ásinn."

A: „Mikið dómadans getur það verið í litlum hænsum Jensen."
B: „Jo-o!"
A.: „Já, hann skuldar mér líka 10 krónur!"

452 Herrann: „Hvað munduð þér gera, ef ég legði hjarta mitt fyrir fætur yðar?"
Damari: „Ég mundi láta vinna kunna fara (með það úti)." (fara burtu með það)

453 Eldeja (sem vildi giftast): „Ég á 100,000 krónur inni á bankanum."
Herrann: „Það er ekki að þér skuluð eiga neina dóttur".

454 Húsfreyjan: „Hvernig viljið þér helst hafa kaffið, með rommi eða án þess?"
Gesturinn: „Með rommi, en lélegt".

455 A: „Kunnu yðar er víst hættulega veik?"
B: „Nei, hún er ekki hættulega, nema hvað hún er frísk."

456 Kennarinn: „Hvað var það sem Napoleon varð fræga fyrir?"
Læriveinninn: „Fyrir að finna upp Napoleons-kökurnar".

457 Damari: „Allir segja, að hún dóttir mín hafi fríðleikann af mér. Hvað segið yður?"
Herrann: „Mér finst það ekki rétt af henni, að líka hann allan frá henni móður sinni".

458 A: „Hann er víst ekki skuldugur þessi maður, sem þér hafið lent með í fyrir langa?"
B: „Nei, það getið þér verið alveg viss um, því það er ekki einn einasti maður sem þorir að lána honum nokkuð."

459 Damari: „Þér kallið mig engil, en það hafið þér kallað vinstúlkur mínar áður".
Herrann: „Já; ég get ekki gert að því, þó það séu fleiri englar til en einn".

460 Frú Eva: Segðu mér nú satt, Ágústa. Finst þér það ekki erfitt, að elska,

hérdo ey hlýda?"

Frú Ágústa: „Nei lausht frá. Ey elsta penings manns míns, herdo
oftarnafnid hans ey hlýdi nánum eigin óðrum."

á
170
Gesturinn: „Það er eitt hús á torginu hjá sjónum, hr. yesterjafi, sem er eins gotts
og á besta mótorbátnum."

Gestjafinn (upp med sér) „Og það er?"

Gesturinn: „Saltið!"

á
171
Konsúlsmaður: „Hvað hefur hesturinn marga fætur, Hans litli?"

Hans litli: „Tjóra, einn á hverjum horni."

á
172
Herrann: „Hann er lítill eptir aldri hann bróðir hans."

Drengurinn: „Já, en hann er halfur eptir mínu hálfbróðir minn."

á
173
Frú A: „Hver er uppáhalds ritháfundur þinn?"

Frú B. „Bræðurnir mínir."

Frú A: „Bræðurnir þínir? Skrifar hann bækur?"

Frú B:. „Nei, hann skrifar bankaávísanir fyrir mig."

á
174
Faðirinn: „Haldið þér að þér getið staðið straum af dóttur minni, án þess
að kvarta á vorarnótt?"

Biðillinn: „Já, auðvitað"

Faðirinn: „Það er meira en ég geti. Fáið hana það bráðasta og segið hamingjuna."

á
175
A: „Eg hefi heyrt að Jespersen sé ekki vel fróður á dag."

B: „Nú, hann er þó með öðrum orðum sagt, fullur."
A: „Nei, hann er svei mér, alveg ófullur."
B: „Jú. Það er þó alltaf eins mikið marktækt þó hann sé ölvaður hérna."

þe
476 Hermann: „Þér hefð ég hafið nú viða komið. Þér eruð víst vel stæmeygur
í Geografiunni" (= landafræði).

Sjómaðurinn: „Við skulum nú sjá til — Geografina —, nei, þar hefi ég í
öllum falli aldrei stígið fæti mínum á land".

þe
477 Í samkvæmi nokkuru kvað dýrðlegginn maður sér hljóðs og sagði:
„Mér finst það nú alveg eins mikið ótrúlegt þó menn geti útrýmdað fjarlægð
stjarnanna og allt þar háttar, en hvernig þeir hafa komist að því hvað það
héita, það get ég ómögulega skilið".

þe
478 A. (sem hefði verið nærri því drukkinn): „Það var sannarlega merkilegt, að
þegar ég sökkti til botns í fjörðinn austur, þá fann ég ekki að ég mynna
eyðin allan sem í dagana hefði drifið".
B: „Nei, virkilega! Svo þú hefur þá líka mundað eyðin þessum 100 krónum, sem
ég lánaði þér í fyrra?"

þe
479 Dómarinn: „Hvað heitið þér?"
Vitnið: „Óskar Hansen."
Dómarinn „Hvað eruð þér gamall?"
Vitnið: „Það veit ég ekki, dómari góður."
Dómarinn: „Hvað þá! Vitið þér ekki hvað gamall þér eruð?"
Vitnið: „Nei, en getið þér kannske fundið hann í Kaupskrá?"

Dómarinn: „Nei, hvað er það hann?"
Vitnið: „Já, við emm japanskir."
Dómarinn: „Nú, hvað er hann þá japanskt?"
Vitnið: „Ja, það veit ég heldur ekki."

480 Hann: „Ég vann að því hérna skemmt ykkur vel á „Gullinu" í gærkvöldi?"
Hún: „Og skemmtiskrafti vel. Ég var alveg steinhissa."

481 A: „Hvað meinið þið eiginlega með þessa spurningu? Þið emm einhleypir að öllu
leyti á öllum sviðum".
B: „Ég vil vera viss um það, að einhverjir syngi mig einhleypa hérna
í fjöll frá".

482 Presturinn: „Hvernig standið á því, Pétur minn, að þú skulir ekki elska þína sanna
Jullann? Skeggrótnar ekkert við hvernig hún er og hættu að drekka".
Pétur: „Já, prestur minn. Ég veit líka hvernig á að hætta að drekka - vatn."

483 Karlinn: „Það er hreint ekkert lið í þessum líkamsrækt, sem ég fékk hjá Golan-
inum. Ég er nú búinn að éta af því í dósir, og samt búa bólvaðar
fitnar mig eftir sem áður".

484 Kennarinn: „Getur þú sagt mér, Adolf litli, hvernig sá maður verður, sem
vanrækir sál sína og hugsar ekkert um hana líkamann?"
Adolf: „Hann verður feitur".

485 Emilía: „Hann er flón og asni og asni ér bara að giftast fór öðru sinni —

ingarma".

Karna: „Sei, hann sagðist vilja eiga mig þó ég ætti enga peninga"

Emilia: „Þá er hann ammaría líka, en ég hélt að hann væri".

486 Þjónninn: „Fyrirgefið þér, herra barón, en hefi ekkert fengið neitt kaup núna í 3 mánuði".

Barónninn: „Ég fyrirgef það."

487 Þú ættleur, sem var að útvelja sér eitthvað í búð, lét búðarmanninn taka af allt saman og sýna sér. Að því búnu segir hún „Ég verð þakklátur, sem hann eyndi henni, líkadi: alt vegt, vara það væri nú ekki eins mikið líkkan eftir í honum". Þá segir búðarmaðurinn: „Það var ágætt að hafa nógu mörg þér stærð, en hvorki það er eftir það núna, veit ég ekkert".

488 Hugo húsmóðirin: „Hvað gerðu, Hans! Þú skalt ekki drepa gott eða nýtt á gátt, eða síðarinn hafum fleiri við ódýrum blóðsugum í matreiðslubókinni. Nú veit ég ekkert hvað ég hefi aldað".

489 Húsfreyjan: „Þú mátt ei ekkert halda, að ég sé alveg einn heimskur eða það haldur að ég sé".

Húsfreyjan: „Nei, það hugsa ég haldur ekkert. Það verði líka — ónei gaukur".

490 Frú A: „Finst þeim að þér sparið mest fyrir að matreiða ykkur?"

Frú B: „Já, áreiðanlega. Maðurinn minn heldur þú ekkert það hálfa við það sem hann annars gerir.

491 Hann: „Ég vildi að ég gæti ferðast með þér á heimsenda, hjartað mitt".

Hún: „O, ég held að það væri nóg, þó það væri ekki meira til Þórðar."

492 Hjónin (sem finnur lítið gullpening í ostinum og hristir hann): „Nú er ekki um annað að gera, en skera það í sundur, og er það þó ansi leiðinlegt í sama flýtinum nýju vesti."

493 Hún (í jarðarfararvagni): „Nú er ég alveg hissa; þér tíðið mig nú hægt, og við hefðum ekki komist hvorki öðru lengur en inn í Kirkjustræti."

Hann: „Jú, en þér verðið að gá að því, hvað maginn, að við erum í brúðkaupi."

494 Soffía: „En þetta þó! Þú ættir að vakka um hjónaskilnað, og nú kemur ykkur svo mikið vel saman."

Inga: „Jú, sjáðu nú til, Soffía mín góð, strax og ég varð þess vör, að Skilnaður væri hinum gladiefni, hratt ég þeim hugsun frá mér."

494 Emma: „Ertu farin, Hans? Eg hélt að þú hefðir fleygt þér í sjóinn svo sem dýpstu, en, vegna þess að ég tryggbraut þig."

Hans: „Feldungis nei; ég hafði það við orð, en þú mátt trúa því að það er ekki klaufið að því, að finna dýpstu pollinn."

495 Prestinum (sem lesið skrifað bréf fyrir eldhússtúlkuna til bróður hennar í Vigstöðunum): „Er nú nokkuð meira, sem þér viljið að ég segi honum?"

Eldhússtúlkan: „Ekki nema hvað prestinum vildi enda bréfið með því, að biðja hann að lesa í málið; það er ég alltaf vön að gera."

496 Húsagjaldið: Ég um enn við undirskriftum leigusamninginn, vil ég láta yður

vita, að það er mikið leikið á klavér uppi yfir gólfi".

Leikfjandinn: „Það gerir hreint ekkert til, blessuð verið þér; það em stöðugt tvö saumavélar í gangi hjá okkur og sjálfur blæs ég í básúnu".

A. (á dansleik): „Þetta var guddómlegur dans! Ég er viss um að ég hefi hafið mikið áhrif á mig frú Eden".

B: „Já, nú eymist hún stinga við annað sérhvert 5 mínútnanna".

Frúin: „Hve langt hafa eggin soðið?"

Vinnukonan: „I 14 mínútur!"

Frúin: „Ég sagði yður að þau ættu ekki að sjóða lengur en í 4 mínútur"

Vinnukonan: „Já, en úrið mitt er 10 mínútum of seint".

Frúin: „Þeja, svo gjörið hafið verið vinsæl í vist hjá mér; en ég þarf enga vinnukonu, sem ég gjöri allt húsverkin sjálf."

Vinnukonan: „Ja, það er nú einmitt svoleiðis vist, sem ég vil komast í".

A: „Hundarleg er lífið".

B. „Nokkuð sonna; mér finst það ekki svo undarlegt."

A: „Getur þú lánað mér 100 krónur?"

B. „Nei, það get ég ekki".

A: „Ja, er það ekki undarlegt?"

Kennarinn (í efnafræði): „Hvernig kemst þér að því með hagnýtum móti hvort eirsýra klórur er úr gulli eða silfri?"

Stúdentinn: „Með því að vega hana."

502

A: „Ekki vildi ég óska verða ávinni minum þess, sem fyrir mig kom á dag."

B: „Hver óskop hafa konid fyrir þig madur?"

A: „Ég vann stærsta vinninginn á lotteríinu."

503

Nýja vinnukonan: „Hvað á ég helduz að segja þegar kúnd er að bera á borð: Inf-
dagis matarinn er kominn á borðið, eða middegismatarinn er tilbúinn?"

Frúin: „Ef hann er einn og á gódi, gleðir þér bara sagt: matarinn er skemdur."

504

Frú Arndís: „Hvad eigid þér mörg börn?"

Frú Björg: „Sjö, - 4 sem fyrsti madurinn minn átti med annari konunni sinni,
og 3 sem fyrsta kona annars mannsins míns átti."

505

Dómarinn: „Áður en þér vinnid eidinn, vil ég spyrja ydur, hvort þér hafid
nokkurntíma unnid eid áður?"

Vitnid: „Já, ad gefnu tilefni aldrei gjørt."

506

Madurinn: „Ég keypti langstum betri tóbaksvindil en þenna, herra mín."

Kaupmadurinn: „Þetta kæmi mér vitad þegar þeir eru komnir mín."

507

Dómarinn: „Þér eruð kærdur fyrir ad hafa skotid fugl; - hvad segid þér til þess?"

Ákærdi: „Ég hefi hvorki nokkurn fugl skotid, nema svolitla kanínu og hana
hefdi ég med sanninda mínum."

508

Kennarinn: „Ef þú finnur budda, sem einhver félagi þinn á og skilar honum
honum, hvad ertu þá?"

Lærisveinninn: „Heimskingi."

509

Anna litla: „Hvernig lítr þér á nýju vinnukonuna okkar?"

Emma litla: „Hún er nú ekki glæný, vinnukonan okkar – hún er víst orðin fertug."

510

Maðurinn: „Frú Rósa hefur skammað þig. Þú skalt ekkert henni hlýða!"

Fuglinn: „Æi, góði minn, skammstu mín heldur ekki hjá; það gramdi hennar langstrum mig."

511

A: „Þú vegi þér sáttk, maður getur ekkert gert án peninga."

B: „Ójá."

A: „Svo-o, hvað þá?"

B: „Maður getur skuldað."

512

Áki litli: „Það stendur allt vestur skammt fyrir ofan heiðskíru nótt."

Móðirin: „Það er óþægilegt; láttu mig hafa!"

Áki litli: „Hanki, Anna, Flóki, Þorsteinn, Þorsteinn og Svín."

513

A: „Þrátt dómadauði ég, mínnistaurs, ég man ekkert dagsins lengur."

B: „Svo-o! Hm! Hafið þér til! Ekki vanti ég þér gleði lífsins að mér líði – til morguns!"

514

Hann: „Hver er þessi galdramaður, sem eitur barna?"

Hún: „Það er hún móðir mín."

Hann: „Ó! ég bið auðmjúklegast fyrirgefningar. Ég tók ekki eftir því; gerið svo vel og segið hvað líður ykkur!"

515

Maðurinn (upp með sér við nágrannakonu sína): Ég skil nefnilega mína á dag; og

516 Þér getið ekki trúað því, hvað það er fínt hestur, sem hann ríður;
í hugsuninni: Þar eru góðir gæðingar og hann á þá öllum og hann er
orðinn „ríkur" við það alla saman."

517 A: „Hvað ætlarðu að hafa fyrir stafni í kvöld?"
B: „Ég ætla fyrst að borða miðdagsmatinn minn og svo ætla ég að fara að hátta."

518 Hannarinn: „Hvað er stormur?"
Þrengurinn: „Það er logn, sem þarf að flýta sér."

519 Þórir (um leið og hún gefur barninu pelann): „Sofðu nú, elskan mín, dreymdu vel."
Maðurinn: „Aldrei segirðu þetta við mig."

520 Þórir: „Hvað hafið þér verið margum vistum áður?"
Vinnukonan: „Einni."
Þórir: „Hvenær vistuðust þér þar?"
Vinnukonan: „Í fyrradag."

521 Konan: „Hvernig gazt þér komist heim svona úrvís fullur?"
Maðurinn: „Það var nú ofur einfalt: Bílstjórinn bar mig inn."

522 1. eldhússtúlka: „Af hverju ertu svona ergileg yfir hérastampinum þínum?"
2. eldhússtúlka: „Af því hann er alltaf saddur þegar hann kemur til mín í eldhúsið."

523 Kennarinn: „Hvernig fugl er hrafninn?"
Þrengurinn: „Hann er svartur fugl."

Kennarinn: „Af hverju heldurðu það?"

Drengurinn: „Af því að hann pabbi segir að hún mamma sýngi eins og krafa".

524 Konstantinus: „Hvaða manneskju heldurðu að sé ómagadýr?"

Jólpan: „Sötindasalarnir."

525

Jón: „Eftir eftir annað kemur á fætur, María, og kaffið á að vera tilbúið kl. 6. Hvaðan að því viljið þið að ég hiti það?"

Vinnukonan: „Já, Palli, - hann að því hafið það þó eftir ónýtt."

526a Maðurinn: „Þegar ég var á þínum aldri, Palli litli, hafði ég aldrei skóvetrað."

Palli litli: „Hvernig hegðaðirðu á þeim?"

527

Lærisveinn: „Ég sagði í gær, að ég væri vinlaus nú að manninum yðar látnum, en síðan hefur honum látnum svo mikið, að ég hefi nú hætt við með að hann líði."

Kona sjúklingsins: „Það var nú verri sagan; ég vildi að fólkið hans í dag".

528

A: „Þau eru nú búin að giftast ung, hann Pétur Jón og hún elsku Emma. Getur það verið af að þau hafi elskast?"

B: „Nei, þau hefa víst gert það af ánægðum hætti."

A: „Hvernig á ég að skilja það?"

B. „Jú, hún hafði að verða gömul jómfrú, en hann hafði fátæktina".

529

Maðurinn (við konuna sína): „Hefur þér virkilega á hug, að ég fari í svona gólunga sokka, kona?"

Konan: „Verða nú ekki að þessari vandfýsni máni! Þú átt bara að fá sokkana mína".

530 Kerarinn: „Hvað er það sem vér eigum mest af að kappkosta til
þess að vér fáum þrifizt saman?"
Drangurinn: „Að sættast."

531 Búðin: „Um hvað ertu að hugsa mína, Pétur minn?"
Pétur: „Ég er að hugsa um, hvað það væri dómalaust skemtilegt ef það
væri fræ á sumrin í hitalúðinni og hiti á vetrarnar fyrir kalt er".

532 Hann: „Ég hef ásett mér að helga alt líf mitt því, að gera eins konar sala".
Hún: „Nú, þér ætlið þá aldrei að giftast yður".

533 Ásmundur: „Er hann Pabbi þinn heima?"
Þá er drengur: „Nei, hann er niðri á ströndinni hjá bátunum, en hann er
annars ekki frá þeim, síðan hann hefur haft veikindi á höfðinu".

534 Úr ástarbréfi: ..... „Eyrir því getið þér klifrað upp á háa fjallatinda,
vaðið eld og vatn, já látið lífið, ef svo væri að skifta. 9.5. Eg kem
á morgun, ef ekki verður rigning".

535 Hvorugt hjónaefnin eru í silkiklæðum, hefur hann orðið og hún klæðst á,
þegar þau eru nýgift, hefur hún orðið en hann klæðst á. En þegar frá
líður, hafa bæði orðið misjöfn og mógrannarnir klæðst á.

536 Læknirinn: „Þér verðið umfram alt að forðast alla höfuðverki um langa tíma".
Sjúklingurinn: „Það er nú óvæntast".
Læknirinn: „Hvers vegna?"

Sjúklingurinn: „Af því höfuðverinn er einmitt aðvinna mín."
Læknirinn: „Nú, þér eruð máske kithöfundur?"
Sjúklingurinn: „Nei, ég er hattari."

537
A: „Það er bágt að vera í svona kröggum, eins og hann Hansen er."
B: „Af hverju heldurðu að hann sé í kröggum?"
A: „Það skal ég segja þér. Hann hefur víst komið einum hús einnum til mín viðkunnu þó arma til að krefja mig um peninga í krónum, sem ég lánaði hjá honum fyrir átta árum síðan."

538
Systirin: „Af hverju gistirðu þig aldrei hennar Oddbjörg?"
Bróðirinn: „Það er nú einmitt það sem ég skyldi gera, ef hún hefði ekki þennan eldana galla á máltíðunum."
Systirin: „Nú, ég hef aldrei tekið eftir því."
Bróðirinn: „Hún getur náttúrlega aldrei sagt „Já"."

539
Læknirinn: „Hvað átti að þá mikið af lýsisalfi, gleið mitt?"
Barnið: „Ég á að þá hauda honum pabba og henni mömmu og sjálfum mér."

540
Gestur (á veitingahúsi): „Hvaða bölvaðan skarkala er þetta. Það er eins og það sé smiðja hérna í húsinu".
Þjónninn: „Nei, það er bara verið að berja á gólfið huffið á eldhúsinu".

541
Damman (við nábúa sinn): „Segi ég yður aldrei ónáði, hr. Lund, með hjáfara-skattinum?"
Lund: „Sussu-nei, frúrinn, ég er aldrei musikalskur, sem betur fer".

1 m
542

Lárentius: „Eg held að það atti ekkert að hjálpa af þessum meðulum, sem
ég hefi náð af manninum yðar".

Hann: „Viljið þér ekki reyna að lækna dáleiðið á honum? Honum
hefur batnað stundum við það hjá mér."

1 m
543

Hershöfðingjinn (við eldabúskonuna, sem ekki tók eftir að hann var kominn):
„Hvað fáum við til miðdags í dag, Maríu?"

María (hrædd) „Eftir hershöfðingja, herra hvítklæddi."

m
544

Móðirin: „Mikið raun er mér að því, Axel minn, hvað ég verð oft að vera annað við þig."

1 m
Axel: „Og ekki skalta taka það nærri þér, mamma mín, því sama er mér."

m
545

Sjómaðurinn: „Þessa konu hann ég þegar ég kvæntaði fyrir yður."

Húsbóndinn: „Það var gott." Eigðu hana fyrir náðarsakir"

Húsbóndinn (nokkrum dögum síðar): „Heyrðu, Heinrich, mig vantar gullsígarettu-
hringinn minn. Þú hefur víst ekki fundið hann?"

1 m
Sjómaðurinn: „Jú, en ég hélt honum ójafnan fyrir náðarsakir".
546

Þjónninn (á hjúskaparskrifstofu): „Hún stamar þessi óskiljanlega, sem hér hefur
verið með á undan".

Þjónninn: „Það er nú einmitt kostur við hana, – hún á þá ekki eins gott með að
ljúga yður".

Þjónninn: „Svo er líka annar fjöldinn á hverri stúlku en hinni".

Þjónninn: „Þeir jafna þá hver annan upp".

Þjónninn: „Og svo hefur hún svo voðalega krassandi upp úr barninu".

Þjónninn: „Það ber ekkert á því, þegar hefst er framan í hana".

Biskupinn: „Hefir á hverri kvöldstund verið mikið kalt í stofunni og langt?"
Þjónninn: „Það er ekkert á því að tala."
Biskupinn: „Og svo er hún hengd upp í forstofunni"
Þjónninn: „Nei, já! Það verður ekki á allt kosið og það má eitthvað
vera út á alla, kunningi!"

Ástfanginn maður: „Heldurðu að hún systir þín vilji það, hann Lilli, að allar
konurnar og blómin, sem hérna hefur fengið mína á æfinni, eru frá mér?"
Hann Lilli: „Já, það veit hún vel, því það er einmitt þess vegna að hún vill
ekki sjá þær hjá mér hvorugar."

Herrann: „Hvað hafið þér marga þjóna á skrifstofunni yðar, herra greifi?"
Greifinn: „Ég hefi samtals 20 — það er að segja, ég hef eiginlega ekki nema
19, því einhver þeirra er altaf á hlaupunum".

Hinrik: „Hvaða maður var faðir Hamlets, pabbi?"
Faðirinn: „Ég veit ekkert hvað ég á að segja svona mörg ár, strákur,
að þú skulir ekki vita hvað maður Hamlet var. Þú átt að skammast þín. Náðu þarna í Biblíuna mína efst úr skápnum,
svo skal ég sýna þér það svart á hvítu".

Kristján: „Af hverju er stór Gordon málaður yfir búðarglugga hans pabba þíns?"
Hans (sonur fisksalskaupmanns): „Það er gert til þess að það sjáist hvað hann
pabbi minn er".

„Það eru einhverjir skriffinnar á þessu heimili: Húsmóðirin skrifar skáldsögur, 31

sem engum vill gefa úr; sonurinn skrifar sjálfri, sem engum vill
líka og dóttirin skrifar kvæði, sem engum vill segja"
„Jú, en hvað gerir húsbóndinn?"
„O, hann skrifar víst, sem engum vill samfylgja".

Föðurbróðirinn: „Hver segir útidyra lyklinum hjá gluggi, Franz litli?"
Franz: „Mamma segir hann".
Föðurbr.: „En lyklinum að peningahirzlunni?"
Franz: „Mamma segir hann líka".
Föðurbr.: „Hefur pabbi þinn þó engan lykil?"
Franz: „Jú, hann hefur járnlyklinum sinn".

Guðmundurinn: „Það á að standa Ásgeir og María inni en úti hringurinn?"
Magi maðurinn: „Já, en þá skyldu alltaf gráta eftir það mannsins hornar".

„Allir gamlir fylgja norðurvarp", segir stúlkan, þegar hún lítur léttasóttina.

Símarinn: „Það er mér hreinasta ráðgáta hvernig þér fóruð að skyggja manninn með lóm-
inn hérna".
Árni: „Á ég að sýna ykkur hvernig ég fór að því?"

Konstantínus: „Til hvers brúkar maður augun, María litla?"
María: „Til að sjá með".
Konstantínus: „En eyrun?"
María: „Til að heyra með".
Konstantínus: „En nefið?"

María: „Þú ert sannur maður."

557 Annar bóndi hallaði sér að Dómkirkjuprestinum: „Trúir vinur þinn á Guð?"

Vinur: „Nei."

Dómk.: „Trúir hann þá á heiðindóminn?"

Vinur: „Nei."

Dómk.: „Hafið þér nokkru sannað fyrir honum?"

Vinur: „Nei."

Dómk.: „Hvað standið þér! Bíðum við! Hvað hefir hann þá?"

Vinur: „Já, herra dómkirkjuprestur!"

Dómk.: „Þá er ekki annað en að þér hafið hvorki sannað hann, né hann yður, né þér hann, en hann yður, og þér standið hér hvor gegn öðrum. Hví megið þér vinna saman."

558 Klerkurinn: „Eg hefi haldið að hann Pétur væri dauður fyrir hálfu öðru ári síðan. Hvernig stendur eiginlega á því?"

Jóhann svaraði: „Já, það hefi eg nú hugsað mér, en ekki fyrr en skjátan er orðin ellefu vetra gömul."

559 Húsfreyja (við betlarann): „Þú ert víst blindur, garmurinn."

Betlarinn: „Nei, það er hann bróðir minn líka en blindur. En eg er bæði heyrnarlaus og málaus."

560 Hermann: „Hvað margir búa hérna?"

Frúin: „Æ, eg á líka litla stúlku, sem dróttinn tók, og svo á eg fullorðna stúlku, sem engin veit af."

561 Prófastur: „Hvernig líður gamla manninum, sem lá svo veikur síðast þegar eg kom? Fór hann ekki að lifna við?"

Dóttirin: „En mamma, hvenig ætli ég að fara að fá, ég, sem ekki kann eitt orð í norsku".

561 Systirin: „Já heldur fáir hingað. Hvað fáir þeir fadir barnsins?"
Jón: „Fader ég".
Systirin: „Nú, fáir meðgjafið. Þá er gott að tala um borgunina".
Jón: „Ja. ég ætlaði nú enga borgun að taka".

562 Drengurinn: „Ef ég væri guð, skyldi ég alltaf láta vera sjóveður og mokafla".
Stúlkan: „Ekki vantar fig gáfurnar, drengur, en stelpa getur aldrei átt fyrir fáir að liggja".

563 A: „Segðu mér, hvort er réttara að segja: 5 og 7 eru 11, eða 5 og 7 eru 11?"
B. „5 og 7 eru 11"
A. „Nei, það er rangt, fyrir að 5 og 7 eru 12"

564 B.: „Segðu mér, ef 6 krafsar sitji á kéarmani og fái skýtur 2 í sinn skoti, og fari detti niður af garðinum, hvað eru þá margir gatir?"
A.: „Það eru fimm gatir".
B.: „Nei, það er engin gati, því fimm krafsarnir skjóta hvorki".

565 Stúlka (hágrátandi): „Mamma, mér fyrir Karlar, sem fóru gegnt mér, allir góð".
Mamma: „Verður þá ekki að borða hana".
Stúlka: „Ég er búin að fá".

566 A: „Hvað gerir hann, þegar hann stendur á öðrum fæti?"
B. „Hann gatar".
A.: „Onei, ekki alltaf. En hann heldur altaf upp í hinum fætinum".

567 „Það er ljóta hringlið þetta í vatninu. Það stóð beint í fangið á mér þegar
ég fór út, en á bakið á mér þegar ég fór inn."

568 „Ameríkuförunum: Í Ameríku komumst við að nota bíana. S. d.
get ég sagt yður, að ég kynntist Sesselju minni í byrjun febrúar, í. marz
trúlofuðumst við, 1. apríl giftumst við, 3. júlí fæddist Karl litli
og 2 September skildum við."

569 Karlar stúlku komu inn í búð og báðu um að fá að líta á selskó á
konuna. „Hvað kostar skórinn," segja hún. „Það kostar kross hvar
meter", segja búðarmaðurinn. Stúlkan fer niður á metra og nú
leið og hún fer með skikið, segir hún: „Hún amma gamla kemur
með bráðum, fær gefið bakið-borgunina hjá henni."

570 Málarinn: „Ég máladi í fyrra mynd, sem átti að vera, af vondskeðandi ofsa, að ég
hefi ekkert fundið að laggja á ofsann í vetur í herberginu sem hún hangir í."
Annar málari: „Það skyldi mér ekki nokkið, sem ég máladi hér í vetur mynd af
Geir gamla, sem átti og lifandi, að ég hefði orðið að fara með hana dag-
lega til Björgólfs bakara til þess að láta hann sjá hana."

571 Ungfrúin: „Hvar keyptuð þið hringana?"
Hún: „Hjá Bjarna."
Ungfrúin: „Því keyptuð þið ekki hjá honum Jóni?"
Hún: „Æi, hjálpi okkur, ég er búin að vera hring fyrir hjónaband sínum."

572 Karlar stúlku situr í bakherbergi hjá skraddara-skyttunni. Hugsa maður, sem sér 35

á belsinn hjá henni, yrði á hana, en hún lofaði ekki hún gjái hann
eftir sig svarar honum aftur. „Það er víst sínum vana að farna"
segir maðurinn, stendur upp og fer.

573 Hann: „Viltu fá, ungfrú, hvað mér er hjarta næst?"
Hún: „Nei, líklegast er það niðurlagsstaf."
(Hann hann aftur upp bónorðinu).

574 Prestarinn: „Hvað sagði drottinn, áður en hann skapaði konuna?"
Þingmaðurinn: „Hann sagði: Mannininum er ekki gott að vera einsamall".

575 Hjónabandið: „Í San Francisco er skemtistöð sem stór, að maður, sem
keypti sér nýjan hatt við innganginn, var búinn að gatslíta heim
þegar hann var búinn að fara um allar búðirnar".
Valdi: „Það skipir mér eiginlega mikið. Í Chicago er búið svo stór, að
drengur á sendingaraldri, sem ætlaði sér að skoða allar
búðirnar, var orðinn skallóttur og gráhærður þegar hann kom út aftur".
Hjónabandið: „Enn verður í Ameriku er svo stór, að það gjörðist að koma
af blöði í ári við það að fara á milli skipanna að kaupa
eitthvað smávegis og fór í - en í bréfunum til viðkynningarmannanna".
Valdi: „Einmitt það! En veistu hvað er langt orðið síðan lít að veiða
hjón lifandi? Það er að láta eyðimörk í sáld og hrista svo
vel að sandurinn detti niður, þá verða hjónin gott lifandi".
Hjónabandið: „Nei, verðu nú sæll!"

576 Stúlkan (við vinstúlku): Bíddu hérna í 5 mínútur meðan ég skrepp 36

til sósaitans og segi honum snöggvast upp".

577 Inga frúin: „Sigurður, Sigurður! Við erum ekki búin að vera gift nema 6 daga og hún ert hættur að elska mig".
Sigurður: „Hvaða vitleysa, frúrinn, að ég sé hættur að elska þig! Maurildi ekki að sjálfsögðu stæparinn tvöfaldist á 7da degi".

578 Þórður: „Það er skrítið að það skuli ekki vera öndin nema 5 krónur til 50 aurunum manuda".
Páll: „Já, það verða ekki margir hjónabönd hjá okkur".

579 Pétur: „Ég veit ekkert betra en að anda að sér sveitaloftinu og vera laus við gaddavírinn".
Jón: „Mér finnst það vindlasinnum betra. Kaupstaðagaddavírinn, ég skal segja þann fyrir þig, en sá gamli fundið af honum sjálfum".

580 Hinrik: „Af hún skuli ekki skammast sín að koma svona seint heim".
Magnús: „Já, en góða mín, klukkan er ekki meira en 12".
Hinrik: „Ekki það? Hún er 2".
Magnús: „Já, en 2 er langt um minna en 12".

581 1. Karling: „Er það satt sem sagt er um hana Stínu Sveins?"
2. Karling: „Veit er það satt. En hvað er sagt um hana?"

582 Guðmundur: „Hefurðu heyrt að Bjarni er hættur að taka í nefið?"
Árni: „Hvað segirðu? Hvenær dó hann?"

582 Jón gamli hitti mann nokkurn á förnum vegi og byrjaði samræður við hann á ensku. „Þetta er gott tóbak", segir Jón. „Ójá, það er góður tóbaki", svarar gamli maðurinn, „en þó hefði átt að segja tóbakið, sem hann hér minn kann með úr Reykjavík í vor. Hann gaf mér í nefið í kirkjunni hjá Guði, og svei mér ef ég hnerraði ekki af því svo að hver einasti maður í kirkjunni varð hrædd."

583 Emil: „Sigurður er auðvitað ekki heima frammi en vanti er"
Vinnukonan: „Nei, hann er við greftrunina."
Emil: „Það lá að! Hann er búinn allt af að skemta sér."

584 Bjarni: „Gefðu mér vænan, séra minn, góðan guð, góði!"
Prestur inn: Heilög ritning kennir hvergi að við getum við aðra það eina við ekki viljum að þeir geri öðrum. Og samvalda, ég óska ekki að þú gefir mér annað".

585 Dómarinn: „Hafið þér nokkuð fram að færa, sem getur mildað hegninguna?"
Sjálfur: „Já, mig langar hálfpartinn til þess að biðja um að ég fái snjóinn á brauðið og mjólk í staðinn fyrir vatn."

586 Læknirinn: „Maðurinn yðar verður að fá súrdeigið að drekka. Eigið þér nokkuð af því?"
Konan: „Já, ég á fullan bala; ég var einmitt að þvo í dag."

587 Geir: „Maður átti aldrei að trúa neinu helmingnum af því sem sagt er".
Svarður: „Já, það er nú satt. En hvernig helmingum á maður að trúa?"

588 Arfi: „Heldurðu kannski það, að hún Jóna er trúlofuð?"

Ella: „Hvern hefur hún gert kuldaleysan?"
Ásta: „Fabba sinn og mömmu."

589
Sjúkrakona: „Það er soo ad sjá, sem tedrattinn ydar eigi vesr á aefi."
Stúlkan: „Er það satt? Blessadar reynid þér ad sjá hvar þessara það er."

590
„Jakiðk nin í vatni", stód á medalaglasi, sem Jón gamli fékk hjá lækninum handa Kerlingunni sinni. Þegar læknirinn kom naesta dag, var kerlingin búinn ad fá kaengnabólgu. „Hún hefur ekki þad ad fara ofan í vatnsbalann til þess ad taka inn medalid", sagdi Jón gamli.

591
Jón skipstjóri: „Eg aldrei lent í sjóhrakningum? Jú, ég held nú það. Tvívegis hefur skip, sem ég hefi verid á farist med öllu, manni og mús, laxinum og öllu saman."

592
Drengurinn: „Mamma, hér stendur, ad það hafi madur verid skotinn. Er ekki hægt ad segja lækninum til þess, ad gánga af sjúklingunum almennilega dauðum, úr því þeir eru ad skjálgrast við þá hvort sem er?"

593
Faðirinn: „Þurfum ekki vera dyr ofurlitla stund?"
Drengurinn: „Eg hefi aldrei kaegnt það."

594
Tveir hermenn lága saman í skotgröf. „Hvad skyldi hér til ad ganga í hernum, kaemadur", sagdi annar.
Hinn: „Eg var ógiftur og hafdi gaman af ad skemmta í ástum. En

hvað hann þér til þess."

N Sá fyrri: „Ég var giftur og vildi hafa það. Þessvegna gekk ég í hjónabandið".

575

Prestur mátaði marga fyrir nágranna sína. Aldrei minni guðhjón-
uðu spurði hann maðkjálparann að, hvað hann hefði ekki verið afbrotið.
„Hún var nógu löng, sagði maðkjálparinn. „Það þyrfti mér vonir um", segir
prestur, „ég var hræddur um að hún hefði verið afbrotin, því hundur —
inn minn náði í hana og át aftan af hanni Ýbloð". Þá segir maðk-
hjálparinn: „Getið þér ekki útvegað þeim ofnar hvolp af
sama hundakyni?"

596

Hann: „Ég giftti mig ekki, nema ég nái í stúlku, sem er mér alveg ólík."
Hún: „Það ætti nú ekki að vera svo erfitt. Það er víst nóg hér í
nágrenninu af fríðum, góðum og gáfuðum stúlkum".

597

Hann: „Ef þér ekki viljið hafa að giftast mér, þá fleygi ég mér útum gluggann".
Hún: „Hér er það víst óhætt, þar sem þér búið niðri".

598

Ferðafólk úr Reykjavík kemur að bæ, kaupir mjólk, ekodar bæinn o.s.frv.
Þegar kvöldið kemur koman af norðan að bæ og enn sömu hjónin. „Hvaða
fólk ætli það hafi verið"? segja hún. „Það virtum við ekkert, en
það var voðalega fínt, því það hafði ekki við á neinn"

599

Hann: Ef það er satt, að menningin sé komin af ánum, þá hlýtur
það að hafa verið voðalega fallegar ær, sem þér eruð komn-
ar af, ungfrú."

600 Nýi presturinn: „Eg hefi heyrt eptir honum Jóni Einarssyni, að hann segði að niðurnar mínar væri eptirlætisar".

Sóknarnefndarmaðurinn: „Hér skuldu ekki vera neitt mark á því, presturinn minn, hann hefur aldrei neina meiningu, hann Jón, hann lepur bara eptir það sem hann heyrir alla aðra segja".

601 Ung stúlka: „Jú, það er satt að það eru karlmenn sem hafa fundið bæði norðurpólinn og suðurpólinn, en hér skuldu nú bara ekki hvorki það verður ekki borið, sem finnur norðurpólinn, eða finnur".

602 Ágeir: „Þessari regnhlíf hafið þér stolið!"

Bjarni: „Ekta vitlaus, mannræfillinn!"

Ágeir: „Hvað er þetta, getið þér ekki verið kurteis Kurteisi lega, þegar kurteisi lega er á góðu geði?"

603 Frúin: „Eg hefði nokkuð meiningu, að konan ekki hefði heim fyr en kl. 3.^{ur} hún hefur ekki komið dúr á auga".

Maðurinn: „Hún ekki hafði"

604 Maðurinn: Eg átti að skila kveðju frá konunni minni og spyrja hvort ég hefði ekki gleymt regnhlífinni minni hér í gær".

605 Kaupmaðurinn: „Hafið þér maðmeli?"

Verslunarmaðurinn: „Já, ég held nú það; nr 83 stórum".

606 Lækninum: „Hvað hefur hann drukkið?"

Sjúklingurinn: „Já, hvítvín.

Lækninum: „Bara hvítvín?"

Sjúklingurinn: „Já, í fyrra skiptið frá kl. 8 til kl. 1 um nóttina, og í síðara skiptið frá kl. 2 f.h. til kl. 7 um morguninn."

607 Konan: „Hvernig hefur annað eins sem fullur heim; fær ekki gefur frið á heiðra, maður".

Manninn: „Þarðu frið, Helvíti, annars skal ég gamga eftur þegar ég er dauður og áseðja frið".

Konan: „Sér verður þá að minsta kosti ófullur".

608 Sigríður: „Nú er ég búin að skrifa að ég elski hann, en hvort á ég nú að senda Jóni eða Karli bréfið?"

609 Mánudag hittir presturinn Láka og ber upp á hann, að hann hafi sofið miðri messunni daginn áður, en Láki neitar fast. „Já, hvað haldi ég um, úr af hverju lagði ég?" spyr presturinn. „Ég löðrunga um" segir Láki og hnyklar sig um. Ég löðrunga um, — ég löðrunga, — nú ég löðrunga um — guð".

610 Presturinn og meðhjálparinn fóru saman „á handfæri". Þegar færi kom á miðin, sér presturinn að þeir hafa gleymt beitunni og segir: „Hvert fór á sjóðbullandi — — ja, nú er eldur að vera prestur og muna eftir sæja það sem mér á".

611 Vinnukonan (sem er að fara úr vistinni). Og svo vil ég banda góðu á, að kyssillinn

að eld hússyfilinn gerizt að búrinu".

612 Herramaður: „Það kom fátæklings-stelpa til mín í morgun og bað mig um hjálp, hvað hann væri saltinn, svo ég kendi í brjósti um hann og sagði honum að fá hérna fulla sína fyrir minn reikning. Hvað kostar það sem hann fékk?"

Veitingamaðurinn: „1 kr. 75 aur."

Herram. „Hvað fékk hann þá?"

Veitingam. „8 glös af öli og 5 vindla".

613 Hún (stendur sig sjálf): „Mikið hreint dömulærið er ég annars fallegt. Væri ég karlmaður, stæði ég undir sinn gistivin hér".

614 Árni (reiður): „Hitti strákurinn fyrir utan sendi steini í gegn hér á dyrnar. Ég skrifaði pabba að fá refsa honum duglega fyrir það".

Bjarni: „Hitti hann fyrir með steininn í sér".

Árni: „Nei, sem betur fór gerði hann það ekki".

Bjarni: „Já betur það ekki varð drengurinn minn, fyrir hann hefði alt af markið".

615 Árni: „Það er satt, að fótboltaspilinga eyðili minnum".

Bjarni: „Ekki trúi ég því; ég er ekki enn búinn að gleyma vindlinum sem ég fékk hjá þér fyrir missiri síðan".

616 Á: „Hafði ekki skammir hjá konunni fyrir það hvað illt hún hefði gert?"

B: „Nei, - ég fór ekki fyrr en ég kom heim".

617 Hann: „Skynsamir menn afsaka mann alla, ígrunda það og yfirvega. - En heimskingja

ingjastur spyrjandi altaf vissir í sinni sök."

Hún: „Ertu nú vissum spekka?"

Hann: „Já, það er ég alveg viss um".

6,18

Bárður: „Hefur nokkurt merkilegt kvenfólk spyrt, hvárki mínu, meðan ég var í burtu?"

Sjónarvitni: „Já, það hefur eptir hermi einna einasti stúlkan eitthvaðan til grár á meðan".

6,19

Gerða: „Heldurðu að skotspónninn á hérnum hérna spyrji hvaðan hann fái sín gjöf?"

Ella: „Já, það getur hann áreiðanlega, því hann er einmitt að láta alla sleggjuna hjá sér gjalda".

6,20

Þórður (kemur fram í eldhús og sér þar hrærast örmagnan einan vanda að sendaboðanum): „Nú get ég bara ekkert sagt, Lína".

Vinnukonan: „Ég, sei sei! Þessi er dálítið öðruvísi en maðurinn yðar".

6,21

Kunningjakona: „Getur þú mér sagt, sem ert mikið meiri spámaður en ég, hvað ég ætti að fá mér að borða eitthvað".

Ella: „Já, mér þykir vænt um það, en ég elska súkkulaði."

6,22

Þórarinn: „Veistu hér af hverju er hér staddur hér frammi fyrir mér?"

Heimasætan: „Já, það er af því að hér hafið ekki boðið mér að".

6,23

Vinnukonan: „Það vildi ég vissi hvort húsbóndinn er vanur að sofa hjá mér af því hann hann er svo elskur við hann eða hvort hún er vanur að sofa hjá honum af því hvað hann er elskulegur við mig".

6,24

Bóndinn: Ekki vænti ég að hér ágizt einhverja gamla flík, sem hér vildu selja mér, 4

lil að stíga mér með?"

Herramaðurinn: „Vei, eg bíðdu við; hérna hefurðu aðgöngumiða að nýja leik-
húsinu mínu, sem á að leika í 1. sinn óttöld – svo getur þú klappað
þér til hita".

625

Lærisveinn: „Ef þér viljið vonast góðs hafa, verðið þér að hætta að ergja yður og ekkja drykkju".

Sjúkhúsgarðurinn: „Hvernig get ég orðinn eg verið ergjulegur, ef ég má ekki onnabka á óli?"

626

Frúin: „Maðurinn minn ekemdir sér langtegst við fornegjni."

Vinkonan: „Jú, ég held að það sé auðséð, að hann líkist yður."

627

Konan: „Af hverju ertu að gráta, Viddo litli".

Viddo: „Af því ég get ekki teiknað fleiri gula".

Konan: „Skiptu þeim þó í vora þrjú".

Viddo: „Þau kunna ekki fleiri í hana heldur".

628

Jens litli er að renna sér niður handriðið með tröppunum, eru mamma hans
segir hann hvað hann sé að gera mína. Þá segir strákur: „Eg er að kína til
barna handa fátæku börnunum, mamma mín".

629

Maðurinn: „Þú átt altaf að halda handinni fyrir munninn, Kári minn, þegar þú hóstar".

Kári litli: „Því þá það? Ekki dettur kaungaðurinn þó út úr mér".

630

Herramaðurinn: „Þér minnið mig á sótina, frúkan".

Þjónustufrúkan (sem er ordlögð fyrir gaðvarzku): „Hvað meinið þér með því?"

Herramaðurinn: „Það þolir engum að kuma nálægt sótinni".

45

631 Stúlkan: „Hvers eystra ámma sýnist eður ég vera líkust?"
Piltarnir: „Þínn fríðustu."

632 Kennarinn: „Til hvers er hestunum haldið, Karl litli?"
Karl (veitingamannssonur): „Hann er haldið á nautaskeik"

633 Lærisveinn: „Hvenig stendur á því að þú heilsið mér altaf svona einkennilega;
þú þekkir mig þó alkunnr."
Maðurinn: „Jú, ég þekki yður mæta vel, lærisveinn minn, frá því ég veitið mér
sod á ágæta ataunni. Eg er nefnilega líkþreiðusmiður."

634 Stúlkan: „Annað hvort gæfði ég mig alls ekki, eða þá einungis að því, að
mér líst vel á piltinn — en þó verður hann líka að vera vel ríkur."

635 Skólakennarinn (úti á hestbrigningu með lokuð regnhlíf á handleggnum):
Hafðu hana eins og hana, nú mundi ég geta að haga regnhlífinni með mér
og samt er ég holdvotur."

636 Bóndinn: „Heyrið þér, frúken, á jörðinni eru hérumbil 17 hundruð mælióna
manns. Saraf eru að minsta kosti 7-8 hundruð milliónir skinn.
Heyrið þér yður nú, frúken, að af öllum þessum hundruðum mælió-
na kunna, eruð þér sú eina, sem ég elska."

637 Jarðarinn (við dóttur sína, sem er að búa sig á dansleik): „Að hverju ertu að leika,
Anna mín? Vantar þig hárkambinn minn?"
Anna: „Nei, hann er hérna; en ég finn hvergi hárið mitt."

41

638

Frúin: „Það gegur langt inn mairo upps af mat, síðan eldaðiekkan kom".

Maðurinn: „Það er víst af því, að hún hefur ypparað kaffur en hún".

Frúin: „Nei, ekki er ég nú viss um það, en því kvað langt inn mairo síðan".

639

Faðirinn: „Nei, þáð því ekki hann dóttir mín, góðurinn minn! Ég vil ekkert hafa fyrir manni fyrir langdaginn, sem er svo heimskur, að hann getur dottið í hug að eiga mína dóttir, sem ekki hefur meiro vit í kollinum, en dóttir mín hefur eins og hún hefði, með því að gefa sig mínnsta á tali við það að hún gæti kannski gert".

640

Ungur vinnumaður: „Jæja, því ertu þá búinn að lesa bókina mína um [illegible] hún?"

Stúlkan: „Hún er hreinasta afbragð; ég var ekki búinn að lesa neina svo skemtilega af hennis sögum ég skömmustu".

641

Bóndinn: „Þú ert ákaflega fær að hafa sagt þinn húsbónda gegn, að hann sé góð sorpari og maunbrak".

Vinnumaðurinn: „Já, víst er það satt, en ég hefi samt aldrei sagt það".

642

Jörgen litli: „Hvað er það, sem skeður þarna?"

Lísa litla: „Veistu það ekki? Það er vindmylla."

Jörgen litli: „Vindmylla? Hvað er gert við hana?"

Lísa litla: „Nú, vindurinn keyrir á vængina á henni".

643

1. Kún: „Er það virkilega satt, sem sagt er, að þær fari með vinnukonunna sína eins og hún væri ein af kýrskepnunni?"

2. Kún: „Nei, það veit ég, enn allt veit, að það er ósatt; ég sem alt af ensöðlið og góð við hana".

644
A: „Eg talaði áðan við mann, sem vagði að ég yrði soo líkur föður"
B: „Sagði mér hver það var, svo ég geti lumbrað á honum í staðinn".
A: „Já getur sparað þér það ómak, því ég gerði það strax."

645
Kinan: „Það annars heldur leiðinlegt fornafnið á þér, að hitta þó heldur".
Guðrún: „Hvað soo sem gengur nú á?"
Kinan: Á sprengidag kemuðu ekki heimsóknir en á ger; á ger komuðu ekki heim sóknir en á dag og hefði ég ekki átt þau í dag, þá hefðuðu ekki komið heim sóknir en á morgun".

646 „Það er sannarlega miður leiðinlegt, hvað mönn finna upp nú á dögum: Fríðlaus lofstöðugleiki, hestlausir vagnar og raflausir húðir".
B: „Já, bara heim talsíma nú að finna upp á sinn emsó?"
A: „Hvað er það?"
B: „Símalaus heimanmundur".

647
Guðrún: „Jæja, góða mín, nú er ég búinn að kaupa mér alpa-ábyrgðsbréf 2000 krónur"
Kinan: „En hvað þú varst hugsunarsamur að gera það. Nú þarf ég ekki að eyða aurunum þínum nú að fara varlega, í hvert skipti sem þú ferð að heiman".

648
Á: „Þú mátt svei mér hafa altar hlöðu í framtíð, ef þú altar það að ná í svona túlka gjöfinga".
B: „Helmingi fleiri klósett verð ég að hafa í framtíð, ef ég ná aftur í hana".

649
Auglýsing: Allskonar vefnaðarvara, svo sem undarnæfinbyxi og aðra sundmóa áverkar, fást altaf í verslunninni á Laugaveg nr. 219.
Önnur auglýsing: Herbergi óskast, hvuða stúlka sem er 5 álnir undir loft og með

þeram gleymum máti sólu."

è 650 Laxnirim: „Þér verðið að sjá um, að Hermann gjöri hafi rósa kreistinga."

Gradurim: „Kreistinga! Eg held hún sé nú eitthvað sjúk og kreistingar leysi, sem skjótast
um hjólið að minsta kosti sjö síðunum á dag."

è 651 Laxnirim: „Þér verðið að sjá um fram alt um það að maðurinn gjöri hafi fullkomna ró.
Eg hygði sooddan ógna háreysti: svefnherbergjum hans, þegar ég skrifa óðum."

Frúin: „O, það var bara ég, sem var að skipa vinnufólkinu að sjá um að engjum þvívegis
verði þau vinni."

è 652 Vinnufólkið (sem hafði orðið upp við viðtökuna): „Eg vildi nú gjarnan vera hjá hjónunum."

Frúin: „Nei, oftlega þér eitthvað að þjóna að gjöra sólarinnar."

Vinnufólkið: „Nei, það verður nú ekkert af því; þegar ég var búin að skola af hvorum
allt saman, skrapa ég af þeirra miður stöðu, að mér varð ómögulegt að elska hann."

è 653 Frúin: „Hefurðu nú hnoðað brauðin vel, Anna mín!"

Vinnufólkið: „Já, það getið þér reitt yður á; líttið þér á hvort ég er ekki orðin hrein
um hendurnar."

è 654 Herrann: „Það er leiðinlegt, að maður skuli ekki geta skipst á skoðunum eins og gamanyrðum."

Frúin: „Hvernig þá?"

Herrann: „Ja, t.d. ef maður gæti fengið eina nýja frúna þegjandi glænýja."

è 655 Herrann: „Þú ert alveg hættur að klappa rottuhundi þínum blíðlega hendi mér": Er þér hætt að þykja vænt um mig?"

Gradurim: „Nei, mér þykir svo vænt um þig, að ég finn ekkert nýtt blíðlegt hendi þér."

Pétur: „Hæja, Lína mín, fékstu veik hjá henni Frú Bríeu?"
Vinnukonan: „Já, madis eins, þegar ég sagði henni að ég hefði verið 3 mánuði hjá gdm."
Frúin (upp með sér) „Nei, virkilega!"
Vinnuk.: „Já, hún sagði, að fyrst ég hefði getað haldið það út, að vera 3 mánuði hjá gdm, þá hefði ég að vera samur engill".

Aumau: „Hafið þér til vakjarakkutaken?"
Vísmiduriun: „Já, hvað má hún kosta?"
Daman: „Það geri ekkert til hvað hún kostar, ef hún aðeins er eins og ég vil hafa hana, nfl. sorteidis, að hún vekki vinnukonuna en ekki alla fjölskylduna í húsinu".
Vísmiduriun: „Jæ mikið hefi ég ekki sorteidis vakjarakkutaken, frú mín góð, ég hefi aðeins fæðzar vinjalega, sem vekja alla fjölskylduna, án falsa vinnakonan kemur hér".

A: „Hann Hansen vori eflaust búinn að sólunda allann eignann sín- um hefði hann varið öðruvísi".
B: „Svo, hvernig gat hann afborgað þeð?"
A: „Hún hefur sólundað þeim öllu!"

1. Student: „Hvernig farið þið að þarna á Amerikn, að koma upp heilum bæjum svona á svipstundu?
2. Student: „O, það er ofur einfalt. Við byggjum fyrst veitingahús og svo koma fólkið af sjálfu sér."

Hann (við konu á reiðh.) „Ég skildi aldrei hvers vegna hann hefur aldrei getað lært

hadd á hestinum einum og fóer."

Hún: „Já, en ég er líka búin að vera gipt í mörg ár."

661 Frúin: „Hvaðer að ejá þetta! Eruð þér svo óvanar, að láta mig ejá yður vera að ganga úti í hjólunum minnum?"

662 Prinsessan: „Nú, þér hafið svo gott sagt mér að ég ætti að vida þetta sjálf."

Bróðirin (við ungfrúna dóttur sína): „Hafði ég ekki rétt fyrir mér, þegar ég sagði, að þið mynduð ríðast dagleya, þegar þið vorud gipt?"

Dóttirin: „Nei, þvert á móti. Við höfum ekki talad eitt einasta orð hvort við annad í mánud!"

663 Maðurinn: „Hvor þessara mynda líkar þér betur?"

Flokksforinginn: „Ja, það er ekki gott ad segja. Önnur er ljómandi fallag, en hin — er alveg eins og fóer."

664 Sveitakarl kom í búd á Stokkseyri og vard litrótt um ennidið mikla. Búðarmaður Karli ad orði: „Ja, það var naumast þér vorden vandi."

665 Það var sínsid til Lúðvíks og hann bedinn ad vitja ejúktar konu úr laugu í burtu. „Vegalengdin gerir ekkert til", sínsadi Lúðvík um til baka og vard glaður við. „Það er önnur skína veika þarna skamt frá, sem ég vard ad vitja, svo ég get dregid tvær flugur í sama höggi."

666 Frúin: „Eldabuskan okkar er vodalega sein."

Frú B: Ja, ekki er okkar skárri, sem þegar við águm vorið gleymir

til middags, verdum vid aetlaf ad ekki óhvo fús ad koma, adfad
é vonófseim til fráhvarfs".

667 Konarinn: „Geturdu sagt mér, Pétur litli, hvad falsmi er?"
Pétur: „Falsmi er forrádur, sem madur talar í annan endann á, eodfad
begnist í hinn endann á manni".

668 Frúin (= sína): „Flen adur latum minn, komid fólk á augabragdi! Hann Georg
lilli gleymdi íbeginning."
Latunarinn: „ctú, skyrfil fólk endilega ad bródka íbeginningum ofrad?"

669 Prófessorinn: „Gelid fólk sagt mér hvad hausthúsum ein arma er af Karlm. ad Kvennmanni
Stúdentinn: „Hún er af Kvennmanni".
Prófessorinn: „Fad er rétt, en hvernig vitid fóer fad?"
Stúdentinn: „Af fví Kjálkarnir eru ecki eins nir."

670 Frúin: „Brauns, sem ég keypti hjá ydur í gær, var svo gleymdur, ad fad var ónýtt"
Bakarinn: „Já atla ég ad láta ydur vita, ad ég hefi ekki ad baka brauns áður en fér fóduet".
Frúin: „Ég skal nú svo sem ekkert muna fad, fad hefur eyrid eitt af braudunum sem ég keypti
á gærhjá ydur"

671 A: „Fér ættud ad vera ánægdur med fad sem fér hafid".
B: „Fad er ég líka; en fad er fad eina ég hefi ekki, sem ég er ánægdur med".

672 Prestarinn: „Fér viljid skilja vid mannin ydar, en hvad er fad nú eiginlega sem gledur ber á milli?"
Konan: „Fad, ad ég vil skilja vid hann, en hann vill ekki skilja vid mig".

52

673.

A: (les í dagblaði): „Hér stendur að Englendingar noti hér hafi fundið upp hraspalann af tveir".

B: „Finst þér það vera notkun í því? Ég hefi þekkt hér síðan ég fæddist".

674.

Konstantinus: „Getur þú sagt mér, Soffía litla, hvað hryggurinn er?"

Soffía litla: „Hryggurinn er margir smá liðir, og á öðrum endanum er höfuðið, en á hinum endanum aftjáan við".

675

Skólabróðirinn: „Mikið vandræði er það, hvað ég er orðinn minnislaus. Það er farið, sem mér er ómögulegt að muna: Í fyrradagi nótt, í annan máta tólf og á fimtja tagi — ekki! mig man ég ekki hvað það er".

676

Frúin: „Þú átt að fara að segja að utan líka, hérna".

Vinnukonan: „Nei-nei; ég er þó ekki vitlaus upp á þeim mun að ég er ekki að innanhúss-verk".

677

A: „Ég vildi að ég vissi hvaða orð það er sem hefur ekkert þekkt til mín".

B: „Hvað stendur á fæti?"

A: „Að ég sé flón og kunni mín ekkert hérna".

B: „Nei, það hlýtur að vera einhver önnur þekkir þarna".

A: „Já, auðvitað."

678

Málarinn: „Hvenær ætlar að fara að mála hjá mér; en hefur hann nú upplag til þess?"

Bóndinn: „Nei, ja hann um nú ekki, en þá getum við víst fengið þar eins og Kaupti Kaasann nú málninga áhöldunum".

679

Hann: „Ekki viss í því hvort, að þú þekkir Kunna mína".

Hún: „Já, ég þakki hana meira að segja mjög vel."
Hann: „Hvar hafið þið búið?"
Hún: „Við höfum að vísu aldrei búið, en ég hafði einu sinni vinnukonu, sem
var hjá Pétri um tíma"

680

Hún: „Ég sá að bróðir góðar skyrtu eyðslu mína í gær."
Hann: „Ég vildi heldur að það hefði verið bróðir hans, sem hefði keypt eyðslu hennar."

681

1. Bóndi: „Hvað dog hefur þér liðið best á æfinni, Lasm?"
2. Bóndi: „Það var dagin eam ég var dauður í 2 ára heimsstríðinu."
1. Bóndi: „Var það svo hræðilegur dagur fyrir þig, Lasm?"
2. Bóndi: „Já, því ég þóttist svo viss um, að ég yrði dauður í 4 ára heimsstríðinu."

682

Rokkinn karlmaður segir við drengbarnið, sem sat á hnjám mömmu sinnar,
er var feitlagin: „Skárri en það nú skinkuvaxin á þér, strákur litli"
Drengurinn: „Ekki er þér nú líkt á mér, en þú ert líka bara að éta hann á hann mömmu".

683

Lúkas (gyðingakona spyrst): „Já fyrst að dæma, Kristján, frá Kvennagili
konunni og krakkaunum hennar. Sko! Það var illa gert. Það var mikið
illa gert. Þú varst góður strákur; þú vissir líka af því. Þú
varst góður söngnaður. Söfnuðurinn saknar þín. Hóla kór má
sakna þín. Vér söknum þín allir. En hvað um það, — þú hefðir
ekki lifað þín til eilífðar. Amen.

684

Kona talar til barns: „Hún frú Sigríður, móðir þessa heimilis, hún á þjáð, hún
er sorgfjáð; hana vantar tíma, hana vantar vonina og hana vantar kær-

Hún: „Jú, ég þakki hana meira að segja mjög vel."
Hann: „Hvar hafið þið séð?"
Hún: „Við höfum að vísu aldrei séð, en ég hafði einu sinni dimmuhorn, sem var hjá Gretu nú Línu"

680

Hún: „Ég sá að bróðir gaf systur mína í gær."
Hann: „Ég vildi heldur að það hefði verið bróðir hans, sem hefði keypt systur hennar."

681

1. Bergari: „Hvað dey hefur þér liðið best á ævinni, Lassi?"
2. Bergari: „Það var daginn sem ég var dæmdur í 2 ára betrunarhúsvinnu."
1. Bergari: „Var það svo hræðilegur dagur fyrir þig, Lassi?"
2 Bergari: „Já, því ég þóttist svo viss um, að ég yrði dæmdur í 4 ára betrunarhús."

682

Rokkinn karlmaður segir við drengbrotsku, sem sat á hnjám mömmu sinnar, er var spilandi: „Skárri en það nú skemmtarinn á fón, strákur litli"
Drengurinn: „Ekki er fón nú líkur á nær, en fón ætlar hann að eiga heima á hann mömmu".

683

Lúkas (eftir Egilsstaðabók): „Það fórst að deyja, Kristján, frá konunni kæru og hræddum börnunum. Sko! Það var illa gert. Það var mikið illa gert. Þú varst góður eiginmaður; þú vissir ekki af þeim. Þú varst góður föðurnum. Syrgjandi. Hörðum kór má salurinn þinn. Vér söknum þín allir. En hvað um það, — þú hefir eflaust lifað þér til hamingju. Amen.

684

Kona talar til barns: „Hún frú Sigríður, móðurbesta heimilis, hún er fjöð, hún er sorgfjöð; hana vantar krónu, hana vantar vonina og hana vantar ró

leikum. Það brestur á hann eins og ógnum hérna fram á fjöllum fegurðarinnar enn hangd á hana. Biðjið fyrir honum í Drottni; allri ást óg það. Amen.

685

Festingar-ordin: „Ég ámæli gleði, allra manna mesta hefjar dóvel-menni í minni sorgt, óg fastfesta fæ, vestings veinsiltíðan Hall-bera Gísladóttir, með öllum holtum og heðnum, gögnum og gæðum, vötnum og veiðistöðum og öllu fé, sem þar á lystur. Það er skrifað á gömlum kerlingabókum, að við eigum að eigast einn góðan dag og mánuð að óttlus."

687

Í Ringum 1840 versladi danskur kaupmaður, Ebbesen að nafni, í Búðarkrók, þar sem síðar stóð hin stóra sölubúð Thomsens kaupmanns. Einu sinni kom bóndi í búð Ebbesens austan úr Flóa, meinlaus og fáfróður; bóndi var fyrir innan búðarborðið, sjandi Ebbesen nú eitthvað óg skildi ekki hverju Ebbesen svaraði, óg hvað, en Ebbesen hafði bónda utanundir og hafði hann fram fyrir búðarborðið. Bónda varð eigi mátt nú en óðar, að hann sagði: „Já, skítsex fyrir mér hann fressi Ebbason"! og fór sína leið.

Á Eyrarbakka var verslunarstjóri Pétur Duus, er síðan var á Eyrarbakka og síðast í Keflavík, en Pétur Thomsen átti verslunina. Einu sinni hafði Duus mann einn, sem verslaði við hann, utanundir; maðurinn var fyrir utan búðarborðið, en Duus fyrir innan. Fyrir maðurinn fékk hinn-hæstum vatt hann sér inn fyrir búðarborðið, hóf Duus upp á loftbrodd óg skellti honum niður. Pétur Thomsen var í næsta herbergi, heyrði klukkurnar óg sagði: „Hvað gengur þar á?" Hraðvirkur svaraði: „O, ekkert nema það, 5

á hann datt hann Dauð".

688 Þegar eða Einar Þorlaksson var veitlur Sandbúa á Hvalfjarðarströnd, varð Karlinga einni, sem hafði veitt sóknarbarni hans, að orði: „Ja, skyldi Jesús þá ekki trúað við hann Hallgríms sálugu".

689 Stúlka svaraði konunni: „Eg vildi ei vera dauður og komast til guðs míns góða, og þá væri dauðar ekki, sem hérna í mínu og Guðnýu mína, og komast til a....., þó mundi það ei eiga, hvorki þeir lengi eftir hún tóma að lifa".

690 Þórir: „Ekki það væri ekki nálægt fyrir mig að skrifa á hattinum, eða ei Egypti á gólf; mér finst að hann eigi ekki vel við hérna á mér".

Friðrik konungur: „Heldurðu ekki að það væri ódýrara fyrir okkur að fá skipstjóri á hárinu?"

691 Hann kalli: „Pabbi! Eg sá sjónhverfingamann, sem breytti öllu svörtu í hvítu".

Faðirinn: „Það er nú ekki svo galdur á mörgum, sem hún mamma þín getur gert: Hún lekur 100 krónu seðil hjá mér og breytir honum í hatt."

Þegar Níels Lárusson giftist Kristínu Péturs dóttur, fékk hann mörg aurana í heimanmund með henni voru sem. Þá var það alltaf málsháttur móður hennar, Hönnu Gísladóttur, þegar giftingin bar á góma: „Hann fékk vont sem, hann Níels minn, þegar hann giftist hérna Stínu".

693 Drengur: „Eg átti að kaupa einn túllu af skrúfjárni og appelsín".

52

Búðarkjónninn: „Viltu fá sem ekki annan svo ágætis lit en sandpappír.
Ertu svo mögi ekki orðin hann?"

694
Kona: „Ég ætla að kaupa 1 thermometer af þeim."
Búðarkjónninn: „Hvað meinið þér?"
Kona: „Ja. Kannske þá heiti hitameter".

695
1. Skólapiltur: „Ertu kominn, Stjáni? Hér eymist þú svo fólk í frakkanum."
2. Skólapiltur: Únei, Pési minn, ekki er ég nú svo, en svo kemur
kaldið aftur á morgun mórgunn."

696
Kennarinn (í efsta bekk kvennaskólans): „Getur nokkur ykkar,
stúlkur mínar, sagt mér af hverju það kemur, að líkaminn
manns er heitur?"
Ein (á 16. árinu) Það er af því að hann glóir, sem kemur í hjartanu á manni".

697
Frú A: „Ég hef keypt sápu eftir auglýsingunni hérna, að hún verði alls ekki eftir hans hafði".
Frú B: „Hann er reglulegur asni, maðurinn minn. Ég veit ekki svo
ágætlega eftir hans hafði".

698
Hann: „Viltu þá hvað fróðan, mig dreymdi í nótt, að ég væri giftur hvað heldur þér að það boði?"
Hún: „O, það boðar ekki annað en það, að þér ætli samari í bæinum en í sveitinni".

699
Kona við mann sinn, sem kom seint heim: „Þú lofaðir mér, að koma heim
þegar vísirinn á klukkunni stæði á 12 og nú er hún orðin 4."
Maðurinn: „Já, en ég meinti auðvitað stóra vísirinn".

700 Skuddarinn (við mgan barón, sem skuldaði honum fyrir margra fata aðg.):
„Eg fer nú ekki eitt fet úr fyrir ykkar dyr, fyrr en þér hafið borgað
mér upp í topp alla sem þér skuldið mér."

701 Barónin (við þjónínu): „Lagaðu til í herbergjum handa þessum herra,
því hann ætlar að halda til hérna hjá okkur fyrst um sinn."

702 Berta: „Af hverju ertu svona rauð og á svipinn núna, Ella mín?"
Ella: „Af því að hún Agnes trúði mér fyrir leyndarmáli í gær, sem ég
ætlaði að segja þér, en get nú ómögulega munað hvað það var."

703 A: „Hvenær ætlar þú að búa til mat?"
B: „Jú, það kemur þar, en þér getið ekki fengið neitt um lífsins á ekki hérna."

704 Ella: „Hann Jósafat minn segir að ég fríkki með hverjum degi, sem ég lifi."
Vinstulkan: „Mér finst að þú ættir þá að láta hann sjá þig einu sinni".

705 Herra (við mgan mann): „Nú, nú, vinur minn, hvaða lífsstöðu hafið þér hugsað
þér að velja?"
Ungi maðurinn: „Mig langar mest að gjalla til að verða bankastjóri; svo ætla ég til útlanda,
Kanske til Ameríku."
Herra: „Nú-já - ég vona gjaldkeri"

706 Drengur (sem sá eplakassa detta af vagni, svo eplin hrundu úr honum): „Hann
var heldur hár! Nú er ég nýbúinn að eta mig sprengaddan af gulrófum".

707 Daman: „Það er ekki fyrsta flokks tízka að vera hjá yður".

Slátrarinn: „Jú, það getið þér reitt yður á, frú."
Konan: „Segið þér það einhverjum öðrum, en mér; ég hef sofið
yfir 20 ár."
Slátrarinn: „Nú, jæja, — þér eruð þá líklega farin að meyna, elskan mín."

708 Rostinn maður sagði við stúlku í dansleik: „Ég elska yður, ungfrú Björg."
Björg: „Hafið þér sagt henni mömmu það?"
Maðurinn: „Já, fyrir 20 árum síðan."

709 Sýslumaðurinn: „Hefurðu notað í vösum þínum?"
Fanginn: „Já, það hef ég."
Sýslumaðurinn: „Nú, hvernig þá vörur með það."
Fanginn: „Það get ég ekki, yðar velbornheit, því það er bara gat."

710 Forningadrengur: „Nú á ég ekkert norna 25 aprins gatir. Hvorki á ég nú að
kaupa mér brjóstsykur fyrir hann eða láta taka mig."

711 A: „Þekkið þér gatið á túttunni, sem framhjá gekk og svarði ekkert hvað yður minnti?"
B: „Já, það gerði ég."
A: „Og þó hef ég frelsað líf hennar."
B. „Svo-o! Hvernig vitnar það við!"
A: „Við vorum einusinni trúlofuð; en einusinni sagði hún við mig, að hún
vildi heldur drepa sig en eiga mig — og þá sagði ég henni upp."

712 Maður á veitingahúsi: „Er þér nokkuð að óþokkinn, má ég spyrja?"
Þjónninn: „Er nokkuð að óþokkinn?"

Maðurinn: „Já, ég veit ekki – en má hann hugga hún hugga?“.

712 Maðurinn: „Nú skiðið þér hann Langlemóður mína á járnbrautarstöðina.
Þér standið já 10 aura á hjólið á staðinum“.
Skillinn: „Jú, en ef þú ert skyldir mín ekki vera með leðurinn“.
Maðurinn: „Þá fáið þér 2 krónur“.

714 Damon: „Heyrðu, drengur minn, hvar ætlar þú þér ekki fyrir að láta rokkurn
mann ríða á þú eða fær ekki að reyna vindlinga?“
Strákur: „Ja, hvað á maður að gera, þegar maður hefur ekki tað á að reyna vindla.“

715 Þjónninn: „Munið þér eftir því þegar þér báðuð mín fyrir 10 árum síðan og
ég byggðraut yður?“
Hann: „Já, það er ein hverjar klukkustundir endurminningar mína frá æskudögunum“.

716 Læknirinn (hjá veikum stúlkunni): „Hvað ertu þér gömul?“
Sjúklingurinn (þegir).
Læknir.: „Hvað ertu þér gömul?“
Sjúkl. (þegir enn).
Læknir. (við hjúkrunarkonuna): „Komið þér með hitamælirinn!“
Hjúkrunarkonan (þegar hún var búin að mæla hitann á sjúkl.): „37“.
Sjúkl.: „Nú, ég hélt ekki að þér væruð það sama, hvað ég er gömul“.

717 Egypskur maður: „Það segja allir, að litli drengurinn minn sé efnilegur mynd[ar]smið mín“.
Vinur hans: „Láttu þér ekki leiðast það, því það er satt, að þú ófríðara sért
barnið er, því laglegra verði það þegar það stækkar“.

718 Kaupstaðarstúlka (við sveitakonu, sem er að mjólka kýr á stöðli): „Getið þér sagt mér, hvar á mjólka líka hérna sem þarna standa?"

Sveitakona: „Nei."

Stúlkan: „Hvernig?"

Sveitakonan: „Af því það er boli."

719 Sýslumaður: „Því skaraði elskan strax niður manninn, sem hengdi sig?"

Vitnið: „Af því hann var ekki alveg dauður, hr. sýslumaður."

720 Kerlu konan: „Hvað heldurðu að móðurmál þitt, Ebba litla?"

Ebba: „Það er málið sem hún mamma mín talar Kartöflunum við."

721 Madama Andersen: Hérna getið þér séð, madama Sörensen, að þessar fyrir-lestrar stöðl kosta sig fyrir sem aðra 10 aurunum, sem ég átti. Nei, það skal engum detta í hug leggja mér á háls fyrir það, að ég skuldi ekki minnsta síðasta eyri upp á borðið núna."

722 A: „Hvernig líst þér á mig annars á frökken Thomsen?"

B: C, nógu vel. Hún er í skrifinu 6 tíma, en lætur sig fyrir að vera 8 tíma, heldur sjálf að hún sé 4 tíma, skotin sig eins og hún væri 3 tíma og ber sig til eins og hún væri tvítug".

723 Daman: „Ég ætla að kaupa hérna dálítið af skemtipappír."

Afgreiðslustúlkan: „Því kaupum þér ekkert til af honum sem stendur en það er vont á honum á morgun."

Daman: „Nei takk, ég þoli ekki að lúin sé lengi."

61

724 Þeir skömmu voru á brodur á Frakkl., og hafði annar þeirra misst
konuna sína, en hinn misti nú sama leiti konuskrifil, sem hann
átti. Hina sókn ar þeirra, sem var ókunnug í sókninni, fóru þá
að kenna alla þann bróðurinn sem misst hafði konuna, en sá vildi
ei kenna hjá þeim bróðurnum sem misst hafði konuna. „Þér hafið
misst mikið", sagði hún, og sá missti vendurvist ekki bætur; þeir
vilja það bezt sem reyna". — „Ekki þarf ég nú svo mikið um það",
sagði hann. „Þetta var skrifli þó upphafi og ordin leiðinleg, og
þegar við seinasta vorum tveir með hana, var hún orðin gleðnuf é
sundur". Þeir tóku nú það ráð að hjálpa sér og rauku á dyr.

725 Forðum fóru Englendingar vildi fyrir hvern mun sjá Voltaire.
Voltaire bað að segja honum að hann væri veikur. Ekki dugði það;
Englendingarnir vildi samt sjá hann. — „Segið honum þá að ég sé dauður",
sagði Voltaire. Englendingarnir sögðust þá aldrei vera að ónáða
hann. — „Segið honum þá að djöfullinn hafi sótt mig", sagði Voltaire.

726 Sá arfurinn hafði tekið upp á því að leika mann einu sinni, og þá kunni hann
við að setja og dreifa á veitingahúsunum fram á nætur. Líkn læknirinn og
þessu hugsaði hann sér ráð, tók hundinn og hjólunum og hafði hann með sér
á veitingahúsinu, en hundinn sat heima fyrir gegnum dyrnar.

727 Presturinn var að prédika. Fullur. Í kaðunni kom fyrir ritningargrein. Hreppstjóri,
líka fullur, greip fram í og mælti: „Þá þarftu nú ekki að koma með þessa
ritningargrein; ég þekki hana áður". — Þá segir presturinn „Þegðu þarna, asninn ég kem".
Þá svarar hreppstjóri: „Komdu þá, ef þú annarsvar!"

728 Hvörðum kalingar: „Bevare fæ mig alla saman, Drottins mínn, fyrir utan
illa ej sál."

729 Árni á Hrísabóthum segir, að lokunarnir séu djöfsar. --
Jörgensen „postilla" segir, að sýstrunum séu fjöfsar.
Magnús á Þverá segir, að peestar séu vanvirgjar.
Einar „Kapóttki" segir: „Hann Árni sýstrunadrer á Hrísavöllum er fjöfsar."
„Hann Jón á Hóffnini er fjöfsar."
„En hann Ni ellen er stór-fjöfsar." (Gylfi Gyrðsson Sigfúsz. prests?)

730 „Mikill gestaheimsóknar er Gretta", segir Karlinn „ég sakadi með hann í 100 fjörðu,
ég flutti mig með hann á gotu."

731 Maður nokkur misti föður sinn. Páfinn kom til hans og mælti:
„Jón hann minni úti, hann Faðir þinn?"
Svar: „Fari það bölvað; eina skitna níðingsheppni og einn klíðpan
brennivínsgott. Og það er alveg ofmikið á afsiðleysingjunum".

732 Þorleifur á Haugi sagði: „Verstir menn eru: 1. þeir sem stela; 2. þeir sem
ljúga að öðrum sér; 3. þeir sem ljúga að láni sér, þeir eru verstir."

733 A: „Ég hef séð mann, sem er svo mannaður líkur fjár, að ég hélt að það væri fé á jörðu."
B: „Nú, þú hefur þá líklega borgað honum fyrir klippinn, sem ég lánaði þér í fyrrasumar".

734 Húsmóðirin: „Hvaðan hefir þú þetta af? Maður ykkar hefir aldrei skrifað á nokkrið, sem
eptir er á bæðum."

Vinnukonan: „Nú, það er líka óheppið."

735 A: „Eg hefi hvorma séna aldrei orðið spila á hljóðfæri."

B: „Það kemur til af því, að ég lét í það níu, og síðan hefir hún ætlað að spila á það."

736 Kaffi nú gamalla stóðrauðu (eiginl. sr. Þórði í Reykjavík).

„Hvar er sá dýpsti staður í heimi sjónum? Eg svara nær sjálfum mér: það er í botni; en hvernig hann lýg er til; því fleytum við vér af því nær sandi vorra, og það er sú betri; hún fleytir andstæðum og börnum vantrúarinnar og steypir inn í hann hið hærri, til að hafa þau til ásteytingar í kristilegri kirkju."

737 Búðda norðurum á Suðurlandi, sá er sagt, að Kristján konungur 9. orðið viðstaddur til fjárþáttarinnar 1874, í and sætta að orði: „Ef hann hefur þá ekki mikið að gera, blessaður, ef hann er að þara sætta um háskólann."

738 „Hún er best í hvítum kaffi", sagði stráðlarinn; hann vildi heldur gera sína með hvarfanum."

739 „Það líkar sem gamalt er", sagði skrattinn; hann sleit upp af hæni sínum.

740 Þrestur: „Hvað á barnið að heita?"

Guðmóðirin: „Það er best að láta hana heita Þorgerður."

Prestur: „Það aftekk ég hreint."

Sudmáðirin: „Jeja, hún getur þó haldið Sudrún."

741 Hr Lárus Kennivaldi í Holti í Kammeráði í Vatnsdal, kóngur inn í Danmörk og páfinn í Róm, eftirsvo fjórir ekki eigja nokkuð, þá eru þeir fjórir; þeir þeir hann og hann úti."

742 Í sókn Bjarna prests í Miklafelli var bóndi einn gamall og efnaður, sem úthýsti fleira manns. Prestur vandlætti um það við hann, og gerði hann ekki að. Eitt sinn er prestur kallaði um þetta við Karlinn, spyr prestur, hvort hann mundi vilja, að minnaráhrif dagsins yrði ekki löngu upp fyrir honum á eftir. Þá segir Karl: „Ekki veður á allt séð, séra Bjarni, ég lofa samt."

743 Hr Árni fór fyrir til Kristjáns: „Hjartans elskan mín, á ég að segja þér nokkuð? Ég gleymdi fyrirmuni, sem var á bréfinu frá þér, og fyrir ég viss að þú hafðir verið þá með fjórum mjúkum örmum."

744 Kjósa, sem er að reyna að stinga upp peninga skáp, en verður að hætta við svo búið, segir við sjálfan sig: „Ef hann fer að kenna mér að hafa peninga-skiptin svona saman lagða, svo ekki er vinnandi vegur að komast í þá, þá veit ég ekki hvernig ég á að lifa; ég verð að reyna að fá mér mína aftur, veiða — bjargaldkeri."

745 Bóndi nokkur átti einu sinni við fjárkaupmann í viðskiptum á uppboði og gerði boð fyrir hann: „Ég ætlaði að fá að tala við herra gjaldkerann," sagði hann.

65

746 Fyrir skömmu dó ríkur stórkaupmaður í Gautaborg. Sami ógurs kom
ósmyrjaður maður, löðrulegu búrum í skrifstofu kaupmannsins og gréti sárar.
„Hvað gengur að yður?" sagði skrifarinn.
„Eg hefi frétt lát stórkaupmannsins".
„Hér eruð þó víst ekki í skuldum hjá honum?"
„Ónei," sagði ókunnugi maðurinn og setti að honum enn meiri ekka. „Það er nú það
sem angrar mig mest".

747 Í Finnlandi lá fyrir nokkrum árum ríkismaður einn, sem þótti hafa verið
mesti níðingsmaður. Eftir hann fannst erfðaskrá, og hafði hann í henni
arfleitt djöflinum að öllum sínum eignum, fjörtíu og tveimur. Erfingjar
hans hafa eigi að síður krafist arfsins, og er það mál nú fyrir dómstólunum.

748 Einusinni gekk prestur í bindindi. Skömmu síðar kom hann til oddvitans.
Oddvitinn bauð honum að vanda í staupinu. „Ójá," segir presturinn brosandi, „það
gerir ekkert til, það sér enginn neina guð." og svo hnykkti hann úr staupinu.

749 Lloyd George sagði einusinni á fundi frjálslynda flokksins: „Við verðum að komna
í heimastjórn, ekki einungis á Írlandi, heldur líka á Skotlandi og Wales" — —
„Og í Belgíu", gjammaði afturhaldsmaður einn fram í. — „Hér hafið þér fyrir
yður", mælti Lloyd George, „hjá hverri manns þörf að tala máli sínum fósturjarðar".

750 Samuel Jónsson Bjarnason var einusinni staddur í Winnipeg, en bóndi ekki
kátur, af því hann þurfti þá að borga honum. Hann ætlaði nú að fara að ljúga að
honum: „Hvað gerir þér, Lárus góður, hvort þér fáið heim?"

„Ég geri ýmist að hósta eða hnerra", sagði Kolbeinn.

751 Bóndi í Noregi frétti að Ásaskötturinn væri kominn í Kristjánssand. Hann vildi fyrir alla muni fá að sjá hann. „Ásinn væri svo skrítinn skepna, – nærri því líka manni". Hann gerði sér svo ferð sjálfur. En engin gat frétt hann nú hvar Ásinn væri niðurkominn. Hann leitaði á Krók og Kring og kom hann að einu húsi, þar sem stóð yfir dyrunum: „Ásakot", með stóru letri. Bóndi var ekki letur en bóndabókarfær, og stafaði nú lengi að letrinu uns, þar til hann gat lesið að því – „Ásaköttur". „Þarna leti ég þó kotsins fundið kannske Ásaköttinn, ef hann er nokkurs staðar, þá er hann hér", sagði bóndi. Fór svo inn og mátti sjálfsagt spyrja hann. Bóndi staldi lengi á hann með undrun, en segir að endingu: „Já, undarleg er skepnan, – nærri því líka manni".

752 A: „Hvað gengur annars að kerlunni þinni?"

B: „Það skal ég segja þér: Fyrst var hún sífellt erfiðleg við vinnukonuna, svo varð hún erfiðleg við mig, af því ég var ekki erfiðlegur við vinnukonuna, en nú er hún erfiðleg af því, að ég var erfiðlegur af því að hún var erfiðleg við vinnukonuna".

753 A: „Er hún ennþá í eldhúsinu hjá henni þar sem hún dugleg stúlka, sem hún hafði hérna á dögunum?"

B: „Já, það veit ég svei mér ekki, því ég hef ekki komið heim síðan um miðdag".

754 A: „Af hverju ertu hættur að reykja heima?"

B: „Ég gerði það fyrir konuna mína."

A: „Nú, hún bolar mér ekki frá tóbaksreyk?"

753 B: „Jú, ég er mótfremur á því; en hann fyrst skuggabjörginn líkbaga verða norðurr fljótt óbrain þegar við reykjum borði."

753 Maðurr nú sveit segir við Hallvarð hringjara á Kaupstaðnum: „Hvernig líður yðr núna, Hallvarðr minn? Þér eruð altaf jafn ern, þó faldið sé að hrynja niðr í miðlungunum hjá yðr saman."

Hallvarðr: „Já ja, það er altaf sama galdr fyrir mér, þó ég ámisti stólsins skildinginn, þá er þetta svo óskaps misjafnt. Í fyrra var aldrei ofsagt frá, að kalla, en ég hefi dálítinn seðling þetta árið, ef nokkurt framhald yrði þá á því."

754 Heimilisfólk hefur vakið margra langvinnra tilrauna upp gömul þarfa kenni og gamalgróin: Sá, sem fyrstur fann upp þvagrásingarvélina, gerði það úr leðrinu, til að finna eitthvað það, sem gerði meira ákvalt og hávaða en karlinginn hans; sá, sem fann upp krossabrestinn, gerði það til að þagga niðr í krötsunum sínum; og sá, sem fann upp skeggbúsið, gerði það af gamni sínu til að vita hvort hann gæti fundið eitthvað sárbeittara en karlingunna hans langdu niðrí sína.

755 Sjálfsingurinn: „Hvernig getur það verið, að þér kreffið mig um 5 krónur, fyrir að vitja mín, herra doktor?"

Doktorinn: „Það er nefnilega ég hefi sett upp við notkunum annan."

Sjúkl.: „Það kann að vera, en þá gleymdi hér frá, að það var ég, sem kom með bólunni hingað í héraðið."

758 Á hinálmunum í Kyrrahafi er það kátt, að bíða sér klæðna handa, að bíðillinn

kepti í legni rétt við heimili skáldkonunnar og verður að henni, þegar hún gengur úti og á sér einskis ótta von. Hann leggur hendur í höfuð henni, svo hún fellur í rot, tekur síðan í fótunum á henni og dregur hana hennig á gröfina sér heim til sín.

759 Jón gamli Ásmundsson afgreiðslumaður í Reykjavík eignaðist einusinni hörkuvin með konunni sinni. Kunningi hans samsinnaði honum og sagði að betra væri nú gaman fyrir hann. Þá segir Jón: „Já, það veit guð, það er gaman — en dýrt er það!"

760 Stúdent kom inn á veitingahús í Reykjavík, en hræsnari hafði þar numið þegar hann varð kunnugt inn úr dyrunum. Félagar hans fóru að reyna að ná í hræsnara. Þá gellur einn við og segir: „O, látið þið hana vera eina sig; alli hún stríði sínu á sínum óhreinu." (Sá, sem hræsnara átti var sagður „stríða úr stað" — ef leiðis).

761 Greifarinn: „Ég fór yður nú, hr. stórkaupmaður, reikninginn yfir greiðsluna á hurðinni sem útför konunnar yðar; það eru alls 300 krónur."

Stórkaupmaðurinn: „300 krónur! .... Ja, þá held ég nærri því að það hefði borgað sig betur fyrir mig, að konan mín hefði aldrei dáið."

762 Skuldheimtumaður: „Þér getið þá sannarlega borgað skuldina mína eins."

Skuldunautur: „Ég átla nú að fara að reyna mig, en þér getið eftir vill, beðið eftir borguninni þangað til það er búið."

Skuldheimtum: „Já, veltirnið."

Skuldmaður: „Þá átla ég ekkert að reyna mig fyrst um sinn."

64

á
763 Kaupmaður (kemur inn í búð sína, en ókunnur maður að kaupa hjá honum):
„Hvað hefur þessi maður keypt, barnið mitt?"

á
764 A: „Veistu ekki, að það er betra að vera einn en í slæmum félagsskap?"
B: „Jú ég veit það. Verðu sæll!" (fer).

á
765 Skósmiðurinn: „Nei, kaupmaður góður, þessa skó er óþarft að gera við að svo stöddu;
það er svo sem ekkert að þeim".
Kaupmaðurinn (ætlar að fara): „Jæja, þá ætla ég ekki að láta gera neitt við þá".
Skósmiðurinn: „Þakka yður fyrir, það eru þá 2 krónur".
Kaupmaðurinn: „Fyrir hvað á ég að borga?"
Skósmiðurinn: „Fyrir að athuga skóna yðar. Þér hefðuð 4 krónur ef mér
á yður fyrir að líta á mig og spyja mig að einhverju viðvíkjandi mér".

á
766 Verslunarmaður bjargaði kaupmanni frá óbreknum. „Hreyfðu þig og gefðu mig!" mælti
kaupmaðurinn. „Með hverju fer ég vottað yður þakklæti mína? Komið hérna
á með mér! Ég skal með ánægju draga úr yðar allar kvennmannsfyrir alls ekki neitt".

767 Dómarinn: „Sérðu nú ekki eftir því, að þú hafðir drukkinn í höfuðið á kvennmanninum?"
Ákærði: „Jú, ég að vísu eftir því, herra dómari, því að nú á ég ekkert eftir nema tí-
dirnar af peningunum og samskonar dirkar eru ekki til, því leitað sé í
öll hin verslunum bæjarins".

á
768 Prófessorinn (á gangi með vini sínum, kaupmanninum): Ég skil ekkert í því, að ég er alltaf
eins ordinn hálfur. Allir það geti verið svindlarar?
Kaupmaðurinn: „Góði prófessor! Hafið þér ekkert, að þér gangið með annan fótinn niðri í kvennmanni?"

769 Gestirnir: „Hvernig líður honum litla bróður þínum. Eg vona að hann sé orðinn hraustur"

Drengurinn: „Já, takk; hann var nú hengdur í fyrstu atrennu í dag síðan hann veiktist".

770 Móðirin: „Hvað ætlarðu að gera við gullin þín, Emma mín, þegar þú ert orðin stór og hættir að leika þér að þeim?"

Dóttirin: „Þá ætla ég að gefa börnunum mínum þau."

Móðirin: „En ef þú eignast engin börn?"

Dóttirin: „Þá barnabörnunum".

771 Faðirinn: „Hver er nú hataður af drengjunum í þínum bekk?"

Jón: „Það veit ég ekki."

Faðirinn: „Það átt að vita. Segðu allir drengirnir eins að skrifa og reikna og kappi, þá hlýturðu að sjá, hver það er, sem lætur og gerir ekkert."

Jón: „Já, það er kennarinn".

772 Gesturinn: „Ríkið vodalega er hérna mikið af flugum".

Veitingakonan: „Já. Það er alveg óskiljanlegt hvaðan þær koma. Og þó drepast af þeim níu hundruð á dag í nýjólunum hjá mér".

773 Kona: „Það er eitt hvað maðurinn minn er vandsekur. Eg hefi reynt, eins og mest í mínu valdi stóð, að fá hann til að vera mér auðsveipan, en það hefir ekkert stoðað. Nú veit ég að fara að reyna það með bréfum".

774 Dómarinn: „Þú ert ákærður fyrir að hafa stolið svíni. Hefurðu nokkuð fáein til málsbóta?"

Ákærði: „Já, heiðraði dómari, það var mér bjóðandi í hverjum hóli mér svína kaupi."

775

Þórdís: „Við getum ráðið eptir því hvenær að birta til mats!"

Ásnan: „Og við leyfum líka efni á að halda stúlku til að vera á eldhúsinu, ef því hvenær að spara!"

776

Þóra: „Góðan daginn, Anna! Heyrðu mig! Húsbóndinn þinn hafa því oft ekki gleymt því, að þau eru boðin til Guðlaugar hjá okkur."

Vinnukonan: „Nei, þau hafa ekki gleymt því. Það var lagt fyrir mig áðan, að hafa til búna góða máltíð handa þeim áður en þau fóru."

777

Prestur nefnir á nafn eftirmann á Mosfelli í stað til bónda vinnukonu sína, er kristin hét Ketilsdóttir, á pálmasunnudag í stólnum með þessum orðum: „Því er ekki langt síðan því, blessaðir heyrnum, heiðið einni ösnu inn í Jerúsalem. Talið nú þessa hinsu voluðu ösnu, sem hér liggur dauð-vona inn í bæinn, Kristínu Ketilsdóttur, og ráðið henni inn í því himneska Jerúsalem. Amen."

778

Anna nefnir Eldrúnu vakti því eins einn morgun til sjóvarsóknar, með þessum áminningar orðum: „Sigrún því nú bráðið mikið og hallaðu á hann Hjamma."

779

Pétur nefnir Þorvaldur að nafni, hvaðan maður og vinfastur, var hjá prestinum, er hann var orðinn leiður á að sjarka við, og bað því Benedikt bónda í Hvassafelli, hyggin og merkan mann, að taka hann af sér til uppfræðingar með þessum orðum: „Eg ætla að biðja þig, minn gamli og góði Benedikt, að reyna, ef hann er, að troða ögn af skilningi í þennan góða Þorvald; en mikið þér mig um það, því þér eigið með hann úti á heilagan anda, því að hann hefur ekkert með það að gera."

i
1780

Jón notarius Sveinsson bjó á Hólum í Hjaltadal. Eitt gamlaárskvöld var hann að vanda, og gætir hirtu sinnar vandvirkir að vernd og varðveizlu guðs og frú Lilju árið. Þá segir Karl: „Ekki hefi ég neitt getið að þakka frú þetta ár. Eða ætli ég ætti að þakka konunni fyrir það, að hann drap fyrir mér 3 arnar, Hálfdan og son hans Sigga" (drengur en Gottskálksbróðir) Altsaman gat ég þó étið það sama, las-ma".

N

781 Einusinni fór Jón þessi að selja á sér sekkinn á sér að Fornastöðum, Þórami, konu Páls Hannessonar, en gleymdi erindinu þá leið hann, og kvaddi ekkert eldja á þeim. Bauð hún Karlinum að gá heimann eptir á aftni. Meðan hann mataðist spyr hún: „Hvernig líður konunni þinni núna, Jón minn, er hún frísk enn þá?" Þá segir hann: „Já, eptir á að hyggja: „Ég er hræddur til að vitja þín; Helga mín er lasin". Þá sagði Þórunn: Já, þá held ég ekki þjái að leggja lengur; við skulum fara strax af stað." Þá segir Karlinn: „Ekki liggur á ef ti-ville, las-ma; það yrði bara á kellinum þegar ég fór heimaað."

N

782 Eitt sinn var Jón þessi spurður um foreldra að hans. Þá segir Jón: „Ég er getinn, fæddur, skírður og fermdur í Svalbarðskirkju, las-ma. Svalbarðskirkja er einsog fallyxna kýr í laginu, las-ma".

N

783 Kirkjunnar, sem Þorlákur í Seljahlíð hafði getið barn við Kristínu einni. Þá sagði Karl faðir hans, er hann heyrði það: „Já, það virki líði nú betur verið ógert"

N

784 Eleasar bóndi á Arnastöðum mælti þannig einsinni fyrir borðhaldi á vetrar: „Bænd- 73

hjónin biðja borðgestina að fara sjálfa sig sem hann er seint af góðum vilja en engum efnum. Amen af hamarni."

785 Sigurður hét maður, er lengi bjó á Draflastöðum á Fnjóskadal. Hann var mesti hjálpari. Einusinni fjekk hann á Akureyrarkirkju eða Laufási, gesti messuna við einhvern, og kvað eptir skilja á pessu: „fær af hugsaði" – bætti hann við – „að af lesti sjó átt að kunna bænarstundina".

786 Sigurður þessi tók sér opt „nætr á fyr" þegar hann kom á kaupstað eða var á ferðalagi. Eitt sinn var hann staddur annaðhvort við Munkaþverá – eða Möðruvalla-klaustur á Eyjafirði, og varð þá göngudaus og leiddist að fá að fara til kirkju um daginn. Þar þar afgamalt og forneskjulegt Maríulíkneski, útskorið í tré, eins og fjár munum kirkjunnar frá Kaþólskri tíð, nýog ósjálegt. Fram við Krókfótsbrúna. Sigurður tekur það upp, virðir það fyrir sér og segir: „Hvaða bölvað klóðyfi er að barna, blessaður?"

787 Herdís var á fjórða ári, er hún var að uppfræða í Kristindóminum, og fór að skýra fyrir henni fræðingarorðunum, og til þess að gera henni hann sem skiljanlegastan, segir hún: „Já sérð mi þarna hana stóra-Kusu og hana litlu-Kusu; hún er nú undan henni. Það er nú eins og til að mynda faðirinn og sonurinn og svo hann litli boli þarna á básnum, það er þá andinn. Þetta er þá fræðingin, sjá hvað er undan orðin". Stuttu síðar segir prestur-inn á kirkjugólfi strák-num fræðingarnar. Strákur segir: „Já, faðirinn og sonurinn, það eru nú tveir!" Prestur segir: „Já, en heilagur andi?" Strákur segir: „Hann er ekki heima núna. Hann var sóttur upp að Bjarnastöðum til að halda undir hann Rú".

788 Einar bóndi Guttormsson á Svartárkoti í Bárðardal var einusinni boðinn í veislu að Bjarnastöðum. 74

Sveinn hét bróðgumsmiss, er í Vernikum bjó. Eftir morðhald var farið að spila
á hörpurnar. Einar í Sótti hörpusveinninn fagra og segir: „Hver spilar svona vel á Vernikum?"

189 Bóndi nokkur
Einar hinn einni sinni óvinsæll orðinn og hafði keypt sér hás aukt
lítaraefni, er hann geymdi í baðstofuloftinu sínum. Þá kom steypiskúr á heimleið-
inni í þá félaga, svo að þeir urðu holdvotir og allt blotnaði, er þeir höfðu með-
ferðis. Þeir stigu af baki og fengu sér hressingu, þá er upp stytti. Einar klæddi
af sér vatnið, leit niður á „félaga" sinn, er hann sá blóðrauðan, undirdrið stórann og sagði:
„Hvað ætli frúnni minni segi nú? Svona hefur hún víst aldrei séð á sínum fyrr."

190 Bóndi nokkur fór einusinni að selja gærur sínar, en geymdi í bað einn dinn er hangað
kinn. Kona hans hafði mann og hétti um leið góðri heilsufari konu hans. Þá segir hann:
„Já, það er alveg satt, sjúkdóm mín hafi aðeins á fér; hún var farin að fá skemmanda hræðir, meðmunga-
sótt og verkjar fjanda í vöðvi."

191 Jón í Stórugerði héraðshjón, er bjuggu á parti af Sjálmarsvöllum. Jón fluttist þaðan búferlum eitt vor, og
er hann var búinn að bera alla búslóð sína til skips og búinn að kveðja hanna menn, sá hann
eftir konu sína og samhýsisbóndann, er verið hafði. Skáli var þar frammi í bænum og rúm eitt
í. Konunni verður litið inn um gátt með hvarmi, og sér þar samhýsismann sinn og konu
sína í rúminu, er voru að gamna sér að skilnaði á ólöglegan hátt. Jón hélar til konu sinnar
af mesta rósemi og stillingu og segir: „Sú konan, Guðrún mín, hagar sér eins og búmi." – Og
gekk svo leiðar sinnar.

192 Hallgrímur prestur Thorlacius í Hítardal spurði einusinni barn í kirkjugólfi: „Var hún María
guðmóðir mey, er hún átti Krist?" Barnið hugði við. Þá segir prestur: „Þó segjum við að hún
hafi verið mey, jafnvel þó hún hefði haft eitthvert dálæti á heilagan anda."

793/ Kráka gamli, faðir Þeira Kráksona, bjó í Hraungerði, þá er sérodóð, sonur séra Jóns Loftss, bjó á Finnastöðum. Hann átti dauðan Konan. Finnsinni kom Kráka fangað. Prestskonan spyr hann: „Hvorledes har Konen dit dødt nu, er hun vaskt?" Kráka segir: „Ó, minnist þér ekki á það hana, hún kann þann arma. Hún er búin að liggja niðri í 9 vikur og þó hélt hann nú í fyrra dag". Hún hvísti höfuðið, að hann skyldi geta komist sona hratt að eftir sinn Konna sína, og gekk hægjandi burt.

794/ Finnsinni voru hjón á bæ, er ekki kom sér vel saman. Þau ætluðu eitt sinn til sakramentis, og spáði gamall sið venju, áður en þau lögðu af stað, hvort hún mann sinn hyrfi gefningar á öllum afgörðum sínum við hann. Þá segir hann: „Nú, ekki verður neitt af því í þetta sinn". Hún svarar: „Þú ráðum því þá; gerð þrjóskur mér þá samt". Hann svarar: „Já, það mun það".

795/ Hjón nokkur voru á kirkjuleið í Ófeigsfirði að sjóða í Svartadal. Prestur stóð úti, er þau komu, og segir: „Þú stríðir í strönga nauna, hún minn!" Hann segir: „Ó, já, hver hefur sinn djöful að draga".

796/ Karl nokkur misti Karlungu sína. Ólafur sonur hans einn af góðvinum hans og minntist á konuefnið við hann. Karlinn svarar: „Ójá, eldsmatur alt er þetta".

797/ Annar bóndi misti Konu sína, og var ókristan sett upp á gamlan klár, er hann átti, og ráddu menn um, að hann myndi nauðsynlegt gjörla hana til kirkju minnar, því að snjóþyngsli voru og ill færi. Karl sagði: „Já, hann hefur marga góðvini hún hún".

798 Þegar séra Þórður Jónsson þjónaði Mörðuvalla kirkjubrauði, var Nikulás bóndi í Hólkoti orðinn ekkjumaður og hélt ráðskonu, fyrst eitt ára fleiri ár. Síðan fór hann til og bað sér konu þeirrar, er Sigríður hét, og tóku hún við konustörfum hjá honum. Létur svo úti, sem hann hafi verið þessum konum notalaus nægjugjarn, því þegar hann beiddi prestinn lýsingar, sagði prestur honum með hvorri hann ætti að lýsa. Þá sagði Nikulás: „Eg held það verði að vera hún Sigríður; hún fer mikla lotur í húsi."

799 Vor eitt um kvöldaskeið gerði snjóhríð, sem eigi má orða. Þá var maður á Kaupangi og gesta Guðmundur bóndi Magnússon á Ytri-Varðgjá í skíðum til kirkjumáls. Bóndi nokkur sagði við hann: „Eg þú kemur þá á skíðum, Guðmundur minn." „Já," sagði hann, „ég ætlaði mig að gera það gott til skammrar, að ganga á skíðum til kirkjunnar á kvöldaskeiðinu."

800 Það var í Svarfaðardal að bónda nokkrum dó. Ekkja hans hét Guðrún, og gerði erfi eftir hann; var þar máltíð og öls á borðstólnum. Meðal annara borðgesta voru þar 3 bræður, er héldu (ráðu) fjöru borðhaldi á þessa leið: Sá fyrsti sagði: „Ekki er ég kominn hingað til að gráta fé, Guðrúnu góð. Það vori til þess að gera klaustaf á klaustur og gefi svo alla hú- og fé-klausturað, og gefið mér í guðsfriði matinn!" Annar klerkur svo að orði: „Sá er sneri vatni í vín við brúðkaupið hann sendi þessum sorgarinnar öldum í sætt gleðinnar öl, og gefið mér í guðsfriði matinn!" Sá þriðji sagði: „Eg held öllum bræðrunum farist ekki að mæla fyrir skálunum; ég held að öllum væri sæmra að halda saman á öllum helvítis kjöftunum. Og gefið mér í guðsfriði matinn, eins og hinum."

77

801 Kerlingar kvöd voru einhverju sinni að skattyrtast og þrættu illa saman. Sagði hún við hann: „Illa ferð þér að reita mig brígslyrðum, þar sem við erum svo skyldar." — „Skrattinn sjálfri mér," sagði hann, „ég er af betra fólki kominn og þú fer betur." — „Já," sagði hún, „við erum báðar afkomendur Adams; það er á mína síðu: Adam, Eva og ég, en á þína: Satan, syndin og þú."

802 Einu sinni var prestur, er prédikaði hart um sunnudag í skammdegismyrkri út af banvæðni og alls konar óvirðingu, og hótaði þá öllu, er svo breyttu. Þetta sama sunnudagskvöld kvitti hann vinnukonu sína að mála sér framan í gönguferðum og fór að minnast til við hana um það sama, er hann hafði áður banvæðt í stólnum. Þá sagði hún: „Hvað er víst misjafnt hundum, prestur minn, og öðruvísi prédikuðuð þér í dag." Prestur sagði: „Það var nú annað mál; þá sak ég drottinn einráðan, en nú hann mig í minni eigin sakir." Hún svaraði: „Víkið þér nú hjóðast þá mér, prestur minn."

803 Prestur nokkur tók sjúkling til bana í þessa leið: „Farið nú svo vel, góð minn, og gakið sundur á Stafholti og miskunnið manninum, sem liggur í skálarmúrinu í hvarfabaki á vinstri hönd þegar inn er gengið; gerið nú annaðhvort, að gefið honum til fulls, eða látið honum lifa."

804 Karl nokkur á Vesturlandi, er hvorki í kirkju kom í fjörð á vetrardegi né öðrum og hvað sagði eitt sinn, er hann kom til byggða: „Ofsi er kirkjan á Vetrarfjörðum, sagði hann Páll postuli, þegar hann fór skeinibókarferðina fyrir hann Salómon konung forðum um árið."

805 Sigurgeir nokkur Orlandsson, er kallaður var Góðvel, kom einusinni að Hálsi í Fnjóskadal til séra Þorleifs Pálssonar og fékk þar góðgerða einn og fleiri. Veðrið var í skyggilegasta að kvelli og bauð þá Jóhanna prestskona honum gistingu um nóttina. Sigurgeir sagði: „Ég held ég megi þiggja það, frú að, „það er lakur oftúti sem ekki er betri en úti"

806/ Prestur sjötugur leiddi konu í kirkju eptir gömlum kirkjusið og var þessi formáli hafður: „Enn erfa konur, enn hefurðu viljað það og enn viltu fá það, fyrir að mikið vill meira. Amen."

807/ Halldór Kr. Friðriksson var einusinni húsaður til veru í Eyjafirði hjá séra Jóni Arnasyni. Laugardaginn fyrir hvítasunnu, er prestur ætlaði saman hátíðadagsræðurnar, þá spurði Halldór: „Fyrir hvað ætlar hann mikill vandi, séra Jón, að leggja út af þessum heilagsanda versum lagsmanns?"

808 Halldór Kr. Friðriksson var bráðgáfaður maður, og hafði eigi lítil háskólans að nema lögfræði, en veiktist þar af geðveiki og varð að hætta námi; kom síðan upp og hafðist við með ættingjum sínum og kunningjum og var stundum á Akureyri. Einhverju sinni kom hann að Hrísalæk til Ketils bónda Sigurðssonar, er þar bjó, og var gestum hús-grjónagrautur í skál að borða; en þá voru hrísgrjónin nýlega farin að flytjast. Karl var nafnkunnur hrekkjóttur í orðum, og er hann var búinn með nokkra gesti úr skál-inni, kallaði hann upp og sagði: „Andskoti er grautarinn góður; hér gætu ekki þar fyrir norðan þeir djöflar." Þegar hann var kominn nokkuð niður eptir skálinni, tók hann spónninn í sláturskeið, er var í miðjum grautinum, þá varð hann að orði: „Sei, sei, hver andskotinn, hér er þá matur niður í."

809/ Grímsmessu var veizla haldin í Bárðardal. Þar var bóndi norðan, Berg þá að nafni, frá Öxará, hafði hann lekið kýrfleyga til sín mat og drykk um kvöldið; en um morguninn var hann spurður að hvernig honum hefði sofnazt um nóttina. Þá sagði Karl: „En mata velgi ég er allur í einu kviði upp í miðjar öxar," — stynur hann niður og skoðar og segir síðan: „Á var það að þarna?" (Gerði nfl. í buxnaskálina um nóttina) 79

810 Sigurdur bóndi nokkur á Bárðarstöðum í Höfðahverfi. Hann átti son, er Gísli hét, og annan er Ásmundur hét. Sigurður hafði mikið kúnst, er var dýrgripum, og hann ungling spilltum frá Hvammi hann dauðan. Hann fór að tilkynna Karli prest, það var á sunnudag og var Gísli að lesa guðspjallið þá er prestinn kom og hóstadi þessen að Karli. Þá kallaði hann upp og sagði: „Hættu, Gísli, blessaður hættu; það verður ekkert úr lestri í þetta sinn. Bikillandskoban dýrgripur er þetta."

811 Einusinni var séra Magnús Þorlaksson að útdeila sakramentisfólki í Laufáss-kirkju. Veitir hrafn ekki til í kringum. Þá er hann kom með kaleikinn aptur, mundi hann óglöggt hver persónan var sem hann átti að byrja á að útdeila og sagði þá við konu sína: „Ertu búin að fá?"

812 Stúlka nokkur fór að norðan suður í þingmannaleið árið 1874 í Oddgeir, en fannst leið til konu, sú kunn er hún fékk augun til að dansa við. Og er hún kom heim aptur, var hún spurð hvernig henni hefði þótt skemtunin, þá sagði hún: „Ég skal svei mér ekki ónáða mig á næstu þingmannaleið aptur, þó aðrir fari þangað."

813 Einusinni var fólk á leið að þlokka sjúpur, en skotnað höfðu veiðimenn og voru að sinna eptir lapinnar. Þar var stráku, er var að þylja upp(hátt) og lora greinar á lordóns-kveri sínu og las hátt. Konum var sagt að þlokka sjúpnalappirnar, en þá stóð svo á að hann fyrir upp hátt: „Jesús sagði við lærisveina sína" (í því voru konurnar þegnar sjúpnalappirnar) þá sagði hann: „Ég þlokka engar helvítis sjúpnalappir".

814 Kvenmaður nokkur datt einusinni svo hrapalega í kyrkju, að fótunum fór alveg fram yfir höfuðið á henni. Þetta sáu tveir menn, er stóðu í ránd og hétu annar Davíð 80

þeir kómu að óvinum þeirra. Þá sagði annar: „Nú, þótti þér ekki gaman að sjá þetta? Þú ert víst óvanur við það." „Jú," sagði David, „samt bræðir hefði mér gaman að sjá það aftur."

815 Bjarni hét bóndi norðanfrá, er bjó á Hrísum í Eyjafirði. Þar er hólatún mikið og brennur upp til skóga í þurkasumrum. Einusinni var sólskin mikið og stökkjandi þurkur, en kaldkom úlk, því maður var kominn, er vildi finna hann og fóru þeir að tala um þurka þessa. Þá sagði Bjarni og leit til sólar: „Eg um þó brenni hún hólana mína, bölvuninni þessi." — Þegar kona hans úlk í dyrnar og sagði: „Hættaðu ekki sólinni, Bjarni minn, hún gerir þér hvorki gott né úlk."

814 Sveinn hét húsmaður á Hrísum. Tryggvi hét líka hans. Einusinni hrasaði hann á manni, sem heitir Hans einhvers, er hann kvaðst eiga bæði með. „Eg á annríkt," sagði hann. „Höfuðið mín er heima sundur og upp í holtunum, en Tryggvi minn er ekki heima; eg ætlaði hálfpartinn að skera hann."

817 Einusinni var Bjarni Davíðsson á Grýtubjarnarstöðum á Kempastaðastaðnum með Sigurði syni sínum og fleiri samferða niður; þá datt Sigurður utan af baki ofan á á, sem var á leiðinni, og segir þá einhver samferða maðurinn: „Hvað hjálpi þér, Sigurður." — Þá segir faðir hans: „Þess þarf ekki, drengurinn hjálpar sér sjálfur."

818 Einusinni voru öldruð hjón á ferð síðsumars og þurftu að fara yfir á, er var á leiðinni. Karlinn reið á undan og yfir ána, án þess að líta til baka fyrr en yfir um var komið og sá þá að kerlingin var dottin af baki ofan í ána og krafsaði undan straumi. Hann þá að á kerlingu, stökk hann í skyndi af baki og sagði: „Bíddu á meðan ég næ í [illegible]"

81

819 Kerling noteraur var einusinni á ba, er gat lért í kói eba sinn nu bad, ad hún mundi hólpin verda og var mjög veik trúa um sálar heill sína. Sárnugar konur voru har á bamm og konur beir ecr saman um ad gleddast vid Kerlingunna. Eáfu beir henni braubi, vatni, hún vid bad ad beir kæfdu sig hiásid med á eyk. Eá sagdi Kerlingin: „betta veit Guðgunn á mig, ad ég mundi lauda hérna á eidunum."

820 Prestur noteraur spurdi barn í Kirkjubólsi: „Hver hefur skapad ig?" Barnid svaradi vid. Eá segir Kerlingin: „bad er ekki svo mjög skrýtid núna, ad bad viti bad." Eá sagdi prestur: „Eg veit ad bú veizt bad bá" Hún sagdi: „Eg hef nú munad bad, en bad vaflast fyrir mér núna."

821 Prestur noteraur var vanur ad predika hart og berja á stólnum vid áherzlu-ord sín. Strákar noteraur kostu sig til og negldu nidri undir stólnum. Eegar prestur prédikadi nordr og sagdi: „Hver hefur skapad heiminn?" bardi hann ofan á stólbrúnina og yfir verjan, hjó nidr upp og sagdi: „Ó, bad hafa bölvadir strákarnir gert".

822 Einusinni kom Kerling noteraur á ba, og fylgdi henni hvítur hundur, sem hét Hnodri. Hann var mjög úflogagjarn. Kerlingin var bodid nin, og ekki Hnodri hana inn á bæinn og fór hann ad fljúga á hundana har. Kerling heilsadi fyrst búnda og konunni hans: „Sæl verdu, Jón minn – svei bér Hnodri; sæl verdu, heillin góð, – svei bér Hnodri; og sæl verid bid öll – og svei yfkur öllum."

823 Jónas hét Sísli og bjó á Brnafellshoti í Eyjafirdi. Eitt laugardagskvöld sagdi kona hans vid hann: „bú verdur ad sofa annarstadar á nótt Sísli minn. Eg verd ad hafa nodi á nótt, bví ég ætla ad vera til altaris á morgun."

82

824 Jón á Hólum sagði einsinni við konuna sína, er hún var að ala barn:
„Hjóðaðu hæra, helga mín, hjóðaðu mig og andið.... Mikla hæra hjóðaði
frúin á Grund."

825 Karling notaði hó að læra bænir á meðan verið var að bera inn matinn og
byrjaði: „Allra augu vona til þín drottinn!" Þá kom stúlka inn með askinn
hennar; karling hélt áfram: „þú hallar þér aftur;" þú gefur þeim fæðu
þeirra á sínum tíma — þú opnar hönd þína — þú uppfyllir þínni hendi
og sérhvern allt, sem lifir með þínni blessun — þú ert réttlátur í öllum
þínum".

826 Gunvaldur gamli í Dölum var nefndarbóndi og ráðsmaður mikill. Hann lifði
nýjan. Einsinni fékk hann kast, er hún hét, til að sníða hjá sér. Svo bar við, að
Gunvaldur fór í Jóns kaffi á bolla og sagði: „Reiknaðu nú eftir bollann á bekkinn,
Jón minn, svo hann brotni!" Jón svaraði: Ég fer þá inn hjá þér til að sjá hann með
augunum!"

827 Maður nokkur lá í ákveðnum manni kærr og sagði er þeir kvöddust: „Guð sé
með þér; skáðu hann ekki samt, hann kann að ansa".

828 Gunnhildur á Þóroddsstöðum ætlaði að læra lestur á Jólanótt. Konan hét Vigdís. Hún var
búin að bera inn hangikjötsdiskinn áður en byrjað var. Karlinn var búinn að biðja
hana að passa vel diskinn sinn fyrir kettinum á meðan lesturinn stóð yfir.
Hann byrjaði svo og las nokkrar setningar. Þá rak kettinum, Vigdís — allar þær
klær sem fyrirfundust voru að líða — þarna fór hann með skyrkið — í kelvíti fyrir
á eftir honum, kerla!"

83

§29 Herling notaður var að lesa í biblíunni fyrir dóttur sína og sagði: „Jesús sagði við lærisveina sína — Berðu við gatið í vesturenni stólpa".

§30 Karl notaður fór á veiða sér Björn í Laufási og staldraði veiðarnar. Stuttu seinna fór hann til kirkju og var svo vist, að presturinn las upp á stólnum: „Jesús sagði við djöfulinn hann er drukkinn var". — En karli heyrðist hann segja: „Reiddi út djöfulinn, er drukkinn var". Svo fór hann út, en kallaði í kirkjudyrnar: „Það stela nú fleiri af veiðinni sinni en ég".

§31 Einsinni voru hjón á bæ og hélduðu vinnukonu. Svo bar við eitt haust, að kýr bar hjá þeim og voru bæði hjónin í fjósinu er kýrin bar. Kunnað bónda sinn selja saltpoka og strá salti á kálfinn. Bóndi fór inn í eldhúsið; þar var skot inn af, og sá hann þar bónda og vinnukonuna og höfðu þau óleyfilegt gaman í frammi. Hann varð þetta að orði: „Kallarðu þetta að selja saltpokann?"

§32 Sigríður Guðmundsdóttir var á vist með Ögmundi Guðmundssyni í Móðruvallaklaustursókn. Þá vorn lög að þessa viðauka við tíundalögin, er hann fór úr vistinni. Hann gaf henni þar vitnisburð skriflegan svo hljóðandi: „Sigríður Guðmundsdóttir, er verið hefur hjá mér í vist þetta ár, er lágur kvenmaður, vel að gildur. Hún vinnur nokkuð, en vinnur illa; ber nokkuð á velli, en ber illa; þrjónar nokkuð, en þrjónar illa; saknar nokkuð, en saknar illa. Skil hafi maður skriflegt úr Ögmundarsyni Guðmundsen 18 hundruð fúnir skil hafi Ögmundur Guðmundsen 11 hundruð fúnir".

§33 Maður nokkur, sem nú er alþingismaður, kom að bæ úr vörðuferð og lá vel á honum. Hann sagði þá í þeirra hópi ósjaldan: Þarna er ég búinn að fá tilfinninguna, hún er líka ágætis minn gæði, hugsa ég. Það er tilfinningin sem hann fór á Alþingisstöðunum hefur verið að eiga börnin með. Það er

annars ata ad eiga fjesar andlotaus dómfrúr, sem ekki hugsa um annad en eyda og spenda".

834 Madur kom ad Go og var spurdur fretta. Hann sagdi: „Enkil eru kúrirdar ad austan; Jad rak hval fyrir vestan; Olafur í Videy er dáinn og Jad var ansid 30 lýsistunnum upps úr hans búpunni í sjonum, skárri var Jad jú skeponan, Jad hvad hafa verid mesti madur í landinu".

835 Prestur spurdi pilt á Kirkjugólfi, hver hefdi endurleyst heiminn. Hann vard seinn til svars. Já sagdi einhver ad Jad hefdi verid Júdas sem sveik Krist. Já sagdi hinn: „Já, ég vissi Jad, ad Jad var eitthvad sem hann Júdas gerdi".

836 Hjón kom heim frá Kirkju. Já sagdi Karling: „Hver er fjandi Belsitubbur, sem presturinn taladi um í ræduni í dag?" Karl sagdi: „Hryggstjóri og heldri madur í sveit". Hún sagdi: „Ég vorkenni Já, ad Jeir séu einn og Belsitubbinum, hjartad mitt! — „Svo á Jad nú ad heita, sagdi Karlinn.

837 Karl einn nordur í Laxárdal sagdi svo frá, ad Jeir ætu kerlu, sem sídast hafdi til náms og var nýkominn upptur, hefdi bodid sér um Jegar hann heimsótti hana og Jeid sér kaffi med mestu virktum og fúrtekinum „og Jegar hún setti mér tobakann", sagdi hún, „vesgú. En ég vildi láta hana skilja ad ég skildi dónskuna líka og sagdi, Adieu!"

838 Kona nokkur hafdi kennt upps á fjórfalda hunda mannsins sinn. Jegar frakkinn var búinn, sagdi hún vid granna konu sína: „Ég vildi nú ad Karlinn minn hefdi nú ætid lengur en frakkinn endist".

839 Bóndi kom í búd og sá par ljósleitt „mollskinn". Já sagdi hann: „Jetta vori nú gott í ofriga beitarar".

840 Maður nokkur gerði Jensen heitnum eitt sinn að gjöf, hvort hann gæti ekki keðjað sig, að hann gæti étið ísinn. Jensen sagði: „Hjá skilles allir og allir skilles ég."

841 Einn af hreppstjórum í Grund í Eyjafjarðarsýslu var góður maður, hreinskilinn og sáttavandur, en hafði mikið álit á sjálfum sér. Einsinni var hann á ferð með öðrum mönnum; bar þá svo við, að einn hestanna hrasaði og hrataði. Þá sagði hann: „Hver er nú að kalla á Grunnar!"

842 Hallgrímur Thorlacius prestur í Hrísey var að skapa á kú í kirkjugólfi og blótaði allan sóknarmanninn á. Þá er hann kom fram í kirkjugólfið, sagði hann: „Guð komi til með gleðina hér, það skal ekki verða lengi."

843 Jón hét í Hólabyggð las kvöldvers sitt á bæ þar hann var hátt að nr:

Láttu nú hjá þér falla / hýsa mín sálarinnar, / hafðu þar vers og sæti, / hellakarlinn á gelti"

844 Einsinni fór Jón fastur í fjöru og hafði vaðið á öxl sér. Systir hans hafði margar ákúrur það vert. Jón sagði það vera 4 álnir og 4 kvartil. Systirin sagði: „Altso þá 5 álnir." Jón segir: „Onei, lasma, það eru 4 álnir og 4 kvartil, mín og ég sagði." Systirin svarar: „Nú er það ekki 5 álnir?" Jón sagði: „Helga mín veit það altsaman hennar lasma hjá sér,"

845 Andrés hét maður nokkur á Hrísey. Hallfríður hét kona hans. Þá var Jakob Jónsson vikadrengur þar. Hann átti Hildi Jónsdóttur frá Grenjaðarstað; hún var yfirsetukona. Andrés kemur inn í bæ með fasi miklu, ávarpaði og segir: „Sæl nú Jónsen! Alexander Jónsen, hjálpið nú Jónsen, gerið þér það nú strax Jónsen! Hallfríður mín er legst á gólf með léttasótt í dag, og barnið með og barnið með!"

847 Sigurður hét maður, er auknefni hafði „franski". Einhverju sinni kom hann á tal við ókunnan mann og var þeim sýnilega sjálfrátt sníkjuskapur efstur á huga. Sigurður bóndi hrósaði landi sínu, en sá ekki upp hjá sér að bjóða manninum heim. Þá sagði hann: „Ósköp er á fólki, Sigurður, að bjóða ekki manninum matinn sama". Sigurður svarar: „Ég er ekki að bjóða matinum, heldur andskotans hákarlinum á Lóninu".

848 Jón hét maður, er bjó í Borgarhöfn. Það var einu sinni hafísvetur, og Jón var staddur á skeri. Þá sagði hann: „Ég sé í annað borð á að skera alt, þá skera ég upp á líka" (það varð um hann!)

849 Kona nokkur var í barnsnauð og hjálparlaus og ófær. En bóndi hennar sagði þá með alvöru og stillri rósemi: „Drífið yður hingað, góðir hálsar, og sækið mig!" (ýmsum þeirra hét Guðbjörg)

850 Hallgrímur prestur Thorlacius í Hrísey gerði einu sinni bæn á kirkjugólfi: „Hvenær kemur dómsdagur?" Bernd sagði. Þá sagði presturinn: „Það er ekki vert að fást um það, barn; það veit ekki englar guðs á himnum, og ég veit það varla sjálfur."

851 Bergur nokkur bjóst börnum sínum á þessa leið: Palli litli kemur til að verða bóndi; Keli kemur líka til og verður skólameistari. En fyrir Jóni skildi ég ekki á meðan hann lifði hann handarvinnu, en Helga gengur ljósmóðurstarf og ráðsmanns".

852 Sigurður í Grenivík sagði, þá er Ameríkuferðir hófust, og menn spurðu hann, hvort hann langaði ekki til að fara líka: „Onei, ég sé ekki gatið á brókinni að bera Íslandi"

853 Prestur spurði pilt í kirkjugólfi á þessa leið: „Hver lifir manna mest og hagar verst í heimi?" — Pilturinn sagði við. Þá sagði móðir hans: „Ó, segðu barn mitt, guðmaðurinn Sóla sat, þegar hann rotaði djöfulinn með sólargeislum og annar maður með honum." — En

Faðirinn sagði: „Ó, hvernig ætli fóstbörn verði einn vetur og hún móðir okkar?"

854 Björn í Lundi var oft ölkrafsi í ferðalögum og víðar. Einusinni kom hann heim úr kaupstað og kunni þá hundar fyrir í móti honum, þá sagði Björn: „Allir eru með góðir í Lundi, en þó eru hundarnir mér beztir."

855 Björn í Lundi tók Erni andvana, stóð Björn framan í hann og sagði: „Ó, – líkt er þetta andskotanum". Andvana skapið réttar í þessum orðum. Björn sagði: „Eg sagði, að ólíkt væri þetta andskotanum".

856 Herdís norðfirzk gömul og aðframkomin, spurði mann, sem kom vestan úr Borgarfirði, í þessa leið: „Hvaða sálmi er það verið að syngja í passíusálmunum – ég man það nú ekki allt saman. Það byrjar svona: „Herdísar var Kristur klár".

857 Guðmundur hét Magnússon, er bjó á Sydri-Vardgja. Hann var einrænn, eins og postól, vel greindur, en ekki við alþýðu skap, vinur vina sinna, en óþarfur óvinum. Hann var vinur mikill séra Bjarnar á Lundi. Sú varð það, er Einar á Desi lét stefna prófasti í landamerkja máli, er hann lá á líkbörunum og rotaðan sá hann í vagnhúsi Einars að Guðmundur fretti braunum; þá sagði hann: „Eg var búinn að biðja guð, að líkna á Einari, en mér láðist að biðja hann að láta djöfulinn brenna inni líka".

858 Kona gaf preili sínum að borða saltaða fisk. Prestinum féll hann vel á réttsæinan og hafði orð á því, hve kjötsöm hann væri og vel útræddur. Þá sagði konan: „Minar hafa gengið margar gegnum hann greyið". Presti leizt ekki á og hætti að borða.

98

859 Einusinni voru hjón á Ed, Konan hét Halla. Hún var vorkind að aldri. Hún hélzt viðskotaill

eina og var hún gengi. Nú fór bóndinn að leggjast á knéi við hana, en hún forðist
undan, og að síðustu kastði hún eigi öðrum ráð, en segja hvernig sinni fyrð ölbu einn
og var og bað hana ráða. Hún lók fastan vel og skvað hún skyldi ekkai lengur forðast
undan, en sagði að fyr skyldu hafa minna skeytti og fjá coo hvernig fari. Fletta vard,
og bóndinn viðjadi sebskju vinnukonunnar, en hann áleit að vera; og er hann eneri sér
að henni, sagði hann lágt: „Gott er það sem endist er og volgt er". — Þá sagði hann: „Svo
er hún skalla kerling og hún hefur verið".

860 Tvær kerlingar áttu á fjarska saman og sagði þá önnur, er heldur þótti bera
lagra hlutu: „Það er ekkai sanngjarnt, að ég vilji bíggja þér nú fjárna, en segja má ég þér
frá því, að hann faðir hennar var bæði flengdur og hengdur fjórum, fyr hann stal hesti og át hann hrá an".

861 Tvær vinnukonur fjá séra Hákoni í Espólín í Skorra-Arnstógi voru einusinni í fjósi að
skeggræða um kirkju og prest, og bar margt á góma. Meðal annars voru þær að bera sig saman
um það hvað margir prestar hefðu átt niðri við sig og nefndi þá önnur 3, en hin fjóra,
„fyrir utan hann Hákon séra", sagði hún. Þá sagði hún: „Já, ég skyldi nú ekkert að
honum; ég faldi hann nú aldrei mest".

862 Grímur norðkur, er kallaður var „skalli", sagði eitt sinn, er tilrætt var um vitra menn
og gáfaða menn: Hvernig fór ekkai fyrir honum Salómon, sem var sá vitrasti karlmaður, er
landi vort hefur búið, að hann lengdi sig á hárinu í eikinni, og varð blessaður!" (það var orðtak hans)

863 Jóakim norðkur, er kallaður var „herra", kom einu sinni inn í Krambúð G. Möllers
á Akureyri og heilsaði honum með höfðaður, en sagði um leið: Það var ekkai í virðingar-
skyni, herra Möller, að ég tók ofan, heldur af því, að mér var svo heitt í höfðinu".

864 Kerling norðkur átti 2 sonu og hét annar þeirra Jón. Eitt sinn fann móðir þeirra að 89

frøða Jóa nær eitthvað úr kistunni. Jói sagði sá eldri: „Sú held ég upptaki".
Jói sagði hún: „Komdu Jói, Jói minn, þú ert nær altið gotur hérna, ég skal nú
segja þér sögnina um Jósep, hvar hann eldi hveiti sína".

Blé Grímur sinni að maður hétti á Jarna leið: „Jarl ég bleyði skilka nú".
Ekki vanti ég þó vilji á eiga þér mann, sagði hún við Jón Jónsson ég
hafa, hann hétti reginn Jónsson Bóasarnautur. Ég á þó til eitt af hverju, ég á
hann Klifbera-kjóa og hárreiði á hann og eitthvað á hann fleira. Segðu nú já,
hjartans elskan litli mitt, því nú liggur nær á".

Dæ Sigmundur: „Er þér ekki farið að leiðast einu sinni, Jói minn? Þú ættir að fara að sigla þig".
Jói: „Jú, nær er farið að leiðast í Kaupmannahöfn, svo ég er stundum að hugsa um, að fá mér
annað hvort Korn eða Schaffhúsan".

867 Kemur inn: „Hefurðu nær eitthvað upplesið og þýðingar nýtið, sem nú er til, en sem
ekki var til fyrir 100 árum".

Drengurinn: „Ekkert bað".

868 Björn bóndi (í Sólheimum): „Hún Sigríður mín bað mig að kaupa hérna Tóbak
til að hafa á baðstofunni minni".

Kaupmaðurinn: „Af hverju hefurðu eiga þörf að vera?"

Björn: „Ja, ég man nú ekkert hvað hún nefndi það. Það er gott af hún sagði ekki, að það ætti að
vera rúmvaðstar Tóbak".

869 Kemur inn: „Getur þú sagt mér, Ísmundi minn, hvers vegna Adam og Eva voru rekin út úr Paradís?"

Ísmundi (strýkur hökuna): „Þau hafa víst ekki borgað húsaleigna í réttan tíma". 90

870 A: „Hvert ert þú að flýta þér svona snemma?"

B: „Ó vertíðarskriftstofuna. Ég verð að hitta skólastjórann á morgun".

A: „Og ætlar þú nú að fara að útbreyða þann svona fljótt?"

B: „Nei. nei. En ég varð þarna saman í svoddan flýti að ég tók eftir því, að hún Emma litla dóttir mín hefur verið inni á heimili."

871 Dóttirin: „Mamma, nú ætla ég að fara að læra góði sálarfræði, líffærafræði, lífeðlisfræði og....."

Móðirin: „Nei, Emma mín, nú skaltu fyrst og fremst læra matreiðslufræði, þvottafræði, þjónustufræði og saumafræði."

872 Kaupmaður: „Hvar er tóbaksgeymslan hér á landi, þú minn? Er hann fyrir norðan?"

Jónsinn: „Hvaða helvítis bjáni ertu, kona! Tóbaksgeymslan, sem er langt út í sjó."

873 Messugjörð í Klausturhólum.

Það bar til fyrir nokkrum árum sunnanlands í hitasumrinu, að messað var í Klausturhólum í Grímsnesi, sem kallað er. Var þar margt manna til messugjörðinnar, og voru menn prestsins og sýslunnar gestir hans næstliðna viku. Presturinn hélt ræðuna, all-langa, og var hann, eins og oftar, prestlaus gestanna undanfarna viku. Hinn ókvænti prestur kom mikla-mikið á óvart með safnaðarmönnum og prestur sjálfur lagði áherzlu á það, að hann hefði verið einn á heimili. Þegar minst varði gaspar prestur allt-í-einu upp af sínum vanalega kærleiksríka eldmóði og kallaði í vasaklútinn hátt og snjallt: „Það er mál að fara að binda!" Við þessi orð gladdist hinn allra í kirkjunni, og virtust þau hafa mikil vekjandi áhrif á söfnuðinn en öll góð prestsins. (Sögð þessi hvað vera sönn. Presturinn var séra Stefán Stephensen, en kaupmaðurinn Samúel Guðmundsson í Hafnarfirði. Vilmundarkviða.)

874 Hjá Sæmundi í Flóa var hest sem hét „Hisa". Það er nú í sögu. Í hópi þessum hjó Kerling, er þrúðugur hét, og var þá kölluð „Hisa-Þura". Hún var fótfrá mjög, en ódrjúg og blótgjörn. 91

Eitt sinn er Ísleifur var við kirkju á Gaulverjabæ á páskadegi, var margt fólk við kirkju, sem
vanda var á kirkjunni. Var messuna vanð drengr, er á lofti sat, mál hafði, ok vanð ei
heimt úti með hann sálarmessa fyrr en hann fór þar sem hann stóð, er lofstiginn
var gamall ok gigtveikr; lak fór svá drengrinn niðr um lofstiginn ok lenti á skálka-
fjöl fyrir framan Ísleif. Var þá prestrinn, séra Jakob Árnason, í stóli. Kallar Ís-
leifr þá upp svá, svá gall við um alla kirkjuna: „Hver andskotinn er að míga ofan á
mig!" Þrífaðist skammdi í ódæmi ok skyggðist um eftir manninum ok vanð fátt
um svör hvaðan hljóðið kom. Hélt hann fyrir munn sér ok skeggið lafði í skorðir. —

Eitt sinn, sem optar, þrættist Ísleifr við sinn fóstra ok fóru þeir til þrífasts, séra
Jakobs Árnasonar, ok vað hann á ísi á. Þrífastr ávarpaði hann óspart ok sagði:
„Þú getur unnið fyrir þér, Ísleifr!" Þá segir Ísleifr: „Attu þú nokkuð mikið fyrir þér, ef
hvirfr einn skarnar í andskotans kjaptinum, einn ég er á fótunum?" Þrífastr brosti ok
greiddi eitthvað fyrir honum.

875 Ari Símonarson á Stóruborg.

Eitt sinn þráttaði Ari við annan mann um eignarrétt á grútarkagga. Gekk
langt fyrir þeim þrátta um með mesta spekingssvip: „Já, ég kýs kaggann minn eigi,
nema alla þá vöttu sem í honum eru!" En kagginn var tóbakinn innan ok mórauðr. —

876 Einu sinni sagði Ari, þá er tilrætt var um konur: „Já, konurnar eru
ágætar konurnar eru þó konan mín." —

877 Þá er tilrætt var um saltfiskstreiðslu í Þorlákshöfn, sagði Ari: „Eg sé
svo vilja, sem allir ætli á, og sé ég þó, að það er búið að breiða fiskinn í Höfninni minna".

878 Ari kallar á glugg löngu fyrir dögum: „Góðan daginn! Góðan dag!" Stóð hann
vakinn og sagði hvorki dag né sá honum. Ari segir: „Ó, elskið er 'ann konunum, en
hann kemur líka aftur, þótt ég víki."

879 Þegar Ari var fyrir löngu hættur að búa, sagði hann, þá er rætt var um óvenju-
lega gott veður og vetrartíð: „Já, ykkur batnar vetrin mann ég þegar ég bjó á Stóruborg,
því þá sat ég allt fóðrinu mín, gullkálfa, uppá Hrafnsmýri í miðgóu – og líf ekkert
við þann síðan".

880 Elsta heimild heimsins. Stórólfr?

Eva gat veið vinnukonulaus og gaf þess, að Adam sand grautinn sjálfur, en
grautinn sjálfur á borð, sótti gulrófur út í garðinn, flysjaði kartöflurnar, mjólkaði 92

Kýpnar og fóðraði kýrnar. Hann kom aldrei heim með marga nýja „vini", sem hann hafði boðið fyrir varalaust til miðdagsverðar, Eva áfjáðkandi, svo hún gerði í staðinn vandræðum með, hvað hún ætti að gefa þeim að éta. Adam kom aldrei heim með gótóttla sokka, sem Eva þurfti að stoppa, né hendti nafn eitt bróðir að í marga tíma af vasa klútnum, og Adam sat aldrei í klæðunum á kvöldin við vinnu konunnar nábúafólksins hálfa nóttina, svo Eva þyrfti að bylta sér manninum, nuggbæta og andvaka í rúminu marga klukkutíma, og vanta svo ófor til vinnu næsta dag. Onei! Adam hátta strax á kvöldin hjá konunni sinni og passaði hann litla gjafir fyrri part nóttunnar, svo Eva gati sofið í næði. Hann fór gjafir til föður síns á morgnana, en áttaði ekki sig á í Eva eftir þeim, svo mikið fékk í aðra húsinu. Skóna sína lét hann aldrei hjá fótjurðartrénu í kvöldin og gekk þar að þeim vísum á morgnana. — Ekki það hafi verið mikið vandræði fyrir hana Eva að vera vinnukonulaus, þegar hún var gift sonna manni?.

881 Ólafur stúdent, er síðast var prestur á Reynistað, sagði: „Það er munur á henni Gunnu minni núna og á litlu hrygglíkinu okkar. Já blikuðu blessuð blá augun hennar eins og stjörnur himinsins, og munurinn var eins og minsta en aldrigat. En nú — nú glóir í glóðrauðar and skotans glyrnurnar á henni og kjaftinum með úlnliðnum eins".

882 Halldór í Kleifakoti.

Einu sinni sagði Halldór Stefánsson, sínum fyrri húsbónda hann léti úti gemlingana sína og sagði: „Eg lét mig aldrei úti sólina fyr en gemlingarnir eru komnir hátt á loft"

Þegar Einar gamli í Kleifakoti dó, fór Halldór sem hans ráðsmaður að selja í Herfisbrekkunni gegn föður sínum, og bíður Pétri Nielsen verslunarstjóra að lána sér fyrir greftrunarkostnaðinum sínum; en Nielsen var tregur til þess. Þá segir Halldór með skjálfandi röddu: „Ef mér líkaði ekki að lána mér peninga, þá hugsaði ég að hann þá ætti fyrir sálarhjálparmessu sinni". Nielsen brosti og lánaði honum til útfararinnar

93

883 Í sama skipti, þegar Halldór kitti Vilkin, segir Halldór: Ég er kann þápi minn sálugi dauður". „Va?" segir Vilkin, „bliver kún dód?" „Jæi," segir Halldór, „kann deyr ekki, heldur er kann dauður".

884 Þessi saga er af ódrum sögð þannig: Halldór kitti Vilkin í búðinni, þar sem kann situr við skrifborðið sitt, en að baki konum, til hægri handar, voru allar viðskiptabækur verslunarmanna, raðaðar í skáp, eftir númerum og voru 20 bækur í hverjum hólfi og hólfi í skápnum. Í þá tíð munu hafa verið nær fjögur þúsund viðskiptamenn og voru nöfn þeirra öll skrifuð í þar til gerða bók eftir stafrófsröð og númer hvers einstaks manns fyrir framan. Var því nýr auðvelt og fljótlegt að sjá hvaða númer hver einstakur hafði og gæta síðan að skápnum og taka bókina úr hólfinu, en þær voru þannig „uppgerðar" að strax mátti sjá hverjir hagur hvers einstaklingsins við verslunina var, hvenær sem í bókina var litið, (annars mundu margir verslunarmenn hvaða númer hver viðskiptamaður hafði). Halldór segir: Sæll nú Vilkin minn! „Ég er kominn til þess að biðja yður að lána konum þápa sálugs dáðríks til þess að kuma konum í jörðina, karl tuskunni, því kann er dauður." „Ja so, er þabba dins dód, já so, minn kann er skyldig þabba din". „Ójá, segir Halldór, en ég hugsaði nú samtals að kann hefði átt fyrir sálu-hjálpinni sinni, og það er nú ekki mikið sem ég skuldi að biðja um: Bara eitt pund af hvoru og með því" („eitt pundið af hvoru" var 1 pund kaffi og 1 pund kandissykur, og „með því" var 1/2 pund af Export kaffi). „Nei", segir Vilkin, ekki so mögch, eitt pund af hvoru er nóg, fyrdi þabba din var so skyldig. Halldór í þyrsti það aftúrið og vorn þeir að þafna þetta á milli sín allengi, en þetta Vilkin gekk að í búðinni hvern ig karlinn stóð að vígi.

Loks segir Vilkin og stendur upp til að ná í bókina: Ja so, þabba din er dód — kann var svo skyldig — men vi skal nu se — Já segir Halldór með mikilli alvöru og þykkju svip: „Það þarf ekki að gá að því — kann er dauður!"

885 Einusinni sagði Halldór þá því, að sannur vinur vildi ekki annan fólk, en þann, sem samband vorn á samvæl og kunst kann þannig að orði um það: „Ekki vill kann Einar minn sjá annan fólk en þann, sem samband er í harmonien."

886 Einusinni mætti Halldór manni í Hellisheiði og kom Halldór „að sunnan", með skraidarleið. Maðurinn segir: „Það er víst þungt á sjó þér minn, Halldór

minn!" „Já, það er þungt í honum litla Svart; það eru eldspýtnastokkar í honum." –

887 Einusinni var Halldór í brúðkaupsveizlu, og var rúsínum veltingum með annars á borðum. Þá segir Halldór við konu sína, og tekur til að týna rúsínurnar úr spenunum: „Ég skelki nú af þessu, stungsýri í vasann og segi það upp í Kaldakinn þegar ég kem heim." – Láttu ekki heyra þetta til þín, maður!" segir Kona. – „Nú ég það ekki, Guðmundur brúðgumi?" segir Halldór. – „Jájájá" segir brúðgumin. – „Á! Heyrðu nú, Sunna!" segir Halldór, hún hlóðugaði, og stakk rúsínunum í vasann.

888 Einusinni kom séra Páll „skáldi" að Eld í Landeyjum og hitti húsfreyju að máli. Var hún að strokka. Barst þeim eitthvað til orða, og sagði Páll, að hún væri rétt til að vera altaf að strokka. Þá kvað húsfreyja þessa vísu:
„Þó eg kjósi fjarri langt mig reka, með strokkinn, dótakan hárala tæki,
í helvíti að skaka ostrokk". Varð Páll hnugginn við og lagðist burtu.

889 Þorgils á Randversstöðum og Guðmundur bóndi Pétursson á Hrauntúni voru einhverju sinni staddir saman á Eyrarbakka í verslunarerindum, og voru orðnir sóttkendir, einn og vanalegt var á þá daga, en Þorgils þó meira. Vildi nú Guðmundur fara að halda af stað og reyndi að fá Þorgils til að verða sér samferða. En Þorgils var þá búinn að vera við öl í fleiri daga, og þóttist ekkert ferðbúinn, en vildi þó gjarnan fara að komast í burtu. Segir hann þá við Guðmund: „Heyrðu, Guðmundur á Hrauni! Þú, þú – kenndu mér nú ráð til að komast úr þessu helvíti aftur, þú, þú." – Já segir Guðm.: „Já, kunningi, það er nú hægra að komast inn í helvíti, en út úr því aftur." Urðu þeir svo samferða austur, Karlarnir, með Kókaína sína.

890 Einu sinni var Guðmundur Pétursson að vanda að gylla kotunn á sólskinshlíð, svo að kotunnar höfðu þornað nú og ný tóbaksleðja gyllingin. Heyrði þá einhver, sem nú kem á stofunna, að hann var að kauta fyrir munni sér: „Aldrei hefðu húsin (d. sólin) gert mér að kanna fyr, sko-a-t-an sú arna"

891 Þegar séra Jón Björnsson var prestur á Eyrarbakka (1876-1892) kom hann einhverju sinni í húsvitjunarferð til Kristínar gömlu (húsd. Gottsveinsmar) á Nordurkoti og bauð hún honum kaffi. Prestur þiggur það og bíður nú Kristín til kaffið. En til að gera prestí sem best, vill hún gera það sætt, en átti ekkert nema kandissykur og klimpur, en sykurlengjur voru engar til á búinum. Þeir hún sér þá líklið fyrir og bryður sykurinn ofan í bollann og klimpurnar með. Þegar prestur sér þetta missir hann alla kaffilöngun og segir: „Þetta held ég sé nú helduri ósiðið kaffi hjá þér núna, Kristín mín". Þá segir hún: „Ja, af þessum sökum ég nú drukkið fullt klaufherað — og meira til!" Séra Jón brosti við og kvaddi „Stínu gömlu", hið bráðasta.

892 Brúðkaupssaga úr Gaulverjabæjarhreppi.

Í ágúst 1916 gaf „séra" Runólfur í Gaulverjabæ saman hjón heima hjá sér. En meðfram að ekkert var annað hljóðfæri til á bænum en harmonika, óskaði presturinn að spila lögin við brúðkaupssálmana á harmonikuna og fékkst allir á það. Að hjónavígslunni loknum, sem prestur sjálfur söng upp á það, hvort ekki væri nú réttast að syngja nokkur kvæði á eftir, sér til skemmtunar og spila þau á harmonikuna og fékkst allir samþykkir á það. Byrjaði þá séra Runki með fyrsta vísu: „Ríðum og ríðum". Var ekki laust við að sumir gárungarnir tækju það sem hvatningar-orð til brúðhjónanna um að hjóla ekki á liði sínu til að nýta fylla lög málið í 1. mósesbók 28.V. Hin brúðkaupslögin voru gerðar þessar 3 brúðkaupsvísur:

1. „Ríðum — ríðum Runki kvað
í ráma harmoniku.
Brúðhjónunum band hann það, brúðhjón ei það sviku.

2. Þú fríða mey ég bið þig nú ríðir
um á hálsi hjónaband hjúskaparins á miðri.

3. Þetta Runka að þakka er, þó að hann sé „grobbi".
Átu hjónin aldrei sín hans vegna kökubiti."

Séra Þórður.

96

893 Einn sinni var Guðmundur, sonur Erlendar gamla á Skeggjastöðum á Langanesi á ferð með föður sínum þar á Langanesi. Erlendur var nokkuð við ól, sem venja hans var, er hann var á ferð, reið úfið fryst og sökk til beins. Guðmundur sonur hans fór að gráta og biðja fyrir karli, sem hann bjóst við að yrði farna til. Þá fór skáldið Erlendi gamla upp, og verður honum þá að orði: „Bezidu, Guðmundur, bezidu! Guð hefir engan hundabónir, og bezidu." Svo kom að karl upprás fyrstinum og lifði mörg ár eptir þetta.

894 Maður nokkur stal borði úr viðarstafla þá nágranna sínum, en á heimleiðinni datt hann ofan í forardýki, sem var á leið hans. Þar sem hann er að reyna að vega sig upp úr forinni á borðinu, þá kemur sá, sem borðið átti, að honum og spyr, hvar hann hafi fengið þetta borð. „Það gleð ég aldrei þér, kasm", svaraði skjótur um, „ég var á heimleið, og til þess að taka af mér krók, þá fór ég beint, og datt svo hér ofan á þetta árans forar-dýki; kom mér því það snjallræði í hug, að skreppa heim til þín eptir þessu borði, til þess að bjarga mér upp úr forinni."

895 A: „Við getum haft það svo einstakt þægilegt hérna á skrifstofunni, ef skrifstofustjórinn væri ekki."

B: „Er hann svo strangur sá ónotalegur?"

A: „Nei, en hann krefst svo mikið, að maður á ónæðugleik með að sofna fyrir hrotunum úr honum".

896 Gistihúsgesturinn: „Hvenær viljið þér láta vekja yður?"

Gesturinn: „Klukkan 7 eða kortér, ekki annað".

Gistihúsgesturinn: „Já, ég skal muna að segja þjóninum það."

897 Bókhaldarinn: „Ég þarf að biðja yður um frí svo sem 2 daga, því ég atla nefl. að fara að giptast mig".

Húsbóndinn: „Hm! Á dögunum lutuð þér og fótbrotnuðuð; í hinni viðurnni lágið þér í inflúenzunni og nú ætlið þér að fara að giptast yður. Allaf gengur einhver óreiðulegur að yður".

898 Vinurinn: Að sjá hvað allt er orðið vel unnt gengið hjá þér síðan frú gipzlist. Það er

eitthvað annað en var, þegar allt var á stökustu óreglu".

Hinn nýgifti: „Já, nú yddi ég blýantana ofan á skrifborðsskúffuna mína, lamna vindlastubbunum undir gólfteppið og hélli öskunni úr vindlunum og fésunni niður á bak við legubekkinn".

Frúin: „Hver hefur brotið fallegu skemmuna mína?"

Vinnukonan (nýviðtuð): „Kötturinn."

Frúin: „Hvaða Köttur?"

Vinnukonan: „Nú, er þá enginn köttur hér? Það kalla ég ókristið heimili að hafa engan kött. Hvernig á þá að stemma um það sem brotnar?"

Faðirinn: „Hvað gengur að þér, Hans minn. Getkþér ekki á skólanum?"

Hans: „Jú, kennarinn gaf mér ummæli".

Faðirinn: „Hvað gerðirðu fyrir þér?"

Hans: „Ja, það var nú eiginlega þér að kenna, pabbi, því þegar ég spurði þig hvað ein miljón væri mikið, þá sagðir þú að það væri „svo mikil summa", — og það sama sagði ég andvitað við kennarann".

Pétur litli (hoppar á höfuðið á hundi).

Móðir Péturs: „Láttu hundinn vera, Pétur, annars tekur hann þig!"

Pétur litli: „Nei, hann getur ekki bitið með þessum endanum".

Kennarinn (á veitingahúsi): „Láttu mig fá einn bjór, þjónn; ég er svo þurr í kverkunum".

Þjónninn: „Það er víst skrúfan til finning, að vera þurr í kverkunum".

Kennarinn: „Enn þér aldrei þyrstur?"

Sjómenn: „Hei, það er að minsta kosti eð lausa síðan. Eg dri ekki alt af áður en mig þyrstir."

903 A: „Af hverju skyldi hún frú Hansen alstaðar gatan augun þegar hún syngur?"
B: „Hún er kanske svona vorkennsám."
A: „Hvað meinarðu með því?"
B: „Hún þolir máske ekki að horfa upp á það, hvað til kæpendurnir kolji eiga mikið þegar hún er að syngja."

904 Frú Hansen: „Eg er viss um að þér haldið að ég sé mikkur eðlisins en ég er."
Frú Hansen: „Sei sei nei! Eg er viss um að þér eruð ekki nærri eins gömul og þér látið út fyrir."

905 A: „Af hverju fórum þér ei að byggja mörg hundruð krónum í kringum hann þegar hann var?"
B: „Það þorar ei vel, því síðan hún setti hann upp, búkar hún nærstum því eins hann sé."

906 Gamall prestur hérna heima lét í ljósi álit sitt á því, hvað kjósa bandið væri: Kjósa-bandið er ekki annað", sagði hann, – "en það, að menn geta kosið kosningamenn kosningum af mönnum sínum til þess, að þá kjósi kosningamenn sóðinn."

907 Dómarinn: „Þér hafið í margra manna áheyrn kallað Skrandann bófa."
Skrudi: „Já, það hefi ég að vísu gert, dómari góður, en það vorn allsaman kunningjar hans, sem vissu það ofur vel áður."

908 Þjónarmey: „Var þetta kerra að spyrja eftir mér, Stína?"
Stína: „Nei, hann var að spyrja eftir einhverri dömu með prjónapt, og þá sagði ég, að það gæti ekki verið þér."
Þjónarmey: Það var gott því þá þér, Stína mín. Nú mátti eigin frétt í eftirmiðdag."

Jóna: „— þó þröskuld úti í það minsta ferðug".

909 Gestur inn: „Hvernig líður honum Ólafi syni yðar?"
Húsbóndinn: „Ágætlega; hann sefur alla daga og dygðar".
Gesturinn: „Hamingjan hjálpi mér! Og kallið þér það góða líðan?"
Húsbóndinn: „Já; hafið þér ekki heyrt, að hann er að lesa kaffarc-iðn?"

910 Gestur: „Er það satt, að hann Húsbóndi þinn sé dáinn?"
Viðmælendur: „Já, nú er það hörð hönd hans og hjarta hætt að slá".

911 Frú var að skamma vinnukonu sína í viðurvist annara frúar aðkomunar. Loksins hún hafði látið dæluna ganga um stund segir vinnukonan: „Ja, mamma hjá!"
Frúin (við aðkomu frúna): „Farna heyrið hér, hvað hún er ósvífin; hún kallar mig reyndar mömmu hjá".

912 Á göngu: „Hvað maður er þetta, sem gengur þarna á undan okkur?"
Þ: „Það er ekki maður; það er presturinn".

913 Einhverju sinni voru þeir Magnús Stephensen í Viðey og séra Páll skáldi í Steinnesi staddir saman, en var að skera torf, og spurði hann til vegar. Hann vísaði þeim til leiðar, en samt hlupu þeir hestunum ofan í og ódu við að ná þeim upp úr læknum. Þótti þeim leiðsögnin reyndar vilja, sem von var, og segir þá Magnús við Pál: „Hvaðan nú vísu um dóninn og lítla ekkert orðlept orð vera í henni. Þá kvað Páll:

„Skálkurinn kreisti skammar-orð í skítinn loppu sinni,
mann-helvítið mér upp torf úr mýrar-hátungunni".

100

9/4 Frú Hansen: Eg er viss um að hún getur ekki átt hvað það, hvað maðurinn minn er vondur við mig. Hann er allt af að standa úti þar, að ég el hún að gera sig brjálaðan á þessum stað, sem við höfum verið gift í."

Frú Madsen: „Hvað hann sagði skilnað fari hún hér með! Hann var, svei mér, vitlaus hann gæti hún giftst hvern."

9/5 „Hún litla sat til borðs gagnvart manni, sem hafði mikið yfirskegg. Hann hafði við hann fyrir sér nýr hníf, kallar hún upp yfir sig og segir: „Hún hissa nú hefur alveg sama lagið veiði kampa"

9/6 Friðrik: „Af hverju ertu nú að orga, Hans litli?"

Hans: „Mí-hún-u! Eg settist á flugnagrímuna sem ég fékk hjá þér í morgun."

9/7 1. Student: „Eg verða líkið nú um stunda."

2. Student: „Sss-o? Hefurðu misst matarlystina?"

1. Student: Nei, en ég hef misst annað, sem ekki er betra, nefnd er – háskólaskírteinið."

9/8 Einsinni var prestur í húsvitjunarferð að gefa gamlan vinnumann, sem hét Gísli heitinn: „Hver var sá, sem innsetti kvöldmáltíðar sakramentið, Gísli minn?" Gísli svarar: „Ekki Nikodemus vonti ég"

9/9 Í Ólafsfirði kom hart á dyr. Fólkið var að tala um fjöfræði. Karl sagði: „Ekki vil ég prófa hjartað mitt, hvað sem ilgjarnir menn". Gekk síðan út og stal stórum trapti, sem hann upp við bæjarhamarinn.

101

920 Karl notaður hafði sjálfur vísuna:

„Til að gróða meinið mitt
maður aðra fossi
lét út bloða lífið sitt
ljóminn hraðá á Krossi." Já sagði hann: „Hver atli já hafi
kúið á Krossi? Ekki man ég neitt eftir þessu".

921 Guðrún hét kerling ein, mjög fálkuð og var kölluð Gunna „suða", því
að hún óð frá einu fé á annað og slengdi saman málögn einum og eftir-
ingum, en hún saladi. Til er ofi sögubrot hennar og er þetta upphafið að:
„Þegar ég var barn á Seigi fæddist ég á Sámsstöðum", o. s. frv. — Hún gift-
ist þó og hét Ólafsegi maður hennar, en skildi við hann að samvistum
og fór saman við aðra konu norður í Skagafirði og vildi gjarnan heim, en
gat ekki, því Guðrún vildi ekki gefa skilnaðinn eftir, en sagði: „Nei, ég
ætla mér að lenda á hennum Ólafsega mínum eitt árið enn".

922 Séra Hannes Bjarnason á Reyð var einsinni á ferð með nokkrum mönn-
um. Þá sáu þeir tvær ríðandi Seigðir Gunnlaugsdætur, en kölluð var
Skamma-Sigga, en sat úti á hlíð og var að týna vargnit úr ókrýndu
enni, rétt hjá götunni. Þá sagði prestur:

„Viljið fljótt, prestar, skoða skass,
sem skömmum upp er troðið!"

Hún svarar:

„Hnefallandi kyssti á r....
Kompánlega er boðið!"

923 Einsinni var prestur, er átti gjafvarta dóttur. Hjá honum var á visk prestur

einn, er kvæntist í Hegi við prestsdóttur, og voru þau samnáða
orðin, er prestur kvæntist að Stað. Lék sá háttur illa sá náða bæjum fyrri
dóttur sína og sat sem að skilja þau, er þau voru einsamall og kysti
stundar gaman á þeim. Einu sinni hurfu þau bæði úr baðstofunni. Prestur
gekk þau litlu síðar í eftirleit. Hann kemur þá snemma að upp á
dyrnaloftinu, gengur upp stigann, sér prestinn sitja við hlið dóttur sinnar
og spyr: „Hvað eruð að gera þarna?" „Ég er að taka lag," sagði hinn. „Hvað
lag er það?" spyr prestur: „Náttúran öll og allir menn," sagði presturinn.
Síðan er að prestur hafi látið sér detta lygna, og ekki meinað þeim síðan að kvæn-
ast við.

924 Hjón nokkur byggðu á Ná; héldu þau vinnumann og vinnukonu. Um
vorið skipaði bóndi vinnumanni sínum að fara og byggja upp stekkinn
(það var í fardögum) og lék vinnukonunni þara með honum til aðstoðar.
En að kvöldi er þau koma heim, spurði vinnukonan húsmóður sína
einslega: „Hvernig á ég nú að bera mig að í fardögum — í stekk?"

925 Sögur hérna prédikari var á ferðum einum, kom hann að Hrafnabæ í
Hrísey og prédikaði þar. Var þar kerling nokkur er lá í kör, Sigríður
að nafni. Spurði hann hana, sem annað fleira: „Finnið þið á ykkur, kerling
mín?" Hún svarar: „Hvernig í dauðanum á ég að geta það, sem hennar afar
aftan upp á k..... minn."

926 Maður nokkur vitjaði læknis handa konunni sinni. Læknirinn spurði,
hvort konan hefði lúðu. „Já," svaraði bóndi, „hún fer til kirkju í hverjum
mánuði sem maður er". Læknirinn spyr: „Hefur hún á klæðum?" Bóndi svarar:
„Nei, hún á ekki klæðispils til í eigu sinni". Læknirinn: „Missir hún
þá blóð, bölvaður asninn þinn? — þá skildi karl.

927 Læknir nokkur var sóttur til sjúklings og spurði meðal annars, hvort hann hefði
hægðir. Hann svaraði: „Ég held það sé ekki von að maður hafi nokkra hægð, að
liggja svona í rúminu dag eftir dag og viku eftir viku!" — „Hefurðu verið til
stóls?" spurði læknirinn. „Ó, nei", sagði hinn, „ég held að það sé ekki vert að

að selja undir mann stálana heima í hverfinu". – „Batnar þá skiftið?" spurði lokninginn. Já skildi hann lokasins.

928 Eitt sinn gengu tveir sveitgarðar úti um nótt; þá var skýjurt og heiðríkt loft. Norðri þá draugurinn upp í loftið og sagði: Hvað er sætta manna og annara upp í loftinu, faðir minn? Eru það kannir?" „Úei, stráksi", sagði faðir hans, „það eru naglahausar, sem halda saman festingunni".

929 Nokkurn árinn eftir að séra S. varð ekkja eftir prófastinn, séra H. tók hún sér ráðsmann, er Þórður hét, myndarlegan mann, af bændaættum. Ráðsmanninum leizt á ekkjuna og ekkjan á ráðsmanninn og þar kom um síðir, að hann tók hana. Þórðurinn tók hún nýjan háttarlega, eins og prófasts-ekkja sómdi, með þessum orðum: „Ójá, Þórður minn. Eg er hrædd um að það geti liðið svo úti, eins og ég fari að leggja mig eftir útheyinu í stað töðunnar, ef ég tæki yður"

930 Sísti í Stafholtshjáleigu vildi ekki brenna sig á sama soðinu í ár, sem mörg undanfarin ár, að róa fyrir Hvít sínum; því í fyrr hafði hann haft helberan skaða og ekkert annað. Hann réði sig því í vertíðarbyrjun sem útgerðarmann, hjá aflasælasta formanni veiðistöðvanna, upp á 250 krónur fyrir vertíðina. Hann vildi svo til, að formaðurinn, sem tók hann fyrir útgerðarmann og hann réði hjá, var búinn að fá 1200 króna hlut á miðri vertíð og kom með hlaðafla til lands á hverjum degi. Þegar Sísti var spurður: „Voru þið ekki að fiska einhver ósköpin í dag, Sísti minn?" svaraði Sísti því ávalt á þenna eina veg: „Það gerir ekkert til!"

931 Ingimundur „króks", alkunnur, meinhægðarlegur brennivínsberserkur, var eitt sinn, sem oftar, „settur inn", og bæjarfógeti tók þá af honum hálfa brennivínsflöskuna og gegndi hann með Ingimundur „sak sinni". Þegar Ingimundur „kom út" aftur, afhenti bæjarfógeti honum flöskuna, ósnertað eins og hann hafði tekið við henni. Ingimundur tók við flöskunni, tæmdi hana skáhalt fyrir eyrunum og sagði: „Ójá, fleiri eru nú broddarnir en Ingimundur, bæjarfógeti góður; flaskan tóm og hálf!"

104

933 Karl einn í Fljótshlíð átti fjölda barna; lengi vel voru það fjó
að eins stúlkubörn, þó voru 12 talsins, sem hann eignaðist. Sá-
gtaman aldrei voru farnir að erta hann með því að hann mundi aldrei
geta átt strák. Þó kom að því, að 13 barnið var piltbarn. Karl fór
með það til kirkju til skírnar. Þegar búið var að skíra barnið,
sagði hann prófasti hróðugur og upplýsti til viðtaldra nágranna sinna:
„Hana nú! Garna sjáið þið helvítunum yfirkar, hvorki eg það ekki barnað strák!"

934 Einn sinni hitti Geirgarði Jónsson mann að máli að morgni dags. Geir
vissi að maðurinn var opt úrillur þegar hann var nýkominn á fætur
og segir: „Því ertu þá kominn á fætur Jóni minn?" — „Svuh!" — „Hver
vakti þig Jóni minn?" — Svuh! — „Nú, eg er ekki að áfella þig, Jóni
minn, heldur hann sem vakti þig, fyrir það hvað hann hefur gert það illa".

935 Á „Brennivíns-öldinni" (19. öld, sunk) bar það einu sinni til sem optar
að þeir gengu í kaupstað úr Eyrarbakka, Jón gamli Adolfsson í Gerðis-
hjáleigu, Magnús Teitsson í Beinateig og Friðrik Guðmundsson í Hól. Var
þá verslun nokkur í Háeyri, hjá Guðmundi Þórðarsyni, og seldi hann
mjöl annars svo kallað „brennivín". Í ferðinni varð Friðrik nokkrum
við öl og komu þeir að Kaldaðarnesi á heimleiðinni; þar var þeim
boðið „molakaffi"; en af því Friðrik hafði keypt lexíu frá Háeyri
vildi hann gæta sín og fékk einum sínum á fyrr og bað hann mat
kaffinu. Friðrik tekur einn lexíuhnoðann og leggur hann á borðið,
úr vasanum á miðjum hálsinu og sýpur úr henni, setur hana svo á borðið
en nú leið leit hann til félaga sinna, að skrafa eitthvað við frú, nætti
frúin höndina fram á borðið og hyggst að taka lexíuhnoðann og bíta
í hann, en tók frá óvart miðjuhálsinu og beit í hann allvenn skarð
og brenndi í gleðið, sem brann vörr, en sagði um leið: „Ha-
he- helvítis lexíð frá Háeyri, piltar!"

936 Árið 1804 eða 1805 dó gömul kerling í Fljótshlíð, sem þótti hér.
Hún sagði svo frá: „Í mynd minni var barnunum hér í sveit ekki
kent að lesa og heldur ekki neinn barnalærdóm, en þeim var kennd
trúarjátningin utan- að bókar og ein kvöldbæn. Þegar eg var ferm-
var hún móðir mín svo búin að henna mér setta sem hún kunni sjálf,

105

svo ég kynni það greinilega; hún fór svo með mig til kirkjunnar
á Hálsi og leiddi mig með sér inn í sæti sitt. Svo kom hann sjálfur
heitinn sálugi út og gekk inn í kórinn og kallaði á mig hjartanlega til sín;
ég fór, skjálfandi á beinunum, en móðir mín sat eptir. Svo fór prestur
að spyrja mig, en ég man nú ekkert af því, nema þegar hann spurði mig,
hver hefði skapað mig, endurleyst og helgað. Þá stóð ég mér að svara
því. Þá sagði hún móðir mín sæla, frammi í bekknum: „Elsku
mátturinn góður, skelfa, því hún var ég að segja þér það!" „Ég veit
það, blessuð heillin!" sagði presturinn og gekk fram á kirkjugólfið;
móðir mín sæla var þá staðin upp og hún að draga blá dróttskinns-
brennivínsglasann hans föður míns sálugu upp úr vasa sínum og
laumaði honum að prestinum; hann tók blíðlega og brosandi við honum
og skalkaði henni fyrir, en ég fékk líka sakramentið um daginn".

Kona nokkur, sem átti drykkjumann, fór til vinkonu sinnar, kom líkkist-

smiðnum og spurði hana, hvað sá hún ætti að hafa með manninum sínum, sem sífellt
væri fullur, nefnilega fyllisvín. Já var venja drykkjumannsins þessa eins og
fleiri slíkra, að koma fullur heim á hverjum laugardagskvöldi, drekka all-
an sunnudaginn og sofa síðan til mánudagskvölds. Hvert laugardagskvöld kæmi móð-
irin heim, fullur að vanda, á sunnudagskvöldið var hann orðinn svo, að hann gat
enga björg sér veitt. Nágrannakonan segir konu drykkjumannsins, að hún skuli
gera manninum sínum kvalalaun. Það mundi vera eina ráðið. Þar lána þeir fleyta
heim líkkistu og leggja þar karlinn í hana. Á leiðinni við kirkjumar lesa
þar líkkistulokið og syngja um kringum á það. Á mánudagskvöldið vaknaði karlinn
og var hann mjög hungr í höfði. Hann reis upp í kistunni, leit í kringum sig
og þótti nú margt vera orðið undarlegt. Í einu horninu á herbergjum stóð nágranna-
konan í hvítum kjóli með bleiju fyrir andlitinu. „Hver ert þú?" segir
maðurinn. „Ég er draugur", svaraði konan. „Ó, hvar vonti ég þú getir. Hvað nær
hvar ég er staddur núna?" „Jú, þú ert í helvíti." „Á — úh.! Í helvíti?
Hefur þú verið hérna lengi?" „Í þrjú ár." „Jæja, þú hefur verið hér í
þrjú ár! Þú ert þrú kunnug hérna í byggðarlaginu. Hvar er verkhúsið?"

937 John Coghill, kaupmaður í Aberdeen á Skotlandi, var blótsjarn mjög, svo blótsamur, að ótrúlist er fyrir að hann hafi lagst allt aðra fyrirsögn í kristnugum blótyrðum, en ómenningur, enda var hann fullorðinn þegar hann kom fyrst hér til lands og tók að nema íslenzku, sem hann þó lærði aldrei vel.

Einhverju sinni voru þeir staddir saman í húsi einu í Austurlandi Coghill og Eggert Ómarsson og var Eggert að leiða upp ýmsa menn, félög og fyrirtæki er hann hefði mælt fyrir og tapað á öðrum og öðrum. „Á þessu félagi tapaði ég 100 þús. króna; á öðru félaginu 50 þús; á viðskiptum mínum við hann A. V. 80 þús., við S. S. 70 þús. og á veitingum í S. 200 þús. o.s. frv." sagði Eggert og var hinn hróðugasti yfir því, að enn fleyta hann að vanda fyrir nokkru tapi ef svo vildi verða. Coghill glápti á Eggert meðan hann var að telja saman, en sagði að því búnu: „Og mikið a..... helv. hefur maðurinn fjandinn verið sáttur."

938 Þess sama sinni var Coghill um borð á skipi sem sigldi inn Skaga-fjörð í indælu veðri, logni og heiðríkju. Á skipinu var einn ig þóra Pétursdóttir (biskups) systir frú Jóns Thoroddsens. Hestar far-þegarnir voru á gangi á þilfari og gengu þau Coghill og frú Þóra saman og af athugaleysi hafði hún ekki komið auga á drangey er þau sigldu hjá henni. Segir hún þá við Coghill: „Nei! Hvar er annars Drang-ey? Er hún ekki einhversstaðar á þessum firði?" „Hún er þarna, en hún blindaði, en..... !"

107

939 Sæl sértu vertu þér, sýslumaður góður, kominn blessaður og sæll; ég átta að taka þig að láta mér þótt, nú er hún móðir mín elskuleg dauð; það átti að verða svo fljótt að láta hana skilja við; hann armur og sjúkur sunnur í Hlíð; í öllum og garða og fólkið vinir fast til; það er sama að hafa ekkert í höndunum og ekkert til neins.

940 (Bergur í Hálfhaga metur Pétri biskup sem var á gangi á Gilsbakka).
Sæl sértu vertu þér Pétur minn, sæll verstu nú Pétur, eða er það ekki Pétur? Mikið ertu nú orðinn fornum garmurinn, samt ertu á eigin reikningi; það er nú ferðalag á mér núna; ég er nú að fara suður með naut, þetta naut og svo vilja þeir ekki nauta kaupa; kaupi eða ekki er það? (Pétur sér að samferðamaðurinn, sem Magnús hét): Þetta er nú góður maður minn, Magnús minn, já, þú líkt valmenni! Haldið ham þar ekki bölvaðir!"

941 (Bergur kemur til Lárusar hómópata): Sæl sértu vertu þér Lárus minn, sæll verstu nú Lárus; þú ert mikill lokni, þú lokinn allt. Það er nú ferðalag á mér núna; ég er að fara upp á Komma í Hálfhaga, komma hans Helga, komma mína. Það er nú margt sem að henni gengur. Það er nú fyrst að hún getur ekki átt barn, ekki lifandi barn og ekkert barn, og svo er það nú þetta gat, þetta voðalega gat, já þú líkt, líka hroðalegt gat, sem aldrei ætlar að gróa og aldrei gor. Og svo er það nú ég sjálfur, lumpinn vesall, lasinn, sjúkur, hálfvitlaus og alvitlaus og þó ekki vitlaus og vitlaus þó."

942 „Misvid a..... gerdi hann Báskjóni minn sálugi það gott á henni Hvamá: Hann fór til a..... með allar laxþvinar uppí lopstid, en ég sat og reid samt."

943 Jón kemur að máli við konu sína og segir: „Kona! það er búið að hann mér tarn út á R. völlum." Þá svarar Kerla með mestu hægd: „Seint er fest of mikið (Karl hafði sem sé tekið saur hjá nokkrum simum áður)

944 Þegar Vigfús sýslumaður bjó á Hlíðarenda, kom einsinni til hans Karl, sem Halldór hét og var nefndur „Kjaptur", vegna þess hvað hann var háorr. Heilsadi hann sýslumanni, og sagði hann þá: „Eg hegndi í þér kelv.... Kjaptháttum þegar þú reidst fyrir Seljalandsmula!" Þá svarad Karl: „Gudi sé lof fyrir hegningar ydar og málidsnitt".

945 Séra Sveinbjörn á Kvossi mætir Vilhjálmi Álfhólum, sem er að ríða til sjávar á Sunnudagsmorgni og segir: „Hygg árla uppi vörn, Vilhjálmur minn!" Vilhjálmur svarar: „Veit ég það, en „lidsemd prestarnir lögdu".

946 Séra Sveinbjörn að spyrja börn: „Setjum nú svo barnið mitt að við vörum hjón og hleyptum steyr og gefum hjúnunum þéljagráðann en borðuðum sjálf úr miðnum, vðri nú þetta rétt?"

947 Presturr: „Hvad er nefnt dagleps braud?"
Barnid: „Allt, sem vid getum étid."
Presturr: „Getum vid þá étid klædi og skodi
Barnid: Já, og hús og heimili? Já .... gudbródd eigin hona
og eda eigin madur? Já, gudbródd börn, gudbródd hjú?
Já. Þú ert ýfirmenn? Nei — Krakkinn áttadi sig á því
ad Gud ens ýfirmennirnir sem éta almúgann, en almúginn ekkiz Já.

948 Karl kom inn í kirkju og er hann sá Kristsmyndina á altarisstöfl-
unni vard honum þetta ad ordi: „Altaf er hann hrammandlegur
madur hann Holgeir danzkr".

949 Sami sá Stýfdmynd adan fiðrhana á bæ og sagdi: „Þad vildi ég
hann edr svona spóklaralegur ótáks krakkinn minn!"

950 Sami: „Þegar ég var strákur í Hundsmel (Grenesi á austurm sunnan
verdu) þá vorum vid ménadarhörkur og ýmsir hvít en ýmsir svartir og
þar voru vanstar af öllu Stadarfólki um vorid".

951 Sami: „Þegar kaupmadur Sigurd Pálsson kom af Bakkaeyri (ri) dagsins, þá datt hann
ovoddan helvítada byltu og úr henni batnadi hann og fór samdægurs sudur"

952 Sami: „Þad var annars mikid ad hann Bensi skyldi geta búid til
þennan stóra, en hann er ramm ekkert ósmábeinóttr."

110

953 Sami: „Hann sére Torfi sáluji á Staðnum átti [illegible]
litla Kóigu, og hemi var haldið midis hann, en þegar hann
var sloarinn um haustið vorn 12 fjórðungar af honum eðrið.

954
Sami: „Það var sjóta andsk... tilfellið með hana Guðrúnu mína á Álftanesi
[illegible]lagsmaður, það fór aftur af hemi sodullinn, undan hemi
lappirnar og hún hefur aldrei gert mér það fyrri og hef ég oft viðrað
hemi: bodi á voku og spurn og fór hún það aldrei nema á hvið."

Vestfirðir 957 í Bók m/II